

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LINDA HOWARD

MACKENZIE'S MISSION

SILHOUETTE • 48408 • \$8.99 U.S./\$9.50 CAN.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LINDA HOWARD

MACKENZIE'S MISSION

SILHOUETTE • 48408 • \$8.99 U.S./\$9.50 CAN.

Nhiệm vụ nhà Mackenzie

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Mở đầu
Chương I
Chương II
Chương III
Chương IV
Chương V
Chương VI
Chương VII
Chương VIII
Chương IX
Chương X
Chương XI
Chương XII
Chương XIII
Chương XIV
Kết thúc

Mục lục

[Mở đầu](#)

[Chương I](#)

[Chương II](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương V](#)

[Chương VI](#)

[Chương VII](#)

[Chương VIII](#)

[Chương IX](#)

[Chương X](#)

[Chương XI](#)

[Chương XII](#)

[Chương XIII](#)

[Chương XIV](#)

[Kết thúc](#)

Mở đầu

"Đàn ông phải được rèn luyện nơi sa trường, còn đàn bà là để giải khuây cho đàn ông; tất cả những quan niệm khác đều nực cười cả."

—Friedrich Nietzsche

"Nhảm nhí."

—Linda Howard

Anh là một huyền thoại từ trước cả khi anh tốt nghiệp Học viện, ít nhất là đối với bạn học cùng khóa và các sinh viên khóa sau. Là người đứng đầu lớp anh có quyền được chọn chuyên ngành đào tạo, và không ai ngạc nhiên khi anh chọn chiến đấu cơ phản lực. Những người hiểu biết tình huống đều biết rằng cách nhanh nhất để thăng tiến trong Không quân là với tư cách một phi công. Và đôi cánh của chiếc chiến đấu cơ, với sức mê hoặc vốn có, vẫn luôn luôn là thứ dễ thấy nhất. Nhưng những người biết Joe Mackenzie, tân sĩ quan chính thức trong không lực Hoa Kỳ, thì hiểu rằng anh chẳng màng đến sự thăng tiến, chỉ có niềm đam mê với việc bay trên bầu trời.

Những thượng cấp của anh đã từng có những nghi ngờ về việc anh có thích hợp với máy bay chiến đấu, nhưng đó là khóa huấn luyện mà anh đã chọn, và họ quyết định dành cho anh cơ hội. Anh cao tới 1,89m, hầu như là quá cao đối với một phi công lái máy bay chiến đấu. Anh sẽ ổn nếu là một phi công lái máy bay ném bom, nhưng kích thước của buồng lái trong chiến đấu cơ có nghĩa là nó sẽ chỉ vừa chật khít với cơ thể anh, và những người với chiều cao dưới 1m80 và dáng người đậm nhìn chung sẽ đáp ứng tốt hơn các yêu cầu thể chất của lực trọng trường. Dĩ nhiên, mỗi luật lệ đều có các ngoại lệ của nó, và những con số thống kê về tầm vóc thể chất của phi công chiến đấu cơ ưu tú nhất cũng chỉ là những mô tả sơ lược chung chung, không phải những nguyên tắc bất di bất dịch. Vậy nên Joe Mackenzie được nhận một cơ hội trong đợt huấn luyện phi công chiến đấu.

Những người hướng dẫn đợt luyện tập của anh thấy rằng, bất chấp chiều cao của mình, anh còn tốt hơn cả khá, anh xuất sắc. Anh là phi công phản lực chỉ - gặp - một - lần - trong - đời, người đặt ra các chuẩn mực cho những thế hệ phi công chiến đấu tiếp theo. Anh phù hợp một cách khác thường, cả thể chất lẫn tinh thần, cho công việc mà anh đã chọn. Thị lực của anh còn tốt hơn cả hai mươi - hai mươi, các phản xạ của anh đạt mức phi thường và điều kiện tim mạch của anh tốt đến nỗi anh có thể chịu đựng được trọng lực lớn hơn cả các anh chàng thực

tập sinh có chiều cao thấp hơn. Anh luôn đứng đầu trong các lớp vật lý và khí động lực học. Anh làm chủ hệ thống điều khiển dễ dàng và sẵn lòng dành thêm giờ trong mô hình tập bay để hoàn thiện các kỹ năng của mình. Trên hết, anh có một phẩm chất không thể được truyền dạy, “khả năng nhận thức hoàn cảnh” – khả năng nhận biết mọi thứ diễn ra quanh anh trong một hoàn cảnh thay đổi liên tục và điều chỉnh hành động của mình theo đó. Tất cả những phi công phải có nó ở một mức độ nào đó, nhưng chỉ ở những người giỏi nhất trong số họ khả năng đó mới phát triển mức độ cao hơn. Anh sở hữu khả năng đó ở mức độ đáng kinh ngạc. Vào lúc Joe Mackenzie nhận được phù hiệu phi công của mình, anh đã được biết đến với cái tên “hot stick”, một trong những người phi công với kỹ năng kỳ diệu.

Là đội trưởng rất trẻ trong cuộc chiến tranh Vùng Vịnh lần thứ nhất, anh đã bắn hạ ba máy bay địch trong một ngày, một chiến công, trước sự nhẹ nhõm của anh, đã không được công bố rộng rãi. Nhưng lý do đằng sau đó thuộc về chính trị, để đảm bảo tốt hơn cho những mối quan hệ với các đồng minh của mình, Không lực Hoa Kỳ sẵn sàng để cho phi công của những quốc gia khác có được vinh quang. Đội trưởng Mackenzie còn hơn cả sẵn lòng chiều theo chính sách. Đơn thuần chỉ là một cơ hội ngẫu nhiên, vào ngày thứ hai của cuộc chiến, anh bị đặt vào giữa sự chống cự ác liệt nhất mà phe địch tạo nên trong suốt chiều dài ngắn ngủi của cuộc chiến. Anh đã không bị ấn tượng bởi kỹ năng của các phi công đối phương. Tuy thế, trong vòng khoảng ba phút tình thế đã thực sự rối như mớ bòng bong, khi anh và phi công yểm trợ của anh bị tấn công bất thành lình bởi sáu máy bay chiến đấu địch.

Kết quả cuối cùng là một sự thắng cấp nhanh chóng theo cách gần như là không hợp lẽ thường lên lon Thiếu tá, và Joe Mackenzie, biệt danh chiến thuật “Breed” (con lai); được thừa nhận là người nhanh nhất trong những người lòng bắt, một người đốt cháy giai đoạn trên con đường của anh tới quân hàm tướng.

Trong chiến tranh Vùng Vịnh lần thứ hai, Thiếu tá Mackenzie chính thức hạ thêm hai máy bay đối phương nữa trong chiến đấu không – đối – không và được chỉ định là một phi công xuất sắc – quân át chủ bài. Lần này thì không cách nào giữ cho các chiến công của anh khỏi các phương tiện truyền thông được nữa, không phải là Lầu năm góc muốn thế; họ đã nhận thấy người phi công lai Anh Điêng đẹp trai ấy là cả một mỏ vàng trong lĩnh vực quan hệ công chúng, người là ví dụ cho tất cả những phẩm chất họ muốn quảng bá nhất. Anh đã được trao những nhiệm vụ đặc biệt và lên hàm Trung tá không quân ở tuổi ba mươi hai. Mọi người đều nhận ra rằng đối với Breed Mackenzie, chẳng có nơi nào khác ngoài chuyện lên cao hơn nữa.

Chương I

Nàng là cô nàng xinh đẹp nhất anh từng thấy, nhanh chóng, mượt mà và chết người. Chỉ nhìn nàng thôi cũng khiến tim anh đập nhanh hơn. Thậm chí khi đậu trong nhà chứa máy bay, động cơ nguội lạnh và những bánh xe được chèn lại, nàng cũng toát lên ấn tượng về tốc độ tuyệt đối.

Đại tá Joe Mackenzie vươn ra và chạm vào thân máy bay, những ngón tay dài của anh ve vuốt nàng với cái chạm dịu dàng như một người yêu. Bộ khung máy bay bằng kim loại màu tối của nàng tạo ra một cảm giác bóng mượt khác hẳn với những chiếc máy bay chiến đấu anh đã từng bay, và sự khác biệt đó mê hoặc anh. Anh biết điều đó bởi vì phần khung của nàng là một hợp chất mới mang tính cách mạng từ nhựa dẻo, than chì và tơ nhện nhân tạo, bền vững và dễ uốn nắn hơn cả thép, có nghĩa lực tác động nàng có thể chịu mà không vỡ tan thành từng mảnh lớn hơn bất kỳ loại máy bay nào từng được chế tạo trước đó. Về mặt tri thức anh biết điều đó, nhưng về tình cảm anh cảm nhận được vì nàng thật sinh động. Nàng không cho người ta cái cảm giác giống với kim loại, có thể là do tơ nhện, nhưng chạm vào nàng không lạnh lẽo như bất cứ chiếc máy bay nào khác.

Những chương trình phát triển thường được đặt những tên mã mà không hề phản ánh được bản chất của chương trình, đó là lý do tại sao phiên bản trước đây của loại SR-71 Blackbird đã có tên mã là "Oxcart". Con chim đặc biệt này, máy bay chiến đấu chiến thuật cải tiến thế hệ thứ hai, mang theo cái tên mã đầy chất thơ một cách khác thường là Night Wing (Cánh Đêm), và khi đi vào sản xuất nó sẽ nhận được vài cái tên nam tính thích hợp hơn giống như chiếc F-15 Eagle (Đại Bàng) hay như chiếc F-16 Fighting Falcon (Chim Cắt Chiến Đấu), nhưng với Đại tá Mackenzie nàng là "Bé cưng" (Baby). Thực ra có tất cả là năm nguyên mẫu, và anh đều gọi chúng là "Cưng". Những phi công thử nghiệm được chỉ định vào chương trình dưới quyền chỉ huy của anh đều phàn nàn rằng nàng – cho dù nó là "nàng" nào – thực sự hay "làm nũng" với họ bởi vì anh đã làm hư nàng. Đại tá Mackenzie ném cho họ cái nhìn màu xanh lạnh như băng đã thành huyền thoại của anh và đáp trả:

- Tất cả những người đàn bà của tôi đều nói vậy.

Khuôn mặt anh vẫn giữ được vẻ vô cảm hoàn hảo, khiến cho người của anh không chắc chắn được đó là sự thực hay chỉ là một lời nói đùa. Họ ngờ rằng nó là sự thực.

Joe Mackenzie đã từng lái rất nhiều máy bay mới sản xuất, nhưng "Bé cưng" là đặc biệt, không chỉ trong cấu tạo và sức mạnh của nàng, mà cả trong hệ thống vũ khí của nàng nữa. Nàng thực sự mang tính cách mạng lớn lao, và nàng là của anh; là người quản lý chương trình, trách nhiệm của anh là loại bỏ những thiếu sót để nàng có thể được đưa vào sản xuất chính thức. Chính Quốc hội với những kẻ ta đây gây trở ngại với việc tài trợ ngân sách, nhưng Tướng Ramsey tin tưởng rằng sẽ không có vấn đề gì trong việc này. Bởi một điều, nhà sản xuất đã thiết kế nàng trong mức giới hạn ngân sách, không như ảo tưởng quá mức đã giết chết phiên bản A-12 vào thập kỷ trước.

Trong một thời gian dài công nghệ tàng hình đã làm giảm giá trị sức mạnh và tốc độ của một chiếc máy bay chiến đấu, cho tới khi supercruise - bay trên tốc độ âm thanh mà không cần

dùng đốt sau - ra đời đã giải quyết những vấn đề về sức mạnh. Bé cũng có cả khả năng tàng hình và tốc độ, với hệ thống phản lực định hướng cho phép nàng chuyển hướng và gấp hơn bất cứ loại máy bay chiến đấu nào khác trước đó, ở tốc độ lớn hơn. Nàng bay tốc độ siêu thanh ở Mach 2, và vượt qua Mach 3 khi đốt sau. Và hệ thống vũ khí của nàng sử dụng súng bắn laser điều chỉnh được, ALF - adjustable laser firing, một từ viết tắt hơi nhẹ nhàng cho cái sẽ cách mạng hóa chiến tranh một ngày nào đó. Mackenzie biết bản thân anh đang tham gia vào việc làm nên lịch sử. Tia laser đã từng được sử dụng để định vị mục tiêu, đưa những tên lửa dẫn hướng tầm xa tới những vị trí được xác định, nhưng lần đầu tiên chính tia laser được sử dụng như là vũ khí. Các nhà khoa học cuối cùng đã giải quyết được khó khăn về nguồn năng lượng có thể sử dụng cho tia laser X và tổ hợp chúng cùng với quang học phức. Bộ cảm biến trên mũ bảo hiểm phi công cho phép anh ta phóng một tên lửa, định vị mục tiêu hay máy bay quân địch ở bất kỳ hướng nào, và hệ thống định vị điều chỉnh đi theo hướng của bộ cảm biến trên mũ. Cho dù một chiếc máy bay địch có ngoặt hay xoay vòng ra sao nó cũng không thể nào thoát được, một mục tiêu sẽ phải di động nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng để thoát khỏi chùm tia laser, điều mà dường như không thể.

Bé cũng phức tạp tới mức chỉ có người giỏi nhất trong những người giỏi nhất được chỉ định tham gia giai đoạn này trong quá trình phát triển của nàng. Và các biện pháp an ninh quanh nàng chặt chẽ tới mức một con kiến cũng khó có thể lọt vào nhà chứa máy bay mà không có giấy phép hợp lệ.

- Ngài có cần gì chẳng, thưa ngài?

Joe quay lại, chuyển sự chú ý của anh sang Hạ sĩ quan Dennis Whiteside, được biết với cái tên "Whitey", người sở hữu mái tóc đỏ rực như lửa, vô số tàn nhang và một trí óc về cơ khí thiên tài gần với ngưỡng phi thường ở nơi nào có dính tới máy bay. Whitey cho Bé cũng là máy bay của anh ta và chịu đựng việc các phi công chạm vào nàng chỉ vì anh ta chưa tìm ra được cách nào để ngăn chặn chuyện đó.

-Chỉ đang kiểm tra lại nàng ấy lần nữa trước khi tôi giao trả lại - Joe đáp lời - Không phải anh đã hết ca trực nhiều giờ trước rồi sao?

Whitey lôi ra một cái giẻ từ túi sau của anh và nhẹ nhàng chùi đi dấu vết nơi ngón tay của Joe đã chạm vào chiếc máy bay.

- Có vài việc mà tôi muốn biết chắc là được thực hiện đúng - Anh ta đáp lời - Ngài sẽ bay với cô ấy vào buổi sáng phải không?

- Đúng thế.

Whitey lẩm bẩm:

- Ít nhất thì ngài cũng không thúc cô ấy vòng quanh như một số thằng cha khác làm - Anh nói một cách cáu kỉnh.

- Nếu anh có thấy bất cứ người nào của tôi đối xử với bất kỳ “chú chim” nào thô bạo, cứ nói tôi biết.
- Ừm, nó cũng không hẳn là thô bạo. Chỉ là họ không có được kỹ năng như ngài thôi.
- Cũng như nhau, tôi nói nghiêm túc đấy.
- Vâng, thưa ngài.

Joe vỗ vai Whitey và quay đầu về hướng doanh trại của mình. Người hạ sĩ quan nhìn theo sau anh một phút dài. Anh ta không nghi ngờ gì đại tá sẽ thực sự khiến cho bất kỳ phi công nào cầu cho anh ta được chết và tới địa ngục chỉ để thoát khỏi sự phẫn nộ của anh, nếu bất kỳ ai trong số họ bị bắt gặp cấu thả hay hành động ngu ngốc với bất kỳ mẫu thử nghiệm nào của Cánh Đêm. Đại tá Mackenzie khét tiếng bởi chuyện không chấp nhận điều gì khác kém hơn sự hoàn hảo từ những phi công của anh, nhưng cùng lúc đó họ cũng biết rằng anh coi trọng sinh mạng người của mình hơn bất kỳ ai khác, và việc bảo trì những mẫu thử nghiệm mới ra phải là xuất sắc nhất, đó là lý do tại sao Whitey vẫn còn ở trong nhà chứa máy bay một lúc lâu sau khi anh đã hết phiên. Mackenzie yêu cầu những người giỏi nhất trong chương trình này, không có ngoại lệ. Một lỗi lầm trong việc bảo dưỡng dưới mặt đất có thể dẫn tới sự mất mát một trong những chiếc phi cơ trị giá tám-mươi-triệu đô này, hay thậm chí là cái chết của một phi công. Nó không phải là công việc dành cho bất kỳ ai với thái độ thiếu trách nhiệm.

Khi Joe đi bộ ngang qua đêm sa mạc anh thấy ánh đèn từ một trong những văn phòng và đổi hướng về phía tòa nhà bằng kim loại. Anh không phản đối mọi người làm việc muộn, nhưng anh cũng muốn tất cả đều thức dậy và lanh lợi vào ngày hôm sau. Có một số những người nghiệm công việc được bổ nhiệm vào dự án Night Wing sẽ làm việc tới mười tám giờ một ngày nếu anh không ép buộc họ dừng công việc.

Bước chân của anh yên lặng, không phải vì anh đang cố gắng rình mò ai mà vì đó là cách anh được dạy để bước đi từ khi anh chập chững những bước đầu tiên. Không ai trong các cơ quan có thể nghe thấy anh tới dù bằng cách nào đi nữa; máy điều hòa nhiệt độ kêu o o, cố gắng xua đi cái nóng cuối tháng 7 và không bao giờ có thể coi là thành công. Những tòa nhà bằng tôn tháo lắp được dường như hấp thu ánh mặt trời khắc nghiệt.

Tòa nhà tối om bất chấp ánh đèn từ căn phòng nhỏ bên trái. Đó là một trong những văn phòng được sử dụng bởi nhóm nghiên cứu định vị laser dân sự, làm việc tại chỗ để khắc phục các sự cố kỹ thuật xuất hiện không thể tránh khỏi khi một hệ thống mới được đưa vào vận hành. Joe nhớ rằng có một kỹ thuật viên mới đến theo lịch ngày hôm đó, để thay thế một người ban đầu trong nhóm đã có một cơn truy tim nhẹ một tuần trước. Anh chàng bị suy tim đã ổn, nhưng bác sĩ của anh ta không muốn anh ta làm việc trong cái nóng trên 100 độ (độ F), cho nên công ty đã nháo nhào lên tìm người thay thế.

Joe tò mò về người thế chỗ, một người phụ nữ tên Caroline Evans. Anh đã nghe ba thành viên khác trong nhóm phàn nàn về cô, gọi cô ta là “Nữ hoàng Sắc đẹp”, và giọng họ thì chẳng có gì ngưỡng mộ hết. Nhóm này có thể chỉ là dân sự nhưng anh không thể cho phép xích mích

trong nội bộ nhóm ảnh hưởng tới công việc. Nếu mọi người không thể hòa hợp, anh sẽ phải yêu cầu những người trong nhóm thay thế cô ta. Anh muốn nói chuyện với bất cứ ai thuộc nhóm đang làm việc muộn, tìm hiểu xem liệu Cô Evans đó đã tới nơi thuận lợi chưa và chính xác vấn đề gì đã khiến cho họ không muốn làm việc chung với cô ta.

Anh bước yên lặng tới khung cửa mở và đứng đó trong một phút, quan sát. Người phụ nữ đang ngồi trong văn phòng ắt hẳn phải là Nữ hoàng Sắc đẹp, bởi cô chắc chắn như quý không phải là bất cứ ai anh đã gặp trước đây. Anh chắc hẳn sẽ nhớ nếu anh đã gặp cô.

Việc quan sát cô chẳng khó khăn gì, chắc chắn thế. Dáng đứng thẳng của anh từ từ cứng lại khi mỗi cơ bắp trong cơ thể anh dấy lên trong tình trạng cảnh giác. Anh đã mệt mỏi, nhưng đột nhiên chất adrenaline lại hoạt động mạnh trong cơ thể anh và tất cả những giác quan của anh trở nên nhanh nhạy, theo cái cách giống như khi anh khởi động vào bộ đốt sau và lao vào đường đạn của địch.

Cô mặc một chiếc váy đỏ suông kết thúc ngay phía trên đầu gối. Cô đã cởi giày, và đang ngồi ngả người ra sau ghế của mình, đôi chân trần gác trên bàn. Joe tựa vai vào khung cửa, ung dung nghiên cứu cặp chân với những đường cong mượt mà được phô bày. Không tất, cái nóng làm cho việc mang chúng trở nên không khả thi. Đôi chân đẹp. Còn hơn là đẹp. Gần với kỳ diệu hơn.

Một xấp các bản in nằm trong lòng cô, và cô đang kiểm tra từng tờ, thỉnh thoảng quay sang tham khảo cuốn sách giáo khoa bên cạnh cô. Một cốc trà xanh nhạt đang bốc khói dìu dìu, nằm ở vị trí mà cô có thể với tới mà không cần nhìn. Mái tóc cô nhạt màu, cong theo hình chuông, được chải thẳng về sau từ gương mặt cô theo phong cách cổ điển và chỉ dài vừa chấm vai. Anh chỉ có thể thấy một phần gương mặt của cô, đủ để nhận thấy đôi gò má cao và đôi môi đầy đặn.

Đột nhiên anh muốn cô đối diện với anh. Anh muốn thấy đôi mắt cô, muốn nghe giọng nói của cô.

- Đến giờ nghỉ đêm rồi – Anh nói.

Cô bật dậy khỏi chiếc ghế với một tiếng kêu ré đã được kiềm chế, trà đổ tràn theo một hướng và xấp giấy in thì văng theo hướng còn lại, đôi chân dài trong chóp nhoáng được đặt lại trên sàn, cái ghế thì quay vòng ngang căn phòng rồi đâm vào một cái ngăn kéo đầy ắp đồ. Cô quay phắt lại để đối mặt với anh, một bàn tay chặn trên ngực giống như cô có thể làm trái tim đập chậm lại bình thường. Một bộ ngực rất cân đối, anh nhận thấy, vì bàn tay cô đang kéo chất vải bông của chiếc áo sơ mi căng ra trên cơ thể.

Nổi tức giận xẹt ngang như tia chớp trên gương mặt cô, rồi cũng đi đột ngột khi mắt cô mở lớn.

- Ôi Chúa ơi – Cô nói với tông giọng cố nén – Là G.L Joe.

Anh nhận thấy hàm ý mỉa mai phảng phất, và đôi lông mày đen của anh nhướn lên:

- Đại tá G.L Joe.

- Tôi thấy rồi – cô nói một cách đầy ngưỡng mộ.

- Một đại tá “đại bàng”, và một anh chàng tốt nghiệp quân đội – Cô thêm vào, ám chỉ đến chiếc nhẫn học viện của anh và sử dụng nó ít ra là một lời ngợi khen dành cho một người tốt nghiệp học viện – Nếu không phải ngài đã bóp cổ một đại tá và đánh cắp phù hiệu của anh ta, có một sự đổi đời tuyệt hảo và nhuộm đen tóc ngài, thì ngài cũng có một nhà tài trợ với chút gì đó thực sự siêu công suất đang nâng đỡ cho ngài qua khỏi các cấp học.

Anh vẫn giữ biểu hiện ôn tồn:

- Có thể tôi lại làm tốt như quỷ cái mà tôi đang làm.

- Thăng tiến nhờ công trạng ấy à? – Cô hỏi, như thể nó là một khái niệm không thể nào được cân nhắc tới – Không dám đâu.

Anh đã quen với việc phụ nữ phản ứng với anh theo nhiều cách khác nhau, từ bị mê hoặc cho tới việc e dè gần với nỗi sợ hãi, luôn luôn dựa trên sự ý thức về thể chất của anh. Anh cũng quen với chuyện được tôn trọng quyền chỉ huy, nếu không muốn nói là thích. Phản ứng của Caroline Evans chẳng nằm trong số đó. Cô đã không thể rời mắt khỏi anh trong một giây, ánh mắt của cô sắc và nhọn như của một tên cướp có súng. Đúng, chính vậy; cô đang đối mặt với anh như một kẻ thù.

Anh đứng thẳng dậy từ khung cửa và nắm tay lại, đột nhiên quyết định sẽ đặt tình thế này dựa trên vị thế công việc và để cho cô biết cô đang đối phó với ai:

- Đại tá Joe Mackenzie, quản lý dự án.

Nghi thức ngoại giao của quân đội nói rằng bắt tay là quyền chọn lựa của một phụ nữ, rằng một sĩ quan nam không bao giờ nên chìa tay ra cho một người phụ nữ trước, nhưng anh muốn cảm thấy bàn tay cô trong tay anh và có cảm tưởng rằng kể cả khi anh cho cô quyền lựa chọn, thậm chí cô cũng chẳng cho phép kiểu tiếp xúc đó.

Cô chẳng hề ngần ngại mà cương quyết nắm lấy tay anh:

- Caroline Evans, người thay thế vị trí của Boyce Walton trong nhóm laser.

Hai cái lắc lên và xuống nhanh chóng, rồi cô rút tay ra.

Vì cô đang đi chân trần, anh có thể ước lượng chính xác chiều cao của cô vào khoảng 1m63, đỉnh đầu cô chạm tới xương đòn của anh. Sự khác biệt về kích cỡ của họ không dọa dẫm được cô, cho dù cô phải nhìn lên để thấy được ánh mắt anh. Đôi mắt cô có màu xanh lá cây đậm, viền quanh bởi lông mi và lông mày cùng màu thẫm cho thấy màu vàng trên tóc cô có được nhờ nhuộm.

Anh hất đầu về hướng những bản in trên sàn:

- Tại sao cô làm việc muộn thế này, đặc biệt trong ngày đầu tiên đi làm? Có chuyện gì không ổn mà tôi cần biết không?

- Không có chuyện gì theo tôi biết – cô trả lời, cúi xuống để nhặt lại xấp tài liệu – Tôi chỉ đang kiểm tra lại vài thứ.

- Tại sao? Cái gì làm cô nghĩ vậy?

Cô dành cho anh một ánh nhìn thiếu kiên nhẫn:

- Tôi là người có thói quen kiểm tra tỉ mỉ. Tôi luôn kiểm tra lại xem lò vi sóng đã tắt chưa, bàn là đã rút điện, cửa đã khóa chưa. Tôi luôn nhìn cả hai con đường hai lần trước khi tôi băng qua.

- Cô có tìm thấy điều gì không ổn chưa?

- Không, dĩ nhiên. Tôi đã nói thế rồi.

Anh thư giãn ngay khi anh được đảm bảo rằng không có vấn đề gì với hệ thống định vị và bắt đầu lại chuyện xem xét đầy hứng thú và nhàn nhã Caroline Evans khi cô lấy một cuộn khăn giấy từ một ngăn kéo và sử dụng một tờ đôi để thấm chỗ trà bị đổ. Cô cúi người và xoay mình với sự linh hoạt mà anh thấy thật quyến rũ. Mọi thứ cô đã làm, kể cả sự thách thức được đôi khi được che dấu trong ánh mắt cô, anh đều thấy quyến rũ. Háng anh căng cứng lại đáp ứng.

Cô ném chỗ khăn ướt vào thùng rác và xỏ chân vào giày:

- Rất vui được gặp ngài, Đại tá – cô nói mà không nhìn anh – Hẹn gặp ngài ngày mai.

- Tôi sẽ đi cùng cô về doanh trại.

- Không cảm ơn.

Câu từ chối hờ hững và ngay lập tức lời đề nghị của anh làm cho anh phát cáu:

- Đã muộn rồi, và cô chỉ có một mình. Tôi sẽ đưa cô về nơi ở của cô.

Cô quay lại để đối diện với anh và đặt tay lên hông mình:

- Tôi đánh giá cao lời đề nghị của ngài, Đại tá, nhưng tôi không cần loại ân huệ đó.

- Loại ân huệ đó? Chúng ta đang nói về loại ân huệ nào vậy?

- Loại mà sẽ gây tác hại nhiều hơn là có tác dụng. Coi nào, ngài là người phụ trách. Nếu có bất cứ ai nhìn thấy ngài đi cùng tôi tới nơi ở của tôi, trong vòng hai ngày thôi tôi sẽ nghe được những lời cạnh khóe về chuyện tôi đã không được chọn vào nhóm nếu tôi không ve vãn ngài.

Đó là điều rắc rối tôi không cần tới.

- A – Anh nói đầy hiểu biết – Cô đã gặp nó trước đây rồi, phải không? Không có ai nghĩ rằng cô trông thế này và cũng có cả một bộ óc.

Cô nhìn anh đầy hiểu chiến:

- Anh muốn nói gì, “trông thế này”? Vậy trông tôi ra sao?

Cô có tính khí của một con nhím xù lông, nhưng Joe phải chiến đấu với thôi thúc vòng tay anh quanh cô và nói với cô rằng anh sẽ chiến đấu vì cô từ lúc này trở đi. Cô sẽ không đánh giá cao cử chỉ đó lắm, và anh không chắc tại sao anh lại muốn làm nó, vì cô dường như hơn cả có thể tiến hành cuộc chiến của chính cô. Nếu anh thông minh, anh sẽ chơi một cách an toàn, nói vài lời bình luận vô thưởng vô phạt để khỏi làm méch lòng cô, nhưng anh đã không trở thành phi công chiến đấu nếu anh muốn chơi chắc ăn.

- Đầy mê hoặc – anh trả lời, đôi mắt anh gay gắt và sáng rực, đói khát.

Cô chớp mắt, như thể giật mình. Lùi lại một bước cô nói “Ồ” với giọng nói nhẹ nhàng, như mụ đi.

- Cô phải biết là trông cô hấp dẫn chứ - anh chỉ ra.

Cô chớp mắt lần nữa:

- Về ngoài không liên quan gì tới chuyện đó. Trông anh như một poster tuyển mộ biết đi, và điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến sự nghiệp của anh, đúng không?

- Tôi không ủng hộ phân biệt giới tính – Anh nói – Cô hỏi, tôi trả lời. Trông cô đầy quyến rũ.

-Ồ - cô đang nhìn anh theo cách đề phòng lúc này khi cô rụt rè băng ngang qua anh.

Anh đặt bàn tay lên cánh tay cô, chặn cô lại. Cảm giác làn da ấm áp, mượt mà của cô dưới lòng bàn tay anh gần như đẩy anh tới bùng nổ, nhưng anh khăng khăng:

- Nếu bất cứ ai ở đây gây sự với cô, Caroline, hãy tới chỗ tôi.

Cô bắn một cái nhìn cảnh giác tới bàn tay anh trên cánh tay cô:

- À, vâng, chắc chắn rồi.

- Thậm chí nếu đó là một thành viên trong nhóm cô. Bọn cô là thường dân, nhưng tôi có quyền thay thế bất cứ ai trong dự án của tôi nếu anh ta gây rối.

Cái động chạm của anh đang rõ ràng đang làm cô bồn chồn lo sợ, và anh xem xét cô trong một phút dài, đôi lông mày anh nhíu lại với nhau trong một cái cau mày nhẹ, trước khi anh thả

cô đi.

- Tôi muốn nói vậy đấy – anh nói với giọng dịu dàng hơn – Cứ tới chỗ tôi nếu cô có bất kỳ rắc rối nào. Tôi biết cô không muốn tôi đi cùng về chỗ ở, nhưng dù sao tôi cũng sẽ đi về hướng đó, vì tôi cũng về nghỉ. Tôi sẽ cho cô đi trước ba mươi giây, vậy chúng ta sẽ không đi cùng nhau. Vậy ổn chứ?

- Ba mươi giây không dài lắm.

Anh nhún vai:

- Tôi sẽ đặt khoảng cách 420m giữa chúng ta. Chấp nhận hay từ chối – anh kiểm tra đồng hồ của mình – Bắt đầu từ lúc này.

Ngay lập tức cô quay người và bay đi. Chỉ có mỗi từ đó để nói. Cô kéo chiếc váy chặt ních lên và chạy. Đôi mày của Joe nhướn cao trong một câu hỏi yên lặng. Khi ba mươi giây chấm dứt, anh rời tòa nhà và tìm kiếm hình dáng mảnh mai của cô, khó mà thấy được trong bóng tối và vẫn đang di chuyển với tốc độ nhanh. Trên đoạn đường về nơi ở của chính anh, anh trầm tư suy nghĩ về cái gì đã biến một chiến binh Amazon thành một con ngựa cái non bất kham.

Caroline sập cửa và khóa nơi ở sơ sài của cô, dựa vào tấm gỗ khi cô thở phào với tiếng rõ to. Cô cảm thấy như thể cô vừa mới thoát khỏi trong gang tấc một con thú hoang dã. Không quân đang nghĩ gì chứ khi để cho người đàn ông đó xoắn lồng? Anh ta đang lẽ nên bị khóa lại nơi nào đó dưới tầng hầm của Lầu năm góc, nơi họ có thể sử dụng anh ta cho những tấm poster nhưng đảm bảo sự an toàn cho những người phụ nữ Mỹ nhạy cảm.

Có thể là do đôi mắt anh ta, màu xanh nhạt và sắc như những tia laser mà cô nghiên cứu. Có thể do cách anh cao vượt khỏi cô, hay vì sức mạnh uyển chuyển của cơ thể đầy cơ bắp của anh. Có thể do giọng nói trầm sâu của anh, vẻ đặc biệt của nó khi anh ta nói cô “đầy mê hoặc”, hay hơi nóng trong bàn tay xương xương, có chai khi anh ta chạm vào cô. Có thể do tất cả mọi thứ đó, nhưng cái đã làm cô hoảng hốt chính là ánh nhìn đói khát như muốn ăn tươi nuốt sống trong đôi mắt đó khi anh ta nhìn cô.

Cô đã làm tốt mọi chuyện cho tới lúc này. Cô chắc chắn đã thể hiện hết sức khó chịu, cả ngu ngốc và tùy tiện, điều trước đây chưa bao giờ thất bại trong việc giữ đàn ông ở khoảng cách an toàn. Nó là một sự thỏa hiệp; nó ngăn cô làm bạn với những người làm việc chung, nhưng nó cũng chấm dứt những lời tán tỉnh tình dục trước khi chúng bắt đầu. Cô đã gạt bỏ được nhiều sự đeo bám trong suốt những năm đại học và cao học và những ngày đầu cô đi làm, rằng cô đã học được việc tấn công ngay từ lúc đầu. Với tất cả những kinh nghiệm đó, cô đáng lẽ có thể giữ được sự điềm đạm của mình, nhưng một ánh nhìn từ Đại tá Mackenzie “Mắt Laser”, một lời nói ngưỡng mộ nhẹ nhàng, và cô đánh mất cả vẻ điềm tĩnh cùng lý trí của mình. Cô đã thất bại một cách nhục nhã.

Được rồi, đó là cái xảy ra khi bạn đạt được bằng Tiến sĩ cho cha mẹ. Họ đã thấy những dấu hiệu của trí thông minh siêu đẳng từ đứa con duy nhất của họ và ngay lập tức đã áp dụng các

biện pháp để cho cô sự giáo dục cô xứng đáng. Trong suốt tất cả những năm tiểu học và trung học cô đã luôn là người trẻ nhất trong lớp, nhờ có những tiến bộ vượt bậc của cô. Cô đã không có lấy một lần hẹn hò ở trung học; cô đã quá khác thường, quá gầy và vụng về khi cô trải qua tuổi dậy thì muộn hai hay ba năm so với những bạn cùng lớp.

Mọi chuyện không khá hơn ở trường đại học. Cô bắt đầu học năm thứ nhất ngay sau sinh nhật thứ mười sáu, và một sinh viên đại học nam với tư tưởng đúng đắn sẽ hẹn hò với một cô bé theo luật pháp vẫn còn là miếng mồi dẫn tới xà lim, khi mà có nhiều cô gái trẻ đẹp cả sẵn lòng và đầy rẫy ở mọi nơi chẳng?

Bị cô lập và đơn độc, Caroline đã dành hết bản thân cho việc học và hoàn thành những khóa học năm cuối của mình vào năm cô mười tám. Và cùng lúc đó những chàng trai trong các lớp của cô đã nhận ra rằng cô bé Evans có thể là một nhà trí thức, nhưng cô cũng rất ưa nhìn. Lần này, không còn vấn đề tuổi tác bảo vệ cho cô. Chưa bao giờ học được những kỹ năng hẹn hò với bất kỳ ai ở tuổi của cô, cô hoàn toàn lúng túng trong việc làm sao đối phó với nhữngnhững con bạch tuộc bất chợt dường như không thể nào rời tay khỏi cô. Luống cuống, hoảng hốt, cô càng rút vào sâu hơn những nghiên cứu của mình và bắt đầu phát triển một tấm khiên phòng vệ đầy gai.

Sự thay đổi của cô khi cô chạm đến mốc trưởng thành không mạnh mẽ đủ bằng với cái đã biến một con vịt xấu xí thành một con thiên nga; cô đơn giản chỉ từ một thiếu nữ gầy gò trở thành một người phụ nữ. Kinh nguyệt của cô tới muộn, như thể cơ thể của cô cần có sự cân bằng tự nhiên bằng cách la cà lâu lắc trong khi trí óc cô đã chạy đua phía trước. Nó chỉ là vấn đề lên dây cót chậm. Trong khi các bạn học của cô sắp bước qua tuổi dậy thì, cô nói theo văn vẻ là vẫn còn chơi với búp bê. Khi cô đến lúc dậy thì, họ đã sẵn sàng bước vào trò chơi hò hẹn. Cô không bao giờ ăn khớp với họ trong cả những vấn đề về thể chất hay cảm xúc. Khi cô đã sẵn sàng hẹn hò, cô thấy mình đang bị sờ mó bởi những chàng trai quen với một kiểu tiếp xúc thân mật phức tạp hơn.

Cuối cùng, cách dễ dàng hơn là xua bọn họ đi.

Cho nên cô ở đây, hai mươi tám tuổi, với chỉ số thông minh của thiên tài, một chuyên gia được công nhận trong lĩnh vực định vị thị giác và khuếch đại ánh sáng, sở hữu bằng tiến sĩ vật lý, trở nên ngu ngốc và hoảng loạn chỉ vì một người đàn ông đã nói rằng cô "quyến rũ".

Thật là ghê tởm.

Nó cũng đáng sợ một chút nữa, bởi cô cảm thấy Đại tá Colonel Mackenzie đã không bị tâm thần như nàng đã mong đợi, thay vào đó, anh trông giống như một người đàn ông ưa thích sự thách thức.

Cô tự đập vào trán mình. Làm sao cô có thể thành một đồ ngốc thế này? Đại tá là một phi công phản lực, quý thần ơi. Anh ta là một nhân vật thuộc loài khác, một người đàn ông chắc chắn là lớn lên nhờ thách thức. Cách để giữ cho khỏi thu hút sự chú ý của anh là làm ra vẻ nhu mì và hòa nhã, có thể là thêm vào một chút màu mè ngớ ngẩn nữa. Vấn đề là, cô không biết làm

sao để màu mè ngớ ngẩn. Cô đáng lẽ phải tới một trường huấn luyện các cậu ấm cô chiêu chứ không phải trường cao học. Cô đáng lẽ phải học đi học lại 101 chiêu Màu mè Ngớ ngẩn cho tới khi cô ghim nó vào đầu.

Có thể nó vẫn chưa quá muộn. Có lẽ cô có thể cư xử ngọt ngào và vô dụng đủ để biến anh thành đồ ngốc. Không – nó sẽ mời gọi sự chú ý từ những người đàn ông thực sự thích kiểu cư xử như vậy của phụ nữ. Cô bị kẹt rồi – khốn kiếp đi nếu cô làm và cũng khốn kiếp nếu cô không làm.

Chuyện duy nhất còn lại để thực hiện là đánh một trận hay.

Khi Joe tới chỗ ở của mình anh cởi bộ quân phục của mình, rồi đứng dưới vòi hoa sen lạnh cho tới khi anh có cảm giác làn nữa được làm người. Sa mạc vào tháng bảy đúng là một cơn chồn cái thực sự, hút lấy từng giọt ẩm ướt ra khỏi cơ thể anh cho tới khi thậm chí cả nhãn cầu của anh cũng thấy khô rát, nhưng Bé cung yêu cầu biện pháp an ninh chặt chẽ, và Căn cứ Không quân Nellis ở Nevada cung cấp điều đó, . Bất chấp điều kiện thiếu tiện nghi và sơ sài, anh thấy hài lòng với hệ thống an ninh và không trông đợi việc khai trương Bé cung, chuyện sẽ xảy ra nếu Quốc hội bỏ phiếu phê chuẩn việc cấp vốn. Lúc đó phương tiện truyền thông sẽ thấy nàng, không phải là tính năng vượt trội của nàng được biểu hiện rõ ràng ngay bề ngoài của nàng; thiết kế của nàng về cơ bản không khác so với chiếc F-22, điều mà làm cho họ có thể thực hiện những chuyến bay thử nghiệm tại Nellis thay vì tại Edwards ở California, nơi những chuyến bay thử nghiệm bình thường được thực hiện. Những tay do thám rình mò những thứ khác biệt tại Edwards, nhưng tại đây ở Nellis, với rất nhiều loại máy bay khác nhau cùng tham gia vào một trò chơi chiến tranh được quản lý, Bé cung không bị lộ dễ dàng.

Nhưng phi công khác đóng quân ở đây phải lưu ý rằng họ đang thực hiện bay thử nghiệm với một chiếc máy bay không hoàn toàn giống với chiếc F-22, nhưng không ai không làm việc trong chương trình được cho phép nhìn gần những mẫu thử nghiệm chiếc Cánh Đêm, và dù gì đi nữa biện pháp an ninh là lẽ thói cuộc sống ở đây. Những khác biệt của Bé cung nằm trong phần vỏ và hệ thống điện tử, hệ thống vũ khí của nàng; khi nàng được công khai ra mắt, nàng sẽ làm cho tất cả các cơ quan tình báo của đối phương trên khắp thế giới kích động, và biện pháp an ninh thậm chí còn phải được thắt chặt hơn, cho dù anh thấy nó không thể nào hơn lúc này nữa.

Anh đã đang nghĩ về Bé cung, nhưng bất chợt hình ảnh về Caroline Evans lấp đầy tâm trí anh và anh cười, tự hỏi rằng cần tới điều gì để thuần hóa con nhím nhỏ bé đó. Làn da anh bất chợt có cảm giác nóng bỏng và thắt chặt, bất chấp làn nước lạnh, nên anh tắt vòi sen và bước ra khỏi phòng ngủ. Nếu anh có thể kéo cô cùng tắm với anh, có thể họ sẽ làm bốc hơi hết cả nước mắt.

Anh đứng ngay trước điều hòa, để cho không khí lạnh thổi qua cơ thể ướt đẫm, khóa thân của mình và tận hưởng những luồng run rẩy gợn lên trong anh, cho dù nó không có tác dụng lắm trong việc xoa dịu cảm giác căng cứng phía dưới háng anh. Một cách cương quyết anh đẩy những suy nghĩ về cô Evans ra khỏi suy nghĩ của anh. Khi anh đã khô ráo đủ để không nhỏ giọt

nữa, anh đi, vẫn còn khóa thân, vào khu vực bếp nhỏ xúi và úp hai miếng bánh mì sandwich lại với nhau. Cảm giác giải phóng khỏi áo quần làm cho có gì đó trong anh được thư giãn. Anh đã dành gần như nửa cuộc đời trong quân đội, bị bao vây bởi những quy tắc luật lệ và mặc những bộ quân phục, và anh cảm thấy thoải mái với nó ở nhà, nhưng cùng lúc đó vẫn có một phần nguyên sơ trong anh thỉnh thoảng lên tiếng "Vây đủ rồi", và anh phải lột những thứ quần áo đồng phục ra.

Anh đã trưởng thành tại một nông trại ngựa ở Wyoming và anh trở lại đó mỗi khi anh có dịp; dành ra một hay hai tuần cưỡi những con ngựa hoang hung dữ nhất ở trang trại để thỏa mãn sự bồn chồn hoang dã tương tự trong anh, nhưng anh đã bị trói chặt với dự án Night Wing và không thể có chút thời gian rảnh nào, cho nên quần áo phải được cởi bỏ. Bộ quần áo duy nhất anh từng cảm thấy tiếc nuối khi cởi bỏ là bộ quân phục bay của mình, nếu như anh có thể dành cả cuộc đời mình trên không trung, anh cũng bằng lòng.

Chết tiệt thật, anh càng được thăng tiến cao hơn, việc anh được bay càng ít hơn. Những trách nhiệm và công việc bàn giấy lấy đi ngày càng nhiều thời gian của anh. Anh đã chấp nhận vị trí quản lý dự án về Cánh Đêm chỉ vì anh đã được đảm bảo là anh có thể bay cùng các cô nàng. Không quân chỉ muốn những người giỏi nhất ngồi vào buồng lái những chiếc máy bay mới, và những phi công được chỉ định đều là xuất sắc nhất, nhưng hơn thế nữa, nó muốn những đôi tay – theo ý kiến là giỏi nhất trong những người giỏi nhất, và Đại tá Joe Mackenzie vẫn đứng đầu trên những người khác. Thậm chí ở vào tuổi ba mươi lăm thời gian phản ứng của anh vẫn còn nhanh hơn những thằng cha trẻ tuổi xuất thân từ trường bay, và thị lực của anh vẫn tốt hơn cả 20-20. Anh vẫn còn rất nhiều giờ bay, nếu như quân đội để anh làm điều đó. Anh đã tăng tiến lên các cấp bậc quá nhanh đến mức anh có thể có được ngôi sao đầu tiên của mình trong một năm khác, và rồi anh sẽ may mắn đủ nếu anh có thể đòi hỏi được đủ thời gian bay để giữ cho bản thân vẫn còn đủ khả năng.

Giải pháp thay thế là từ chối nhiệm vụ của mình để chấp nhận công việc với một nhà sản xuất máy bay như một phi công bay thử, vứt bỏ tất cả những năm tháng trong quân đội của anh. Anh thích Không quân, không muốn rời bỏ nó, nhưng ý tưởng về việc bị mắc cạn dưới đất là không thể chịu đựng được. Cuộc sống sẽ tẻ nhạt nếu thiếu đi thử thách về việc thống trị cả tự nhiên và máy móc, và biết cuộc sống của anh sẽ treo trong tình trạng nguy ngập nếu anh không làm đúng.

Caroline lại len lỏi vào tâm trí anh lần nữa, một thử thách theo kiểu khác trong đôi mắt của cô. Anh có thể hình dung rõ ràng màu sắc đôi mắt ấy, gần như màu xanh tối, lẫn vào một chút xanh biển, và những ánh vàng sáng trong những tầng sâu thẳm. Cái ý nghĩ đôi mắt ấy nhìn anh khi anh di chuyển trên nàng trên một chiếc giường làm cho trái tim anh bắt đầu đập nhanh và mạnh, theo cái cách khi anh chiếm lấy cô.

Anh muốn làm con nhím nhỏ ấy kêu gừ gừ như một con mèo con.

Chương II

Caroline có những yêu cầu chặt chẽ về quần áo, có nghĩa là đôi lúc cô mất khá nhiều thời gian cho chuyện ăn mặc. Nếu thứ gì cho cảm giác không thích hợp vào hôm đó, cô cởi nó ra và mặc thứ khác vào. Mỗi sáng trước khi rời đi làm, cô ngồi, duỗi ra, quay vòng, đưa tay ra trước và sau, rồi nâng chúng lên qua đầu để xem liệu quần áo của cô có làm da cô sưng tấy lên trong suốt cả ngày không. Cô không thể chịu đựng được chuyện bị xao lãng bởi một đường nổi không thoải mái hay một bộ đồ làm cô bức mình.

Thời trang của phụ nữ đối với cô là một cái gai. Tại sao hầu hết những nhà thiết kế thời trang là đàn ông cơ chứ? Cô nghĩ chuyện một người đàn ông thiết kế trang phục phụ nữ nên bị coi là vi phạm pháp luật mới đúng. Cô đã quyết định từ khi còn là thanh niên rằng đàn ông không biết gì về những trang phục bất tiện mà phụ nữ thường mặc và cũng chẳng quan tâm, vì bản thân họ chẳng phải dành hàng giờ đứng trên những đôi giày cao gót quái ngẩn, bị bọc lại trong loại hàng dệt kim ngọt ngào, bị giới hạn bởi áo ngực hay váy bó chặt đến nỗi chân họ không thể làm những công việc như nâng lên và tách ra, mà bị ép lại với nhau để tạo ra những đường cong nổi bật, tùy theo từng hoàn cảnh.

Và tại sao những bộ quần áo phụ nữ phải làm bằng chất liệu mỏng manh, trong khi nhiệt độ ở hầu hết văn phòng cùng nhà hàng lại luôn đặt ở chế độ thấp, để khiến cho đàn ông trong những bộ vét thấy thoải mái? Cô thấy điều này ngu ngốc ở hai điểm: thứ nhất, tại sao đàn ông lúc nào cũng được yêu cầu mặc áo khoác – và có thứ gì lại kỳ cục hơn cái mảnh vải trên ngực đó, cái ca vát, cái mà họ quấn quanh cổ họng mình như thông lưng của quần ngực, cản trở những việc cơ bản như thở và nuốt – và tại sao phụ nữ lại cũng không được mặc áo khoác chứ, nếu đàn ông cảm thấy bản thân mình cũng không thể nào từ bỏ được? Thời trang, theo ý kiến của cô, bao gồm những phần đều nhau của sự ngu ngốc và điên rồ. Trong một thế giới hợp lý, con người nên mặc những loại quần áo thiết thực, giống như quần jean, áo lạnh tay ngắn và giày lười.

Cô không thể nào thay đổi thế giới, nhưng cô có thể kiểm soát một phần nhỏ bằng cách duy trì mặc những bộ đồ thoải mái của mình. Ngày hôm nay cô chọn một chiếc váy trắng chun rộng thùng thình chấm đất, với một cái cạp váy co dãn. Cô mặc nó cùng một chiếc áo phông trắng to quá khổ và quấn hai chiếc khăn quàng cổ, một màu vàng dưa và một màu xanh nước biển vào nhau thành quanh eo thay cho thắt lưng. Giày của cô là loại đế bằng màu trắng. Cô trông điềm tĩnh, đồng bộ và thoải mái, đúng như cách mà cô muốn.

Suốt cả đêm cô đã cố gắng phân tích những gì ở Đại tá Mackenzie đã làm cho cô bối rối, những người đàn ông khác đã lao vào cô như những con cá mập đói và cô đã xoay sở để giải quyết chuyện đó, vậy tại sao cái nhận xét khá là hòa nhã của anh, đi cùng với ánh mắt chẳng hề hòa nhã chút nào, lại khiến cho cô hoảng loạn đến vậy? Chắc chắn là do cái nhìn rồi. Cô chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào giống vậy trước đây, hai viên kim cương xanh nhạt lấp lánh trên gương mặt màu đồng, chúng cho cảm giác sắc bén như thể chúng cắt ngay vào da thịt cô, và cô

cảm nhận được người đàn ông đằng sau đó cũng không hề giống với bất kỳ người nào cô đã gặp.

Có vài lý do khả dĩ nữa, nhưng không có gì trong chúng cô có thể víu vào để làm lý do chủ yếu cho phản ứng của mình. Cô sẽ chỉ cần phải tự mình giải quyết nó theo cách tốt nhất có thể, đề cao cảnh giác và cố gắng chắc chắn luôn ở bên cạnh ai đó bất cứ khi nào cô có việc với đại tá. Tại sao anh không thể tới sớm hơn một chút hôm qua chứ, khi mà những người còn lại trong nhóm vẫn đang còn làm việc? Nếu đúng thế, đêm qua cô đã có thể ngủ ngon hơn.

Cô nhìn quanh, chắc chắn rằng mọi thứ đã được tắt, rồi vỗ vào túi chiếc váy của mình để tự mình đảm bảo rằng chìa khóa của cô có đó. Cần phải có túi, mỗi bộ đồ của cô đều có túi, bởi túi xách tay là một thứ khác cô không ưa. Tại sao phụ nữ lại bị lên án khi lôi chúng theo trong suốt trận bóng ném? Tại sao phụ nữ không thể có túi áo giống như đàn ông chứ? Bởi vì thời trang nói rằng điều đó sẽ phá hoại “quy cách” ăn mặc của họ. Bởi phụ nữ thì được cho là quá rỗng tuếch. Bởi vì đàn ông vẫn tiếp tục chi phối những món đồ của phụ nữ với cái kiểu “Cứ đặt cái này vào trong ví cô đi”, có nghĩa là “Để cô có thể mang nó và tôi thì không phải làm vậy”. Cô nghĩ, để phụ nữ có thể thực sự được giải phóng, họ cần phải đốt ví của mình đi thay vì áo lót. Và rồi quẳng những đôi giày cao gót của họ vào đám lửa đốt rác.

Và để khỏi phải mang theo một cái túi xách, cô đã cất trong bàn làm việc của cô hôm trước những vật dụng lặt vặt cô thường cần dùng tới trong bất kỳ một ngày nào. Sau hết, không thích có xách tay không có nghĩa là không thể dùng son môi. Cô vẫn có những chuẩn mực cá nhân để giữ gìn đấy chứ.

Cô thường là người đầu tiên tới chỗ làm, và sáng hôm đó cũng không phải ngoại lệ. Cô thích sáng sớm, và bình minh trên sa mạc là điều gì đó thật đặc biệt, với mọi vật được phác thảo bằng những đường nét hết sức rõ ràng và sinh động. Rồi cuối ngày những đợt hơi nóng sẽ xóa nhòa đi hình dáng của cảnh vật, nhưng ngay lúc này nó thật hoàn hảo. Cô ngâm nga trong lúc pha cà phê. Không quan trọng thời tiết nóng thế nào, cà phê là một điều thiết yếu ở mọi nơi làm việc cô đã từng thấy.

Cô xé giấy bọc của một chiếc bánh nhân mật ong, đặt chiếc bánh nướng vào trong lò rồi chỉnh khoảng 10 giây. Bữa sáng lúc này đã sẵn sàng. Cô ngồi vào ghế của mình và bắt đầu đọc lại bản báo cáo về cuộc diễn tập mới nhất của hệ thống định vị trong lúc lơ đãng bẻ từng mẩu nhỏ từ chiếc bánh nướng.

Ba mươi phút sau Cal Gilchrist đi vào, trông có vẻ kinh ngạc khi anh ta nhìn thấy cô ngồi tại bàn mình.

- Cô tới sớm thế - Anh ta nói khi đi thẳng tới chỗ bình cà phê – Tôi không gặp cô tại chỗ ăn.
- Tôi đã ăn một chiếc bánh mật ong tại đây rồi.

Đã đọc xong, cô vứt bản báo cáo sang một bên. Trong ba thành viên khác của nhóm, Cal là người hòa nhã nhất. Cô công nhận, thành thực mà nói, anh ta hoà nhã hơn cả chính cô. Anh ta

tốt bụng, thân thiện và có khả năng, chừng ba mươi tuổi, vẫn còn độc thân và thích cuộc sống xã hội năng động. Cô đã gặp anh ta trước đó, nhưng đây là lần đầu họ làm việc cùng nhau trong một dự án. Họ thực tế đã làm việc trong hai công ty khác nhau, công ty Quang học Boling – Wahl, nơi đã phát triển hệ thống định vị bằng laze, và Cal cùng với DataTech, công ty đã hợp thành nhóm cùng với Boling – Wahl trong chương trình máy tính giúp vận hành hệ thống trên.

- Có một cuộc kiểm tra nữa vào lúc 8 giờ - Cal nói khi anh nhấm nháp cà phê – Khi Adrian và Yates tới đây, chúng ta sẽ đi tới phòng điều khiển để có thể nghe được các chuyến bay. Đại tá Mackenzie sẽ bay ngày hôm nay. Anh ta luôn luôn quay lại phòng điều khiển sau chuyến bay, và tôi sẽ giới thiệu cô với anh ta.

- Chúng tôi đã gặp nhau rồi – cô trả lời – Anh ta ghé qua tối qua trước khi tôi về.

- Cô nghĩ thế nào về anh ta?

Cô suy nghĩ một lúc, cố gắng đưa ra một câu trả lời súc tích, và cuối cùng kết thúc với một từ:

- Đáng sợ.

Cal phá ra cười:

- Đúng, tôi sẽ không muốn cản đường anh ta. Tôi đã từng thề rằng các phi công chiến đấu không hề biết tôn trọng điều gì, nhưng họ chắc chắn như quỷ đều kính trọng anh ta, cả trên không lẫn trên mặt đất. Một trong số họ đã nói Mackenzie là phi công cừ nhất từng có trong Không lực, thời nay. Điều đó nói lên nhiều thứ, xét tới việc không ai trong bọn họ là tầm thường cả.

Hai thành viên khác của nhóm đã tới. Yates Korleski, một người đàn ông thấp, cường tráng, bắt đầu bị hói, là cấp trên cũng như là người đứng đầu nhóm. Adrian Pendley theo Caroline là con sâu làm rầu nồi canh. Anh ta cao, ưa nhìn, đã ly dị và phản đối không ngót chuyện có Caroline trong cùng nhóm.

Khi cô lần đầu tiên tới làm việc cho Boling- Walh anh ta đã theo đuổi cô, và anh ta chưa bao giờ tha thứ vì cô đã từ chối anh ta. Cho dù thế, anh ta làm việc giỏi, vậy nên cô đã quyết tâm làm việc cùng anh ta, cho dù nó nghĩa là lờ đi những lời chế nhạo nho nhỏ liên miên của anh ta.

Anh ta đi qua cô mà chẳng thềm nói lời nào, nhưng Yates thì dừng lại bên bàn cô:

- Cô đã ổn định chỗ ở rồi chứ?

- Vâng, cảm ơn. Tôi cũng đã gặp người tổng phụ trách tối qua.

Yates cười toe toét:

- Thế cô nghĩ gì về anh ta?

- Giống như tôi đã nói với Cal, anh ta có gì đó đáng sợ.
- Chỉ cần đừng có phạm lỗi nào, không thì cô sẽ thấy là đáng sợ tới đâu.
- Không cho phép lỗi lầm của con người ấy hả?
- Không với cả người lẫn những con chim của anh ta.

Yates đi thông thả về hướng bình cà phê, và Caroline quyết định rằng có thể sự hoảng loạn đêm hôm trước của cô đã được thanh minh. Yates đã làm việc cho những hợp đồng vũ khí phòng thủ hai mươi năm rồi, cho nên nếu ông ta bị ấn tượng, thì ngài đại tá chắc chắn là một quân nhân không hề bình thường chút nào. Cô nhìn mặt trong cái trò chơi chữ về tinh thần thiếu thận trọng đó.

Vào giờ đã định họ đều di chuyển tới sân bay, nơi những chiếc máy bay được giám sát. Thẻ căn cước của họ được kiểm tra trước khi họ được phép bước vào phòng điều khiển, nhắc nhở cô tới sự nghiêm ngặt của an ninh.. Chỗ này đầy lính gác, và cô biết rằng dự án Night Wing là dự án duy nhất trong một vài dự án đang tiến hành. Có nhiều dân thường đang làm việc tại Nellis, những người cả với khả năng giỏi nhất và mức độ an ninh cao nhất. Chỉ nội việc có mặt ở đây cũng có nghĩa rằng tiểu sử của cô đã được kiểm tra tỉ mỉ tới mức hồ sơ của cô thậm chí có cả nhãn hiệu ngũ cốc buổi sáng cô thích nhất khi còn là một đứa trẻ.

Phòng điều khiển là một nơi bận rộn, những máy móc giám sát xếp hàng và những người điều khiển chúng. Thực tế mỗi phần của máy bay Night Wing đều kết hợp chặt chẽ với một vài thay đổi cơ bản từ thiết kế những chiếc máy bay trong quá khứ, cho nên có rất nhiều công ty khác nhau cùng với những nhà thầu vũ khí phòng thủ làm việc để chắc chắn rằng mọi thứ đều sẵn sàng hoạt động. Một nhóm những phi công đã tập hợp, một vài người mặc đồ bay và một vài người trong những bộ đồng phục quân sự thông thường. Vài người huýt sáo khi họ thoáng thấy Caroline, và một phi công cười toe toét vỗ đôi tay của anh ta lên phía trái tim.

- Tôi yêu mất rồi – anh ta loan báo với cả đám đông.
- Đừng chú ý tới hắn, thưa cô – Một phi công khác nói – Đó là lần thứ ba trong tuần này, và hôm nay chỉ mới là Thứ ba thôi. Hắn ta hay thay đổi, rất hay thay đổi.
- Nhưng điển trai – Người phi công đầu tiên bào chữa cho mình – Vậy chuyện đó thì sao, người đẹp? Có muốn kết hôn, sống trong một ngôi nhà phủ đầy hoa hồng và có những đứa con xinh xắn không?
- Tôi dị ứng với hoa hồng – Cô nói.
- Và đàn ông nữa – Adrian lăm bắm đằng sau cô, chỉ vừa đủ lớn để mình cô nghe. Cô lờ anh ta đi.
- Quên những đóa hồng đi – Người phi công đường hoàng nói. Tầm thẻ trên áo nói anh

ta là Thiếu tá Austin Deale – Tôi có thể thích ứng. Và vui vẻ. Tôi đã nói rằng chúng ta sẽ có rất nhiều niềm vui chưa nhỉ?

Một giọng nói trầm vang lên từ loa, và như thể một công tắc đã được bật, những phi công dừng ngay chuyện đùa bỡn của họ lại và quay hết về máy giám sát. Caroline mất một lúc để nhận ra rằng nó là chiếc camera trong buồng lái, cho phép họ thấy người phi công đang thấy gì và làm gì.

- Có bốn chiếc máy bay cất cánh hôm nay – Trung tá Eric Picollo nói, giải thích tình hình cho bọn họ - Hai chiếc Night Wing và hai chiếc F-22. F-22 là loại duy nhất được sản xuất có tốc độ đủ nhanh để cho những nguyên mẫu một cuộc thử nghiệm tốt. Night Wing sẽ thực hiện một vài thao tác đặc biệt khó, và rồi họ sẽ thử nghiệm hệ thống định vị.

Chất giọng trầm lại vang lên trên loa, ngắn gọn và thực tế, như thể người đàn ông không phải đang hét lên khi đang bay nhanh hơn cả tốc độ âm thanh cao phía trên sa mạc. Caroline rùng mình, và gai ốc nổi khắp cánh tay cô.

- Chính tới MIL.

- Đang chính tới MIL – một giọng nói khác trả lời.

- Bộ điều chỉnh van tiết lưu công suất quân sự - Cal, người đang đứng ngay bên phải cô, thì thầm – Tất cả hay hơn nữa của lực đẩy được ước lượng của một động cơ.

Cô gạt đầu ra dấu hiệu, sự chú ý của cô tập trung vào màn hình. Tất cả những gì cô có thể thấy về Đại tá Mackenzie là đôi tay đeo găng và đôi chân dài của anh, với van tiết lưu ở giữa chúng, nhưng cô biết người cô đang nhìn chính là anh chứ không phải người phi công Night Wing còn lại. Chỉ là có gì đó trong cái cách anh chuyển động.

Những phi công điều khiển máy bay qua hàng loạt những thao tác thao diễn, và những chiếc cảm biến gắn trên vỏ máy bay gửi những số liệu về những mức độ áp suất tương ứng tác động lên khung máy bay.

- Hai mươi độ alpha – giọng nói trầm vang lên, xác nhận những thông số kỹ thuật mà màn hình máy tính đang cho họ thấy – Ba mươi ...bốn mươi...năm mươi....sáu mươi.

Một trong những phi công đứng sau cô lầm bầm “Chết tiệt “ với giọng lo lắng.

- Alpha là góc tấn công – Thiếu tá Deale thì thầm, để ý tới cái nhìn bối rối của Caroline. Biểu hiện của chính anh cũng căng thẳng – Hầu hết những máy bay trình độ cao chỉ có thể thực hiện được tới hai mươi độ trước khi chúng chết máy. Chúng tôi đưa Bé cưng lên tới mức năm mươi, bởi hệ thống phản lực định hướng của nó được điều khiển tốt hơn, nhưng thậm chí cả chiếc X-29 cũng không thể điều chỉnh được mức trên bảy mươi độ.

- Bảy mươi – giọng nói bình tĩnh vang lên – Bảy mươi lăm.

Người thiếu tá trở nên tái nhợt. Anh ta đang nhìn chăm chăm vào những con số thay đổi trên màn hình máy tính như thể anh ta có thể điều khiển chúng bằng sức mạnh ý chí.

- Bảy mươi bảy....bảy mươi chín ...tám mươi....bộ điều chỉnh hơi có cảm giác không ổn. Tới giờ thế là đủ, bắt đầu trở lại phương ngang. Mad Cat thì sao? – Ai đó hỏi.
- Sáu mươi lăm – Một người khác trả lời, và cả nhóm cười khùng khục.
- Đó là hệ số alpha của anh ta, hay là hệ số nhấn nhó của anh ta vậy?
- Tôi đã toát mồ hôi ở năm mươi ấy chứ.
- Chúng ta sẽ phải lôi Mad Cat ra khỏi buồng lái thôi. Chân anh ta không còn chút sức nào nữa đâu.
- Đánh cuộc là nhịp tim của Breed còn chẳng tăng chút nào cho xem. Máu anh ta là nước lạnh mà, mọi người, nước lạnh tinh khiết.

Sau đó, chiếc máy bay kéo theo cả trọng lực âm và dương, làm dấy lên nhiều lời nhận xét hơn nữa khi chiếc loa phát ra âm thanh của những tiếng cầu nhàu của những phi công khi họ ép buộc oxy vào não nhiều hơn và giữ mình khỏi bất tỉnh. Một phi công đã được đào tạo bình thường có thể chịu được tới sáu Gs dương trước khi trạng thái mụ mẫm bắt đầu, nhưng với những thiết bị thở chuyên dụng sức chịu đựng có thể lên tới chín Gs trong những khoảng thời gian ngắn.

Đại tá đang đưa lên tới mười Gs.

- Hạ thấp xuống, hạ xuống – người phụ trách nói thì thào.

Thiếu ra Deale đang vã mồ hôi.

- Đừng làm điều này với tôi – anh ta lẩm bẩm – Thôi nào, Breed. Đừng đẩy lên thêm nữa.
- Đang hạ xuống – một giọng nói điềm tĩnh vang lên qua radio, và cô nghe thấy một vài tiếng thở khá lớn từ vài cặp phổi.
- Tên con hoang đó thực là một tên quái vật di truyền mà – người phụ trách nói, lắc đầu – Không ai có thể chịu được mức đó. Trong bao lâu?
- Không lâu lắm – trung úy thứ hai tại máy giám sát trả lời – Anh ta thực sự đã đạt tới mười trong khoảng 4/10 giây. Anh ta đã làm được điều đó trước đây rồi.
- Tôi chỉ có thể chịu được 9 lâu đến thế. Và anh ta vẫn còn tỉnh táo khi nói chuyện! Tôi nói với anh, anh ta đúng là quái vật mà.
- Quỷ tha ma bắt, thử nghĩ xem mười năm trước anh ta đã thế nào.

- Cũng gần như bây giờ thôi – Thiếu tá Deale nói.

Hàng loạt những đợt kiểm tra kế tiếp liên quan tới định vị bằng laser, và Caroline lách lên gần hơn tới hệ thống máy giám sát. Cô cảm thấy run run một cách kỳ cục bên trong, và cô cố gắng tập trung mọi ý nghĩ lại. Khi cô đã được chọn để thay thế cho Walton trong vị trí sát hạch, cô đã thực hiện một vài nghiên cứu sơ lược về máy bay phản lực, và điều đó, kết hợp với những kiến thức chung về kỹ thuật của cô, nói chính xác cho cô biết những cuộc thao diễn đó nguy hiểm đến mức nào. Anh có thể đã mất khả năng điều khiển máy bay với những góc tấn công xa đến vậy, hay anh có thể đã bất tỉnh vì chịu đựng mức trọng lực quá lớn và không thể lấy lại được sự tỉnh táo để tránh khỏi việc lao thẳng mũi máy bay xuống sa mạc. Những phản ứng từ các phi công khác đã nói rõ điều đó.

Adrian lách lên phía trước cô, che hết toàn bộ tầm nhìn của cô một cách hiệu quả, bởi anh ta quá cao. Caroline chú tâm lại vào tình hình hiện giờ. Cô không nghi ngờ gì chuyện anh ta cố ý làm thế, và nếu cô bỏ qua cho anh ta thì anh ta sẽ chỉ khiến cho lần sau còn tệ hơn nữa mà thôi.

- Xin lỗi, Adrian – cô nói một cách lịch sự - Vì anh quá cao, hãy cho tôi đứng phía trước anh để cả hai chúng ta đều có thể quan sát được.

Yates nhìn lên và mỉm cười, không thấy hay là lựa chọn việc lờ đi biểu hiện gắt gỏng trên gương mặt của Adrian:

- Ý kiến hay đó. Đứng lên phía trước đi, Caroline.

Việc thử nghiệm hệ thống định vị diễn ra tốt đẹp. Hiện thời họ đều đang ngắm vào những mục tiêu đứng yên, và tất cả những bộ phận đều biểu hiện ở mức chấp nhận được. Những dữ liệu hiện ra dọc theo màn hình, mỗi thành viên đều nhanh chóng kiểm tra và ghi chú lại vào những danh sách copy chi tiết mà họ đều mang theo.

Bốn chiếc máy bay tiếp đất an toàn, và bầu không khí trong phòng điều khiển đột nhiên bùng lên trong cảm giác phấn chấn gần như kỳ lạ. Đội laser đứng quanh Trung tá Picollo và kiểm tra lại những kết quả cuối cùng cùng anh ta. Caroline ban đầu đã ngạc nhiên trước kiến thức của anh ta trong lĩnh vực này, rồi nhận ra rằng cô không nên phản ứng như thế. Sau hết, anh ta và những phi công khác đã làm việc trong dự án này một thời gian rồi; họ có lẽ phải có một bộ não chết nếu như không tiếp thu được chút kiến thức nào.

- Đại tá có thể có thêm câu hỏi – Cuối cùng anh ta nói – nhưng có vẻ như hiện giờ chúng ta có thể bắt đầu thử nghiệm xem nó định vị và theo dấu một mục tiêu di động như thế nào.

Một cánh tay trượt lên eo cô, và Caroline trân mình lại. Đầu cô xoay vòng quanh. Thiếu tá Deale cười nhả nhổ với cô khi tay anh ta ôm chặt hơn. Bên cạnh anh ta, cô có thể thấy những phi công khác cũng đang quan sát và cười. Trông họ đều giống những tấm áp phích cho hội nghị nha khoa. Cảm giác mất tinh thần tràn ngập cô. Chết tiệt thật, thế là nó đã bắt đầu rồi.

- Vậy, người đẹp, cô muốn đi đâu dùng bữa tối nay? – Người thiếu tá hỏi.

- Bỏ tay ra, Daffy (chỗ này biệt danh của anh thiếu tá này có nghĩa là “Dở hơi”). Một giọng nói nghe tưởng chừng êm dịu vang lên đằng sau họ - Tiến sĩ Evans sẽ đi cùng tôi tối nay.

Không thể nhầm lẫn được việc người nói là ai. Thậm chí nếu cô có không nhận ra tông giọng mượt mà, trầm trầm đó, cô cũng sẽ biết bởi cái cách trái tim cô bắt đầu đập rộn ràng và hai lá phổi của cô bất chợt co lại, khiến cho việc hít thở thật khó khăn.

Tất cả bọn họ ngay lập tức đều quay phắt lại. Mackenzie vẫn còn mặc bộ đồ bay, tay anh cầm mũ bảo hiểm. Mái tóc đen của anh ướt sũng mồ hôi và bết vào đầu anh, và đôi mắt anh vẫn còn vẫn đỏ bởi tác động của trọng lực. Nét mặt anh bình tĩnh và xa cách khi anh nhìn bọn họ.

- Tôi thấy cô ấy trước – Thiếu tá Deale phản đối, nhưng rồi anh ta bỏ tay ra khỏi eo cô – Chết tiệt, Breed, anh không thể chỉ nhìn có một cái và quyết định ngay-

- Có, tôi có thể - Mackenzie nói, rồi quay lại phía Picollo và bắt đầu ném những tràng câu hỏi vào anh ta.

Thiếu tá quay lại và dành cho Caroline một cái nhìn chậm rãi, đánh giá, như thể anh ta lần đầu tiên thực sự trông thấy cô, và có thể thế thật. Cho tới lúc đó cô chỉ là có một gương mặt xinh xắn khá khá, một trò trêu đùa, nhưng giờ anh ta phải nhìn cô như một con người.

- Tôi chưa bao giờ thấy Breed làm thế trước đây, và tôi đã biết anh ta mười lăm năm rồi đấy – anh nói một cách tự lự.

- Tôi chẳng biết gì về anh ta cả - Caroline đáp lời với giọng gay gắt – Tôi muốn nói, tôi mới gặp anh ta tối qua. Anh ta luôn độc đoán như thế sao?

- Breed? Độc đoán ấy hả? – Thiếu tá bĩu môi.

- Chuyên quyền – Caroline thêm vào một cách hữu ích – Độc tài. Hống hách.

- Ồ, kiểu độc đoán đó. Cô muốn nói, anh ta có thói quen bắt ép phụ nữ đi ăn tối cùng không ấy hả?

- Điều đó tóm gọn mọi chuyện tuyệt đấy.

- Không. Lần đầu tiên. Thường thì anh ấy phải dùng dũa mà gọt phụ nữ ra ấy chứ. Họ yêu anh ấy tới chết. Do sức quyến rũ từ nghề nghiệp của anh ấy, cô biết đấy, sự cảm dỗ hoang dã. Phụ nữ yêu-ê-u-u-u những bộ đồng phục, nhưng bên dưới cái đó thì anh ta thực sự chậm hiểu và tẻ nhạt.

- Daffy...- Giọng nói bình thản có chứa cả kiên nhẫn và cảnh báo.

Người thiếu tá nhìn qua vai Caroline và nhe răng ra cười:

- Tôi chỉ ca ngợi anh thôi mà.

- Tôi đã nghe thấy rồi.

Mackenzie đứng ngay cạnh khuỷu tay cô, nhưng cô không dám nhìn lên anh. Cô đã yêu cầu anh một cách rõ ràng tối qua rằng đừng có đặc biệt chú ý tới cô dù bằng bất cứ cách nào đi nữa, nhưng ngay lần kế tiếp gặp cô anh đã treo một tấm biển ngay cổ cô đề rằng “Người phụ nữ của Mackenzie”. Cô đấu tranh để làm dịu đi thôi thúc động nắm tay của cô vào bụng anh. Chỉ vì một điều, bạo lực hiếm khi là câu trả lời cho điều gì. Vì lý do khác, anh ta là quản lý dự án, và đó sẽ là một hành động tiến thân cực kỳ ngu ngốc. Và chưa hết, anh trông có vẻ như làm bằng thép đã tôi luyện và chuyện đó có thể làm gãy tay cô.

Cho nên cô làm chuyện khôn ngoan và tập trung vào Thiếu tá Deale:

- Daffy ư? Như trong Daffy Duck ý hả? (tên một nhân vật hoạt hình)

- Không – Mackenzie nói với nét hấp dẫn không đổi – Như trong cây dã yên thảo (petunia).

- Như trong chữ hippie – thanh niên lập dị – người phụ trách đã đứng trong nhóm quan sát máy giám sát thêm vào.

- Như trongtên dở hơi hạng nặng – vài người khác cùng đồng thanh.

- Hoa dã yên thảo – Caroline lặp lại – Hoa. Daffy Deale. Daffydeale. Hoa thủy tiên vàng! (Daffodil) – Cô hết thúc câu nói cùng một tràng cười rộ lên. (Daffodil là một cái tên rất khác thường và hiếm gặp dành cho phụ nữ, chỗ này chắc anh chàng này bị trêu là giống phụ nữ với một cái tên rất nữ tính và hiếm có đây mà.)

Người thiếu tá bắn cho Mackenzie một cái nhìn khinh miệt:

- Tôi từng có một cái biệt hiệu rất nam tính, rất hay. Ngắn gọn. Gợi cảm tưởng. Kích thích. “Big”. Đó là một biệt hiệu hay, phải không? Big Deale. Nó làm cho phụ nữ phải suy tư. Liệu đó chỉ là một cách chơi chữ tên của tôi, hay còn có những ý nghĩa sâu xa khác? Rồi cái...cái tên phá bình này bắt đầu gọi tôi là Daffy, và rồi Petunia, và giờ tôi bị dính với cái tên đó.

Mackenzie mỉm cười. Caroline nhìn thoáng qua đó từ khóe mắt cô, và phản ứng cô đã cố gắng lờ đi lại quay lại với sức mạnh hoàn toàn. Cô cảm thấy nóng và lạnh cùng lúc. Những cơn rùng mình chạy dọc lên lưng cô, nhưng làn da cô có cảm giác đỏ bừng lên.

- Cô có thể gặp tôi trong văn phòng của tôi nửa giờ nữa không, Tiến sĩ Evans? – Lúc này đại tá mới hỏi.

Cô ghét cái cách anh ta nói điều gì đó như một câu hỏi trong tông giọng ẩn chứa trong đó khiến nó trở thành một mệnh lệnh.

Cô quay sang và mỉm cười rạng rỡ với anh ta:

- Nếu ngài yêu cầu, Đại tá.

Đôi mắt anh lóe sáng khi nhận ra cái cách cô đã bắt buộc anh phải đưa ra một mệnh lệnh thẳng thừng, nhưng anh chẳng ngại ngần:

- Tôi yêu cầu.

- Vậy thì, nửa giờ nữa.

Khi cô và những người khác đi bộ về văn phòng của họ, Adrian dừng lại bên cạnh cô:

- Hành động khôn ngoan đó – anh ta nói, thái độ thù địch của anh ta thật rõ ràng – Tiếp cận với người đứng đầu và nếu cô có làm việc kém cỏi thì cũng chẳng hề gì.

Cô giữ cho ánh mắt mình nhìn thẳng:

- Tôi không kém cỏi trong công việc.

Vì chẳng có ích gì trong việc chối cãi rằng cô chẳng hề có bất kỳ kiểu quan hệ nào với Mackenzie, cho nên cô chẳng hao tốn nỗ lực làm gì.

Cal liếc nhìn ra sau, thấy Adrian đang bước bên cô, và anh bước chậm lại để hai người họ bắt kịp anh:

- Vấn đề phức tạp bắt đầu cùng những mục tiêu di động, nhưng sau đó thì chương trình sẽ không còn nhiều vấn đề nữa. Những cuộc thử nghiệm diễn ra tốt đẹp một cách gần như đáng sợ.

Adrian bước lên trước mà không nói gì, và Cal huýt sáo khe khẽ qua kẽ răng:

- Anh ta không phải chủ tịch câu lạc bộ fan hâm mộ của cô, phải không? Khi chúng tôi nghe chuyện cô sẽ là người thay thế anh ta đã có vài nhận xét cạnh khóe, nhưng tôi đã không cho đó là một cuộc chiến công khai. Có chuyện gì vậy?

- Xung đột cá nhân thôi – Caroline trả lời. Cố gắng để cải chính lời buộc tội là một chuyện vô ích khác.

Trông anh ta đầy lo âu:

- Chúng ta phải kết hợp tốt cùng nhau như một đội, nếu không Đại tá Mackenzie sẽ thay thế toàn bộ chúng ta, và điều đó không tốt cho bản lý lịch của chúng ta đâu. Họ có hạn chót cho những thử nghiệm này. Họ muốn có thứ gì tốt để trình lên Quốc hội và đưa ra cho các phương tiện truyền thông đại chúng khi việc bỏ phiếu cho vấn đề cấp vốn đang tới gần, tôi nghĩ chỉ trong vài tuần nữa thôi.

- Tôi có thể lờ Adrian đi – cô trấn an anh.

- Tôi hi vọng thế. Tôi sẽ cố gắng là người trung gian khi tôi có thể, nhưng trong vài trường hợp hai người sẽ phải làm việc cùng nhau.

- Khi liên quan tới công việc, tôi nghĩ cả hai người bọn tôi đều chuyên nghiệp đủ để gác lại những khác biệt giữa hai bên. Nhưng cảm ơn vì anh đã có nhã ý.

Cal gật đầu, rồi nhẹ răng cười với cô:

- Vậy, ngài đại tá tuyệt vời có hứng thú phải không. Anh ta tuyên bố nó khá là rõ ràng đấy nhỉ?

- Chẳng có lý do gì cả - cô nói dứt khoát.

- Có thể là cô nghĩ thế, chứ anh ta thì không.

Làm vậy là ngu ngốc, nhưng cô bắt đầu trông ngóng việc gặp gỡ với Đại tá Mackenzie trong văn phòng riêng của anh. Cái thằng cha quản lý dự án đáng nguyên rủa, cô sẽ nói với anh ta vài điều. Vào giờ hẹn, cô nhận được chỉ dẫn tới chính khu trại lính (nhà bằng tôn tháo lắp được) và bước dọc theo mặt đường nhựa với cơn giận tăng dần theo mỗi bước chân.

Chiếc bàn bên ngoài được chiếm giữ bởi trung sĩ Vrska, một thanh niên trẻ lực lưỡng, người nhìn thích hợp khi ở trong một đội bóng đá chuyên nghiệp hơn bên cạnh một chiếc bàn, nhưng anh ta chào Caroline một cách vui mừng và dẫn cô vào trong văn phòng riêng của đại tá.

Mackenzie đã tắm và đã thay sang bộ quân phục mùa hè của anh, màu xanh của chất vải chỉ càng làm cho màu xanh nhạt trong mắt anh mãnh liệt hơn. Anh ngả người ra sau ghế và nhìn cô một cách điềm tĩnh, như thể chờ đợi sự bùng nổ của cô.

Caroline cân nhắc tới việc bùng nổ, cho dù rõ ràng anh ta đang trông chờ chuyện đó. Vì một lẽ, nó sẽ giải tỏa được phần lớn sự căng thẳng. Tuy nhiên, mất kiểm soát bản thân sẽ chỉ khiến anh ta có lợi. Không có lời mời ngồi nào, nhưng cô vẫn cứ làm thế, rồi vắt chéo chân cô lại và ngả ra sau, cung cách của cô nói rõ rằng anh là người đi nước cờ khai cuộc.

- Tôi đã đọc hồ sơ của cô - anh nói - Những thành tích rất ấn tượng. Cô luôn luôn dẫn đầu trong nhóm tuổi của cô ở trường, bắt đầu học đại học lúc mười sáu, nhận bằng Cử nhân khoa học lúc mười tám, Thạc sĩ lúc mười chín, và nhận học vị tiến sĩ của mình lúc hai mươi mốt. Boling-Wahl đánh giá cô là một trong những nhà vật lý tài năng nhất trong nước, nếu không muốn nói là trên thế giới.

Cô không biết mình trông mong điều gì, nhưng chắc chắn không phải là một danh sách những thành tựu của cô. Cô ném cho anh một cái nhìn cảnh giác.

- Cô chưa bao giờ hẹn hò - anh nói tiếp.

Nỗi lo sợ bắn xuyên qua cô, và cô ngồi thẳng dậy, những ý nghĩ của cô nhanh như tên bắn

khi cô cố gắng liệu trước anh ta sẽ đi tới đâu trong chuyện đó:

- Không trong trường trung học, điều phần nào có thể hiểu được, nếu cân nhắc tới độ tuổi và khối lượng học tập của cô, nhưng cũng không ở trường đại học và cao học. Cô chưa từng có bạn trai, cả hiện nay. Nói ngắn gọn, Tiến sĩ Evans, cô không hề có kinh nghiệm chút nào trong việc đối phó với cả một bọn hay phá rối như người của tôi. Việc thiếu tá Deale đặt tay anh ta lên eo cô khiến cô bối rối và lo ngại.

Cô không nói gì, vẫn tiếp tục quan sát anh.

- Tất cả chúng ta đều sẽ phải làm việc cùng nhau, bởi chúng ta có nhiều việc phải làm và chẳng còn nhiều thời gian cho lắm. Tôi không muốn thấy đạo đức bị phá hoại bởi sự thù địch, và tôi không muốn cô phải chịu đựng hành vi khiến cô không thoải mái từ người của tôi. Họ hoang dã và kiêu căng, và họ cần phải xả hơi, điển hình là với rượu chè và đàn bà và những trò chơi ngu xuẩn. Một cách để ngăn họ khỏi chuyện làm tổn thương cô là biến chuyện này căn bản thành một vùng chiến sự, với mọi người không ưa cô và không hợp tác với cô, cái làm cho công việc không được hoàn thành. Cách khác là để mọi người nghĩ cô là của tôi.

Cô không thích cách nói của anh ta:

- Cách đó xưa như trái đất rồi. Y như từ thời đồ đá ý.

- Họ sẽ không làm phiền cô nữa – anh nói tiếp, lờ đi nhận xét của cô – Thực tế họ sẽ quay lại che chở bảo vệ cô.

Cô đứng lên bắt đầu đi lại trong văn phòng anh:

- Tôi chỉ muốn được để yên để có thể làm việc. Có phải đòi hỏi chuyện đó là quá nhiều không? Tại sao tôi phải trốn tránh đằng sau một mối quan hệ giả mạo chứ?

- Vì một điều, họ đều cho rằng cô có những kinh nghiệm thông thường của một người đàn bà ở vào lứa tuổi của cô.

Cô quắc mắt với anh, không thích cái cách anh ta đặt câu. “Lứa tuổi” của cô gì chứ! Anh ta nói nghe như thể cô gần như đã sẵn sàng được cho vào diện nhận Phúc lợi xã hội rồi ấy.

- Chuyện những hành động của họ thực sự làm cô hoảng sợ chẳng là gì với họ - anh nói tiếp – Cũng có khả năng rằng một trong số họ trêu chọc với thái độ không hề vô tư đâu, một vài trong số họ có thể còn thực sự theo đuổi cô và có thể trở nên thô lỗ khi cô từ chối thẳng thừng bọn họ. Tôi không thể chịu được chuyện nội bộ lục đục với chương trình nếu tôi phải áp dụng kỷ luật với bất cứ người nào của tôi. Tôi cần họ, và tôi cũng cần cô. Thậm chí nếu họ có biết cô không có kinh nghiệm, nó cũng chẳng ngăn họ mò vào quần cô đâu. Nếu bất kỳ điều gì, biết rằng cô còn là trinh nữ chỉ làm mọi chuyện tệ hơn thôi. Điều tốt nhất là khoanh vùng cô lại với họ bằng việc giả vờ rằng cô có quan hệ với người khác, và người duy nhất ở căn cứ này họ sẽ không dám xâm phạm vào là tôi. Vậy nên từ giờ trở đi, đúng như việc họ cho là thế, cô là của

tôi. Tất cả những gì cô phải làm là cư xử ra vẻ thân thiện với tôi trước mặt bọn họ, hơn là việc nhìn trừng trừng vào tôi như thể cô muốn chặt đầu tôi rồi bỏ lên đĩa như thế.

- Cùng một quả táo nhồi vào miệng anh – cô lầm bầm.

Và rồi chi tiết những gì anh vừa mới nói đánh vào cô và cô nhìn anh chăm chăm trong sự xấu hổ, mắt cô mở to và màu sắc đốt cháy hai má cô. Chết tiệt, tại sao cô không phá lên cười khi anh ta nói về chuyện cô còn là một trinh nữ chứ? Giờ thì đã quá muộn để phủ nhận điều đó.

Joe vẫn đang quan sát cô với biểu hiện điềm tĩnh, xa cách đó, nhưng đôi mắt anh đã nheo lại và mãnh liệt một cách lạ lùng.

Cô không tiếp nhận nổi cái nhìn sắc sảo đó. Nỗi tủi hổ của cô gần như không thể chịu đựng nổi. Cô dồn hết chút bình tĩnh cuối cùng và nói:

- Được thôi.

Rồi, lần thứ hai trong chưa tới hai mươi tư giờ, cô chịu thua nỗi thôi thúc mạnh mẽ chạy trốn khỏi anh ta.

Chương III

Vài phút sau khi cô đã chạy ra khỏi văn phòng anh theo đúng nghĩa đen, Joe vẫn còn ngả người trên ghế anh, hai bàn tay đan vào nhau đặt sau đầu và một nụ cười hài lòng, nho nhỏ làm cong hai khóe của cái miệng với những đường nét mạnh mẽ của anh.

Vậy ra cô là một trinh nữ. Anh chỉ đoán mà thôi, nhưng đó lại là một phán đoán tốt. Một người phụ nữ từng trải sẽ không thấy ngượng ngùng hay là luống cuống hoàn toàn không biết nói hay làm gì như thế. Cô nàng bé nhỏ đáng thương. Với trí thông minh như thế, cô là một người khờ dại trong lĩnh vực liên quan tới đàn ông và tình dục, và phản ứng mà cô đã học được lúc còn trẻ tuổi, khi vài tên gốc nào đó có thể đã làm cô sợ gần chết bằng cách tóm lấy cô, đã trở thành cách thức tiêu chuẩn để cô đối phó với sự chú ý của đàn ông.

Anh đã ở trong văn phòng trước cả bình minh, suy nghĩ của anh hướng về cô chứ không phải chuyến bay sắp tới và trong cơn bốc đồng anh đã yêu cầu được xem hồ sơ của cô. Việc đọc nó thật thú vị.

Kể từ khi cô bắt đầu tới trường, cô đã bị cô lập khỏi nhóm bạn cùng tuổi với mình, và cô đã đáp lại sự xa lánh về mặt xã hội không thể tránh khỏi bằng cách dành hết bản thân mình cho việc học tập, vì thế càng làm cho cái hố ngăn cách giữa hai bên sâu hơn khi cô vượt xa những

bạn cùng trường với mình. Dĩ nhiên, đó không phải chính xác những gì xảy ra trong cuộc sống của cô; những tài liệu vô cảm chỉ liệt kê những con số và những thành tích, ngoại trừ những kiểm tra an ninh chi tiết, trong đó đã ghi chú việc thiếu mối quan hệ với một người đàn ông – nếu đã từng có ai đó – nhưng không có tiểu sử tâm lý sơ lược hay điều tra chi tiết tiết lộ bất cứ dấu hiệu nào của bệnh đồng tính luyến ái. Hồ sơ công việc của cô để lộ ra một vài trường hợp khi Tiến sĩ Evans không có quan hệ suôn sẻ với đồng nghiệp, luôn luôn là nam giới, nhưng khi mà lĩnh vực vật lý bị thống trị bởi đàn ông thì bản thân chuyện đó cũng không có nghĩa gì lắm.

Nhớ lại phản ứng của cô với anh đêm hôm trước, Joe bắt đầu suy nghĩ. Cô xù lông lên như vậy phải chăng vì cô luôn luôn từ chối đàn ông, một cách xã giao, đầy xúc cảm và thật tự nhiên trong suốt thời niên thiếu và lúc thanh niên hay không? Những người cùng độ tuổi với cô chắc hẳn đã xa lánh cô, và những người bạn cùng lớp của cô chắc là không hứng thú gì với việc giao thiệp cùng một người mà, so với họ, vẫn còn là một đứa trẻ. Vào lúc cô lớn lên về thể chất và trưởng thành đủ để chuyện đó không còn là vấn đề nữa, hình mẫu đó đã được thiết lập và cô xây dựng nên nhiều rào chắn phòng thủ khiến cho không ai có thể lọt qua hết tất cả những chiếc gai nhọn đó.

Cách duy nhất để một người đàn ông có thể tới gần cô là cô phải tự mở ra cánh cửa, điều dường như sẽ không xảy ra. Nhưng rồi anh đã thấy cách cô bồn chồn khi Daffy đặt tay vòng quanh eo cô, và câu trả lời nhá lên trong tâm trí anh. Một giây sau anh đưa kế hoạch vào hành động.

Công việc đối với cô là quan trọng. Vì thế, cô sẽ chấp nhận câu chuyện bịa đặt về mối quan hệ với anh, cho dù cô đã nói thẳng thừng đêm hôm trước rằng cô không muốn bị đem ra bàn tán. Anh biết cô sẽ bị đem ra làm chủ đề cho những câu chuyện ngồi lê đôi mách trong bất kỳ hoàn cảnh nào, bởi cô không phải kiểu phụ nữ mờ nhạt. Đứng giữa việc lựa chọn phải giả vờ có dính líu đến anh và khơi mào những câu chuyện đồn thổi, hay có thể không còn được làm việc trong dự án Night Wing nữa, cô đã lựa chọn cái trước. Anh đã trông mong chính phản ứng đó khi đưa ra những lập luận của mình.

Giờ thì những người đàn ông khác sẽ để cô yên, để lại cho anh một chiến trường không có chướng ngại, và anh dự định sử dụng hết mức những lợi thế của mình. Cô sẽ phải dành thời gian ở bên anh, tìm hiểu anh, học cách thư giãn với anh.

Việc quyến rũ cô sẽ là nhiệm vụ ngọt ngào nhất anh từng đảm nhận. Thuần dưỡng con nhím nhỏ đó trên giường sẽ hứng thú hơn rất nhiều so với việc phá vỡ Mach 3.

Caroline không dám quay lại làm việc, cô biết sự khó chịu của cô sẽ được viết ngay trên mặt cô cho mọi người cùng thấy, và Adrian sẽ lại có thêm vài câu châm chích về việc cô chăm chút cho đời sống tình ái của mình trong giờ làm việc. Cô phóng tới một nhà vệ sinh nữ gần nhất và tìm kiếm sự riêng tư trong một buồng vệ sinh.

Cô đang run rẩy khắp người và cảm thấy gần như khóc òa lên một cách lạ lùng. Cô hiếm khi khóc, bởi nó không giải quyết được chuyện gì ngoài việc làm cho mũi cô bị nghẹt. Thậm chí

còn lạ hơn nữa, cô đã tháo chạy một cách hèn nhát lần nữa, và đã đến lúc cô đối mặt với thực tế.

Không phải Đại tá Mackenzie đã làm chuyện gì khiến cho cô sợ hãi tới vậy; cái kinh khủng nhất là những phản ứng của cô với anh. Trí thông minh chẳng có ích gì khi cô tự động đầu vào cát và không tự thừa nhận sự thực với bản thân. Cô đã để cho mình trở nên quá tự mãn về khả năng giữ khoảng cách với đàn ông với miệng lưỡi sắc bén của mình; nhưng đại tá không chỉ không bị dọa dẫm bởi điều đó – người đàn ông chết dẫm đó, anh ta dường như còn thích thú với nó cơ chứ! Nhưng có thể cô có khả năng kìm giữ lại những người đàn ông khác chỉ vì cô không bị hấp dẫn bởi bất cứ ai trong số họ. Hơi thở ngắt quãng, những cơn hoảng loạn, cách trái tim cô đập dồn và cách hành xử hèn nhát, tất cả chỉ có thể mang một ý nghĩa: sự hấp dẫn tình dục. Là một người phụ nữ thông minh, bản năng thôi thúc cô bỏ chạy ngay lập tức.

Cô tự tha thứ cho bản thân vì đã không nhận ra điều đó ngay lập tức, bởi sau hết, đây là lần đầu tiên cô từng trải nghiệm hiện tượng này. Cô cũng đã không biết làm sao để lái xe khi cô ngồi vào sau bánh lái lần đầu tiên. Cô đã luôn luôn thấy lúng túng khi thỉnh thoảng nam nữ lại có những cuộc chuyện trò sôi nổi để thu hút sự chú ý của nhau, nhưng lúc này cô đã biết cái gì là tận cùng của tất cả mọi thứ đó. Những tuyến sinh dục. Sự phản bội của chúng đang khiến mọi việc rối tung lên.

Và lúc này cô làm sao đó đã sa vào tình cảnh này. Cô cảm thấy chắc chắn nếu cô cố gắng hơn nữa, cô sẽ có thể tìm ra một vài giải pháp khác, nhưng bộ não cô dường như không muốn làm việc. Có thể nó là tác dụng phụ của việc những tuyến hoạt động quá tích cực. Cuối cùng thì, chỉ suy nghĩ không thôi cũng không dẫn tới việc kết đôi.

Cô thử sắp xếp lại các suy nghĩ của mình. Theo như tình huống hiện thời, cô đã đồng ý giả vờ là có mối quan hệ với Đại tá Mackenzie để những người đàn ông để cho cô yên và cô sẽ có thể làm việc, và cũng khiến cho đàn ông không bị mất trí bởi cô. Liệu ngài đại tá có làm ra vẻ là có quan hệ với mọi phụ nữ ở căn cứ? Tại sao lại là cô? Có cái gì ở cô lại gây nhiễu tới mức cô phải bị trung hòa chứ? Cô biết cô là một phụ nữ khá hấp dẫn, nhưng cô chắc chắn mình không phải là một người phụ nữ quyến rũ chết người.

Và cái chuyện làm ra vẻ có dính líu với anh thì sẽ đòi hỏi phải làm những gì? Nói chuyện một chút và mỉm cười ư? Cô nghĩ cô có thể xoay sở với mấy việc đó. Cô chưa bao giờ thủ thỉ kiểu như những cô nàng tương tự theo cái cách cô đã thấy một vài người phụ nữ làm, nhưng điều đó có thể chẳng khó đến thế. Nhưng nếu anh ta nghĩ cái mối quan hệ giả dối này có liên hệ tới cả chuyện ôm ấp và hôn hít, cô sẽ phải hoãn lại ngay lập tức, bởi trái tim cô chỉ là không thể nào chịu đựng được tình trạng căng thẳng đó. Tất cả lượng adrenaline chảy dồn dập này không thể nào tốt cho sức khỏe được.

Nhưng tình huống này không phải là không thể kiểm soát được. Nếu cô vẫn bình tĩnh và nhớ rằng không được tin tưởng anh cho dù anh có tỏ ra lý lẽ tới mức nào, chắc là cô sẽ ổn thôi. Với ý nghĩ kiên quyết đó trong đầu, cô vươn thẳng vai và rời khỏi nơi trú ẩn của mình. Khi cô băng ngang qua mặt đường nhựa, hơi nóng sa mạc đốt cháy đỉnh đầu cô và làm cho hai cánh

tay cô bóng rắt. Mọi thứ lung linh xung quanh cô, tai cô bị tấn công đột ngột bởi những tiếng gầm không ngừng nghỉ của động cơ phản lực khi những chiếc máy bay hạ và cất cánh. Phi công tụ tập khắp mọi nơi, tham dự vào công việc ở một căn cứ không lồ. Các hoạt động đều nhộn nhịp, và còn hấp dẫn hơn là ý thức được cô đang làm việc với một trong những chiếc máy bay hiện đại nhất từng được thiết kế.

Công việc đã luôn là liều thần dược của cô. Cô tận hưởng nó, ăn ngủ cùng nó, bởi nó là một phần trong cuộc sống của cô nơi cô luôn vượt trội, và là nơi cô thuộc về. Nơi luôn thoải mái và thân quen, cho dù Adrian Pendley chắc chắn là cố hết sức để phá cô. Được rồi, nếu cô có thể lờ Mackenzie đi, cô cũng có thể dễ dàng phớt lờ Adrian chứ.

Khuôn mặt r ám nắng sẫm màu và hiếu thắng cứ lướt qua trước mắt cô, xuất hiện giữa những luồng hơi nóng, và cô vấp vào lề đường trước khi nhanh chóng lấy lại được thăng bằng. Vậy là cô đã không thể lờ Mackenzie hoàn toàn, cô sẽ phải làm tốt hơn nữa. Vì lợi ích của chính mình, cô phải làm thế.

Không còn nghi ngờ gì nữa, khi cô bước vào lại văn phòng, với quần áo ướt đẫm mồ hôi và những món tóc dán vào gương mặt, Adrian nhìn lên cô và châm chích:

- Chẳng lẽ cô lại không biết trời quá nóng cho một cuộc ‘vật lộn’ nhanh hay sao? Cô sẽ học được việc để dành chuyện đó cho một kỳ nghỉ cuối tuần ở Vegas. (chỗ này Adrian chơi chữ, anh ta ám chỉ ‘quick tussle’ là một cuộc làm tình ngắn, như kiểu ở trong nhà vệ sinh)

Yates nhìn lên và cau mày. Caroline nhìn thấy ánh mắt của ông và nhún vai ngụ ý rằng chuyện đó không thành vấn đề.

Chương trình laser đã được phát triển toàn diện; họ ở đó như một nhóm chuyên khắc phục sự cố, và vì những thử nghiệm trong ngày đều diễn ra suôn sẻ, không có gì nhiều để làm ngoại trừ việc tái tạo lại những gì họ đã chứng kiến. Rồi họ tiếp tục với thử nghiệm tiếp theo theo dự định, thử nghiệm đầu tiên sử dụng mục tiêu di động. Phi cơ sẽ được sử dụng trong những thử nghiệm kế tiếp không phải là những chiếc đã bay hôm nay, và hệ thống định vị của chúng đã được kiểm tra như một phần của kế hoạch bảo trì thiết bị định kỳ.

Tất cả những việc đó đã được hoàn thành trước khi Caroline đến căn cứ. Họ phải kiểm tra các hệ thống trên chiếc máy bay đã bay ngày hôm đó, và cô, Yates và Adrian thay đồ bảo hộ dành cho lúc làm việc. Cal vẫn đứng sau, kiểm tra lại dữ liệu máy tính.

- Tất cả những hệ thống khác nhau mà mọi người ở dự án Night Wing đang sử dụng để làm việc đều tốt cả - Yates nói khi họ bước vào nhà chứa máy bay – Đây là một trong những tổ chức điều hành nhịp nhàng nhất mà tôi từng làm việc.

- Vậy đừng có làm nó rối tinh lên bằng việc sỉ nhục bất kỳ ai trong bọn họ - Adrian nói.

Yates dừng bước và quay phắt lại đối mặt với Adrian.

- Đủ rồi đấy – ông nói đều đều.
- Chỉ là sự thực thôi mà. Ông biết cô ta có tiếng là khó làm việc cùng.
- Tôi biết cái gì tôi nghe được, và Caroline không phải là người đang cư xử như một con lừa. Tôi hi vọng là tôi sẽ không phải nói với anh rằng Đại tá Mackenzie có thể thay thế bất kỳ ai trong nhóm này chỉ bằng một cú điện thoại, và ngài ấy sẽ làm điều đó trong một nhịp tim mà thôi nếu ngài ấy nghĩ rằng sự va chạm giữa bất kỳ ai trong chúng ta gây trở ngại đến công việc. Nếu điều đó xảy ra, sự nghiệp của anh tại Boling-Wahl sẽ thực sự đi toang đó, và điều đó là dành cho cả hai người.

Caroline nhét tay cô vào sâu chiếc túi bộ quần áo bảo hộ của mình. Cho dù Yates đã trực chỉ sự giận dữ của ông thẳng vào Adrian, cô biết rằng vị trí của cô tại Boling-Wahl vẫn có chút bấp bênh, do những trở ngại trong quá khứ của cô tại một vài công việc. Một trong những sự cố đó là với Adrian. Có thể cô đã được chỉ định làm việc cùng anh ta như kiểu một cuộc sát hạch và công việc của cô phụ thuộc vào việc có vượt qua nó hay không.

Adrian quay lại nhìn chăm chăm vào cô:

- Tôi sẽ tránh khỏi đường đi của cô ta – Cuối cùng anh ta lăm bằm – Nếu cô ta cũng tránh khỏi đường tôi.

Rồi anh ta sai bước đi trước họ.

Yates thở dài, rồi ông và Caroline lại tiếp tục đi, nhưng với nhịp điệu thong thả hơn.

- Cứ lờ anh ta đi nhiều hết mức cô có thể - ông khuyên nhủ - Tôi đã không nhận ra tình hình giữa hai người lại thù địch đến thế.
- Tôi không có thù địch – Caroline nói trong sự sửng sốt.

Ông dành cho cô một cái nhìn sâu sắc:

- Không, tôi không nghĩ cô thế. Nhưng anh ta thì có. Nó chỉ là một trường hợp không ưa lẫn nhau, hay đã xảy ra chuyện gì mà tôi cần biết chẳng?

Cô nhún vai:

- Tôi không cho rằng đó là bí mật gì lớn lao. Anh ta ve vãn tôi khi tôi bắt đầu làm việc tại Boling-Wahl, và tôi đã từ chối anh ta.
- À, tự ái bị sút mẻ.
- Mọi chuyện có lẽ dễ hiểu hơn nếu chúng tôi đã có qua lại và rồi tan vỡ, nhưng nó chưa bao giờ ở mức độ thân mật đến thế. Tôi đoán là anh ta không chấp nhận tốt lắm việc bị cự tuyệt.

- Mọi chuyện là thế thôi sao ? Cô từ chối hẹn hò với anh ta ư ? – Yates hỏi một cách hoài nghi.
- Không hẳn thế. Anh ta đã gạ gẫm tôi.
- Và cô đã.... ?

Cô nhìn thẳng phía trước, nhưng cô có thể cảm thấy hai má mình nóng rực lần nữa :

- Anh ta, ừm..., nó là một sự gạ gẫm khá là thô bạo, nếu ông hiểu tôi muốn nói gì, và tôi không thể nào khiến anh ta hiểu được là tôi chẳng có hứng thú chút nào. Tôi cố gắng cư xử lịch sự, nhưng mọi chuyện không ổn và anh ta không để tôi đi. Cho nên tôi đã nói với anh ta là tôi sẽ tới làm việc ở một vườn thú nếu tôi muốn bị ôm ấp bởi một con khỉ đột.

Yates cười khùng khục :

- Không lịch thiệp cho lắm, nhưng hiệu quả.
- Đó không phải là tất cả những gì cô đã nói với Adrian, nhưng cô nghĩ thú nhận vậy là đủ rồi.
- Anh ta biến nó thành vấn đề cá nhân.
 - Hai người bọn cô sẽ phải làm việc hòa thuận với nhau trong một thời gian.
 - Tôi hiểu. Tôi sẽ không xiên xỏ gì. Nhưng nếu anh ta chộp lấy tôi lần nữa – cô cảnh báo – Tôi sẽ không cư xử tử tế đâu.

Yates vỗ lên cánh tay cô:

- Nếu anh ta chộp lấy cô nữa, cứ đập thẳng cánh cái gì đó vào đầu anh ta.

Cô hoàn toàn dự định làm thế.

Họ dành phần còn lại trong ngày kiểm tra hệ thống định vị trên hai chiếc máy bay, và mọi thứ đều có vẻ tốt. Vì toàn bộ đội bảo dưỡng đều tụ tập, bò trườn bên trong, bên dưới, phía trên và cả xung quanh chiếc máy bay đen bóng bấy, cảnh tượng nhắc cho Caroline nhớ tới hình ảnh Gulliver bị vây quanh bởi những người tí hon. Đường dây và ống dẫn ngoằn ngoèo ở khắp nơi, chồng chéo lên nhau trên sàn nhà chứa máy bay.

Adrian không nói gì với cô ngoại trừ về công việc, và điều đó vừa hợp ý cô. Anh ta làm tốt mọi việc của mình, và miễn là anh ta còn hạn chế bản thân trong giới hạn đó, cô cũng chẳng có vấn đề gì với anh ta. Có thể bài thuyết giáo của Yates đã tạo nên ấn tượng với anh ta.

Khi họ kiểm tra chi tiết hai hệ thống xong thì đã là chiều muộn, và Caroline thấy vui khi gọi nó là một ngày. Những ý nghĩ về việc tắm nước lạnh, thật lâu, tràn ngập trong đầu cô. Cô quay trở về văn phòng và không buồn thay chiếc áo bảo hộ ra, đơn giản là thu nhặt quần áo của cô

và kiểm tra xem chắc chắn mọi thứ đã được khóa hay chưa. An ninh đòi hỏi trên bàn của họ không được để sót lại thứ gì.

Khi về lại nơi ở của mình cô bật điều hòa nhiệt độ lên mức cao nhất và đứng dưới vòi nước lạnh trong một phút, thở dài đầy sảng khoái. Có một lợi ích của việc sống trong những căn phòng nhỏ, chúng hạ nhiệt rất nhanh. Cô thấy mình thật may mắn khi có hai phòng, hiện giờ. Phòng thứ nhất là một sự kết hợp giữa phòng khách, phòng ăn và bếp, có nghĩa là một chiếc ghế dài thông thường và một chiếc ghế tựa cùng bộ, với một chiếc bàn cà phê bằng gỗ tạp nham, chiếm giữ một nửa không gian căn phòng và nửa kia thì bị choán hết bởi một chiếc bếp kích cỡ giống bếp trên tàu và một chiếc bàn nhựa Formica mòn vẹt với hai cái ghế.

Màu sắc chủ đạo dường như là màu xanh lá. Căn phòng vào khoảng 12 feet vuông và mở trực tiếp vào thẳng phòng ngủ. Phòng ngủ và nhà tắm kết hợp với nhau có cùng kích cỡ như phòng đầu. Cô có một cái giường đáng lẽ phải rộng gấp đôi nhưng hóa ra không phải, nhưng vì cô ngủ có một mình nên điều đó cũng chẳng thành vấn đề cho lắm. Có một chiếc tủ sát sụ với những ngăn kéo, một buồng nhỏ để đồ và một phòng tắm chật hẹp chỉ có vừa đủ không gian cho việc đứng thẳng thiết yếu, và đó là chỉ vì có một buồng tắm có vòi sen nhỏ chứ không phải có một bồn tắm. Nó sống được, nhưng cô không thấy cái viễn cảnh mình sẽ thích ở đây.

Trên khía cạnh tươi sáng thì, một trong những chuyện đầu tiên cô đã làm là thay thế những bóng đèn trong phòng tắm bằng những chiếc bóng mới tiết kiệm điện năng dùng cho việc trang điểm. Cô có thể là người có phòng tắm sáng sủa nhất trong căn cứ. Cô khá là thích ý tưởng đó.

Cô tắm nước lạnh lâu như cô đã hứa với bản thân, khóa dần nước nóng cho tới khi cô quen với cơn ớn lạnh, cho tới tận lúc bụi nước trở nên lạnh vừa ý. Cô cảm thấy bản thân mình hồi sinh khi làn da bị hun nóng quá đáng của mình chìm trong hơi ẩm. Cô không tắt nước cho tới khi cô run rẩy, rồi lau khô mình nhanh chóng và mặc vào chiếc quần lót vừa vặn bằng cotton mềm và một chiếc áo phông lớn, cái vừa hợp với những ý niệm về sự thoải mái của cô.

Giờ đến thức ăn. Cô đã quyết định từ lúc bắt đầu là ăn trong nơi ở của cô nhiều hết mức có thể, cho nên cô đã trữ trong căn bếp nhỏ của mình một vài thứ đồ chưa chế biến. Khi cô đang đứng trước cánh cửa mở của căn phòng nghiên cứu những gì có bên trong và cố gắng quyết định thứ gì cho bữa ăn của mình thì có ai đó gõ cửa.

- Ai đó? – Cô hỏi.

- Mackenzie.

Anh chẳng cần phải nêu tên, cô nghĩ một cách cáu kỉnh khi cô sai bước tới cửa và mở nó ra. Tất cả những gì anh phải làm là nói lên câu gì đó với cái giọng trầm sâu đó.

Cô cố gắng hết sức đứng ngay trước cánh cửa mở và cảm thấy hơi nóng tràn lên cô giống như một tấm phủ ngọt ngào.

- Anh muốn gì? – Cô hỏi.

Anh không mặc quần phục, mà là một chiếc quần Jean mềm vừa khít, một đôi boots mòn vẹt và áo phông trắng làm cô bối rối một cách kỳ cục, trong khi một cặp kính râm đen không thể thiếu của mỗi phi công che đi đôi mắt của anh. Cô không thích điều đó, cô không muốn biết anh trông thế nào khi anh hết nhiệm vụ.

Joe để ý tới thể đứng thách thức và sự cương quyết trong ánh nhìn của cô. Rõ ràng cô đã quyết định là phương hướng hành động tốt nhất của mình đơn giản là cứ như lúc thường. Anh thấy vui sướng; ở bên cô có thể không dễ chịu, nhưng chắc chắn là nó kích động như quý, và anh không muốn thay đổi tình thế này.

- Bữa tối – anh nói.

Cô khoanh tay lại:

- Tôi sẽ không cho anh ăn đâu.

- Không, tôi cho cô ăn – anh nói một cách ôn tồn – Nhớ không? Tôi đã nói với Daffy cô sẽ ăn tối cùng tôi, và nếu cô không làm thế ngay ngày mai mọi người sẽ biết chuyện hết.

Việc giữ giọng nói êm dịu và ánh mắt anh trên khuôn mặt của cô là một nỗ lực, bởi vì rõ ràng cô không mặc áo lót. Cái áo phông mỏng cô đang mặc tiết lộ rõ ràng hình dáng của đôi gò ngực cao của cô và hai núm vú sẫm màu. Mỗi cơ bắp trong cơ thể to lớn của anh căng cứng với sự khuấy động ngày càng tăng.

- Chỉ một cái hamburger pho mát thôi mà – anh phỉnh phờ với một giọng nhẹ nhàng anh thường dùng để vỗ về những con ngựa giống lo lắng – Cô thậm chí còn chẳng phải thay đồ. Chỉ cần xỏ giày và chúng ta sẽ ra khỏi căn cứ và tìm một cửa hàng hamburger.

Caroline ngần ngại. Ý nghĩ về một chiếc hamburger pho mát thật mời gọi, vì cô đã định chọn giữa hai nhãn hiệu ngũ cốc nguội.

- Được rồi – cô quyết định đột ngột – Cho tôi một phút.

Cô nhảy bổ vào phòng ngủ và mang vào một đôi sandal, rồi chải vài nhát lược qua mái tóc mình. Khuôn mặt mới tắm rửa của cô nhìn lại trong tấm gương, và cô suy ngẫm về chuyện trang điểm, rồi nhún vai. Một chiếc hamburger pho mát đang đợi.

Chỉ ngay khi cô rời khỏi phòng cô mới nhớ ra là mình không mang áo ngực và nhanh chóng mặc vào. Cô không nghĩ anh ta có nhận thấy, nhưng tốt hơn là cứ làm vậy cho an toàn.

Anh đã không vào hắc nơi ở của cô mà vẫn đứng bên ngoài cánh cửa để ngỏ. Caroline xoay chìa khóa và bước ra ngoài, đóng cánh cửa thật chặt, rồi vặn thử quả dĩa để chắc chắn khóa đã vào ổ. Hải lòng, cô bỏ chìa khóa vào trong túi.

Anh đang lái một chiếc xe tải nhỏ không mui màu đen hầm hố. Caroline nhìn anh với sự ngạc nhiên khi anh mở cửa xe và cô trèo lên ghế ngồi.

- Tôi không bao giờ đoán nổi anh lại là một người lái xe tải – Cô nói khi anh nhét đôi chân dài của mình dưới vô lăng.
- Tôi lớn lên ở một trại ngựa tại Wyoming – anh nói – Tôi đã lái xe tải cả đời rồi. Chứ cô nghĩ tôi lái cái gì.
- Cái gì đó thấp, màu đỏ và hào nhoáng.
- Tôi để dành tốc độ của mình cho không trung – Đôi mắt xanh như băng của anh lung linh chiếu vào cô – Cô lái cái gì? Tôi biết hiện giờ cô đang lái một chiếc xe thuê, vì cô bay tới đây, cho nên điều đó không được tính.

Caroline ngả ra sau ghế. Cô quyết định là cô khá thích chuyện ngồi cao thế này khiến cho cô có thể quan sát, và cô đang cảm thấy thoải mái hơn vào giây phút này. Có thể chính cái xe tải đã làm điều đó; nó không phải là loại phương tiện phù phiếm.

- Vậy anh nghĩ tôi lái cái gì?
- Cái gì đó an toàn và đáng tin cậy.
- Ồ.

Âm tiết duy nhất thốt ra có chút gì đó bất bình. Joe chế ngự một nụ cười:

- Tôi sai rồi sao?
- Một chút.
- Vậy, cô lái cái gì?

Cô quay đầu sang bên và nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

- Cái gì đó thấp, màu đỏ và hào nhoáng.

Cô hoàn toàn chống đối việc mua bất cứ thứ gì bình thường và bảo thủ. Cô đã muốn có sức mạnh và tốc độ cùng thiết kế đẹp, cô đã trả cả một gia tài nhỏ để có được nó.

- Hào nhoáng như thế nào? – anh hỏi.
- Một chiếc Corvette – cô nói, và bất chợt cười thầm vì sự đối lập giữa họ.

Joe nhìn cô lần nữa. Anh không thể kiềm chế việc đó. Cô đã sống cuộc sống của một nhà học giả, ẩn dật và lúng túng khi giao thiệp với xã hội, nhưng ngọn lửa trong cô là không thể nào che

dấu. Nó thể hiện trong sức hấp dẫn tình dục mà cô không ý thức được với cái cách cô di chuyển hay ăn mặc, tính chất dữ dội trong cơn giận của cô, chiếc xe đầy mạo hiểm mà cô lái. Cô ngồi bên ghế hành khách theo cách thật lịch thiệp, nhưng gương mặt của cô hướng về phía cơn gió nóng thổi qua cửa sổ được hạ thấp. Có một nét tính cách hoang dã trong cô kích thích trí tò mò của anh, và anh ngồi không yên để xoa dịu đi cái vật đang bị siết chặt trong chiếc quần jean.

Họ được cho qua cửa kiểm soát, và anh quay chiếc xe tải về hướng hoàng hôn, sáng chói hai màu đỏ và vàng phía trước họ. Cô dường như cảm thấy không cần tiếp tục cuộc trò chuyện; Joe cũng thấy thoải mái cùng sự yên lặng, cho nên anh cứ để vậy.

Caroline không thể ngăn bản thân mình liếc nhìn anh cứ mỗi vài phút, cho dù cô rồi sẽ kéo ánh mắt của mình trở lại hướng hoàng hôn. Chiếc áo phông để trần khoe cánh tay mạnh mẽ của anh, sạm màu rám nắng bởi mặt trời sa mạc. Anh có rất nhiều cơ bắp, điều làm cho người ta thấy mất nhuệ khí. Cô biết rằng những phi công chiến đấu làm việc bên ngoài nhiều, bởi đồng cơ bắp nặng giúp cho họ chịu đựng được ảnh hưởng của trọng lực, nhưng sự vạm vỡ của anh có gì đó khác biệt. Anh đầy sức mạnh – theo cái cách mạnh mẽ có ở một con báo hay một con sói - từ một cuộc sống lao động và rèn luyện cơ thể. Mặt trời vẽ những đường nét của anh với màu vàng, một cách tàn nhẫn để lộ ra cấu trúc xương mảnh, cũng sắc nét và dữ dội như gương mặt của người chiến binh cổ đúc trên một đồng xu.

Cô nhìn chăm chăm vào chiếc mũi thanh mảnh, với sống mũi cao, vầng trán rộng và cao, đôi gò má như được tạc. Miệng anh có những đường nét rõ ràng gần như là tàn nhẫn. Cơn gió nóng lùa qua mái tóc dày màu đen của anh, làm xáo trộn mái tóc ngắn kiểu quân đội và trong mắt cô chợt thoáng hiện lên một hình ảnh đầy xáo động của người đàn ông này với mái tóc dài bay quanh đôi vai rộng để trần của anh. Trái tim cô đập với một kiểu hoảng loạn bối rối, và cô quay ngoắt đi lần nữa, nhưng nó chẳng có hiệu quả mấy. Cô vẫn có thể thấy anh trong tâm trí mình. Cô chỉ mất một phút để quyết định nếu ở ngoài tầm mắt không có nghĩa là ở ngoài tâm trí, cô có thể từ bỏ và để đôi mắt mình thưởng thức.

Cô quay đầu về phía anh, và ánh nhìn đói khát của cô trượt từ bộ ngực rộng, đầy sức mạnh tới cái bụng phẳng lì của anh. Cô chỉ là không để ngừng được, cho dù cô không có đủ can đảm để mắt mình nhìn tới chỗ phồng lên ở quần jean của anh, thay vào đó cô nhanh chóng lướt qua đôi chân dài, đầy cơ bắp.

Cô thốt lên:

- Không phải anh quá to lớn để vào trong một buồng lái sao?

Anh nhanh chóng rời mắt khỏi con đường để nhìn cô, cho dù đôi mắt kính đen đã ngăn cô không đọc được biểu hiện của anh. Cô ước là anh lấy chúng xuống.

- Nó chật khít – Anh trả lời, giọng anh trầm, chậm rãi và có chút găm gù - Nhưng tôi luôn xoay sở để nhét được mình vào.

Hàm ý tình dục trong lời nói của anh đánh vào cô như một cái búa tạ. Cô không phải kinh

nghiệm đầy mình nhưng cũng không ngờ nghêch, và không thể hiểu nhằm được ý anh muốn nói. Lúc này cô lại thấy hạnh phúc vì anh đã mang cặp kính đen đó, bởi cô không hề muốn đọc biểu hiện của anh. Cô muốn giấu mặt vào hai bàn tay. Cô muốn nhảy ra khỏi chiếc xe tải và chạy trên con đường quay trở về căn cứ và được an toàn trong nơi ở của cô. Có phải cô phát điên rồi không? Cô thực sự đã trèo lên chiếc xe tải cùng với người đàn ông này, và giờ họ ở đây, một mình trên sa mạc Nevada với hoàng hôn đang nhanh chóng chuyển sang màu tím sẫm.

Rồi có nhớ lại rằng chính phản ứng của cô với anh làm cô sợ hãi, chứ không phải điều gì anh đã làm, và cô tự hỏi một cách khổ sở liệu cô có nên nói với anh dừng lại ngay lúc này khi anh vẫn còn có thể. Cái cách cô đang nhìn chòng chọc vào anh, anh có thể đang thắc mắc liệu anh có quay trở về căn cứ với chiếc quần vẫn còn trên người không, cho dù cân nhắc tới bản năng tình dục mạnh mẽ khét tiếng của những chàng phi công nói chung và phi công trong quân đội nói riêng, anh có thể không chiến đấu mạnh mẽ cho lắm. Có thể chính do sự trái ngược anh đã thể hiện khiến cho cô cảm thấy theo cái cách mà không người đàn ông nào trước đó làm được, ý thức về bản năng tình dục âm ỉ, mãnh liệt bên dưới sự tự chủ lạnh lùng đó. Và có thể, nếu như cô may mắn, anh sẽ không biết gì về sự xáo động diễn ra bên trong cô.

Joe vui sướng với cặp kính đen đã bảo vệ đôi mắt anh khỏi mặt trời, bởi chúng cho phép anh nghiên cứu cô mà cô không hề hay biết. Cô đã mặc thêm áo lót, chết tiệt nó đi, nhưng chất liệu có độ mỏng manh giới hạn không thể hoàn toàn che đậy được sự cương cứng như đá cuội của hai núm vú của cô. Cô nàng yêu quý bé bỏng đã bị kích thích – và đang buồn bực bởi chuyện đó; anh có thể cảm thấy sự căng thẳng của cô, thấy được nó trong cái cách cơ thể cô run nhẹ mà cái tư thế cứng ngắc của cô không thể điều khiển được. Đôi mắt anh quay lại với đôi núm đang sưng lên của cô, và đôi tay anh nắm chặt lấy bánh lái khi anh bắt đầu có những ý nghĩ không tránh khỏi về việc ngậm lấy những cái nụ cứng ngắc ấy vào miệng mình. Cô thật nhạy cảm một cách tuyệt vời, và thậm chí cô còn không biết điều đó. Nếu cô có thể bị kích động đến vậy chỉ với một lời nhận xét hư hỏng, vậy cô sẽ như thế nào khi anh thực sự đang làm tình với cô?

Cô không phải là người duy nhất bị kích động. Nếu anh nhìn vào núm vú cô một lần nữa thôi, anh có thể phải dừng chiếc xe tải lại bên đường, và cô thì còn khuya mới sẵn sàng cho chuyện đó. Để ngăn bản thân mình khỏi phạm sai lầm to lớn, anh không nhìn lại phía cô nữa cho tới khi họ đến quầy hàng hamburger ưa thích của anh, cái chỉ trông vừa đủ xơ xác để mà thấy thú vị.

Anh đỗ xe bên cạnh một trong những cái loa và tắt động cơ, rồi tháo chiếc kính mát của mình ra và để nó lên phía trước bảng đồng hồ:

- Cô muốn gì nào ?

Cô ước anh đã diễn đạt nó khác đi. Cô ngả về sau để có thể đọc thực đơn được dán phía trên chiếc loa và cau mày khi cô bắt bản thân mình tập trung vào thức ăn. Mùi thơm tuyệt trần của những chiếc hamburger đang nướng, hành và thịt rán ngập tràn không khí; tại sao những thức ăn không tốt cho sức khỏe nhất lại luôn có mùi tuyệt thế nhỉ?

- Một xuất burger pho mát và nước ngọt loại lớn.

Anh nhấn nút trên loa, và khi một giọng nói nhỏ xịu trả lời, anh đặt hai xuất burger pho mát. Rồi anh nửa quay qua Caroline, đôi vai rộng của anh chèn vào góc của chiếc xe tải, thản nhiên nói:

- Tôi sẽ hôn cô khi chúng ta quay về căn cứ.

Caroline mở to mắt nhìn anh chăm chăm, trái tim cô lại trở về nhịp đập điên cuồng lần nữa:

- Tôi muốn có hành trong burger pho mát của mình. Thật nhiều hành.

- Cô không cần sợ chuyện tôi sẽ vồ lấy cô – anh tiếp tục như thể cô chưa nói gì – Nó sẽ chỉ là một nụ hôn mà thôi, ngay ngoài cửa phòng cô để bất cứ ai đi ngang qua đều có thể thấy chúng ta, và ai đó có thể sẽ làm thế. Tôi thậm chí sẽ không ôm cô nếu cô không muốn tôi làm thế.

- Tôi không muốn anh hôn tôi – Cô nói, rút lui về góc của mình trong chiếc xe và nhìn anh qua khoảng rộng của ghế trước.

- Dù sao tôi cũng sẽ làm thế. Đó là chuyện được người ta trông đợi.

- Tôi chẳng quan tâm người ta trông đợi điều gì. Tôi đã đồng ý ra ngoài cùng anh tối nay bởi vì dường như đó là một cách hay để giữ tất cả những người khác ở đúng chỗ, nhưng tôi không đồng ý vụ hôn hít nào.

- Cô không thích hôn hít hả?

Cô liếc nhìn anh một cách sùng sãi. Câu trả lời hoàn hảo sẽ là “Đúng”, cô thích hôn hít, nhưng cô không muốn hôn anh. Tuy nhiên, câu trả lời hoàn hảo lại là một lời nói dối rành rành trên mặt, và từ cái cách trái tim cô đang bay vút lên như một thiếu nữ thời nữ hoàng Victoria trước cái viễn cảnh hôn anh, cô sẽ không thể nào chấp nhận nó được. Cô thấy rằng, nói dối dường như có tác dụng hơn khi thể hiện cùng một lượng vừa phải sự thờ ơ.

Mặt khác, sự thực là câu trả lời tệ nhất cô có thể cho anh. Không, cô đã không hề thích bất cứ nụ hôn ướt át nào đàn ông đã ép buộc cô theo cái kiểu hú họa bởi cô đã chiến đấu như một con mèo hoang để lẩn tránh họ, nhưng cái ý nghĩ hôn anh làm cho cô không suy nghĩ nổi, và cô sợ rằng cô sẽ thích nó quá nhiều.

Khi cô không trả lời anh bình thản nói:

- Khi chúng ta quay lại chỗ cô, hãy mở cửa, rồi quay lại và đưa tay ra cho tôi. Tôi sẽ nắm lấy nó, ngả về trước và hôn cô. Nó sẽ không phải một nụ hôn dài, nhưng nó cũng không thể là một cái hôn nhanh chóng được. Ba giây với cô nghe có đủ lâu không? Rồi tôi sẽ thả tay cô ra và nói chúc ngủ ngon. Ở một căn cứ bận rộn, sẽ có bất kỳ ai đó thấy chúng ta, và chuyện sẽ

lan truyền rằng chúng ta dường như không phải đang có một phi vụ nóng bỏng, nhưng chắc chắn chúng ta có quan hệ cùng nhau.

Cô nuốt xuống:

- Ba giây ư?

Nghe có vẻ không lâu lắm. Chắc chắn cô có thể xoay sở không làm bẽ mặt mình trong ba giây.

- Chỉ ba giây thôi – anh đảm bảo với cô.

Chương IV

Hamburger pho mát – không có hành – cùng thịt rán thật ngon, nhắc cho cô nhớ tới một trong vài dịp quý giá trong suốt tuổi thơ của mình khi cô được phép tới sống cùng với em trai mẹ cô và vợ ông, cả hai người đều trẻ hơn bố mẹ cô chừng mười tuổi, và chú Lee lúc nào cũng đãi cô những chiếc hamburger lớn nhất, nhiều nước thịt nhất mà cô có thể ăn, kèm theo là kem, một thức ăn khác bị cấm đoán. Cha mẹ cô đã cho phép cô ăn sữa chua để lạnh hay nước hoa quả ướp lạnh, nhưng không bao giờ cho phép ăn kem. Nếu không nhờ chú Lee, Caroline nghĩ cô chắc hẳn đã trưởng thành mà không bao giờ biết đến những niềm vui từ thức ăn vặt. Cô vẫn luôn luôn cảm thấy như cô đang có được một sự đãi ngộ đặc biệt khi cô cho phép bản thân ăn uống thỏa thích.

Sau khi ăn xong hamburger pho mát, anh tặng cô một nụ cười chậm rãi và hỏi:

- Cô đã bao giờ chơi máy giặt xèng chưa?
- Chưa. Tôi chưa bao giờ tới một sòng bạc.
- Đến lúc điều đó thay đổi rồi.

Anh khởi động chiếc xe tải, và họ nhanh chóng lái xe xuống Đại lộ Las Vegas, một dãy dài bất tận của những chiếc bóng đèn neon với bảy sắc cầu vồng. Chúng nhấp nháy, chúng sắp thành hàng, chúng đổ xuống như thác, chúng bùng nổ trong những trận mưa đèn neon bất tận, mời gọi một và hết thấy mọi người thử nghiệm bất kỳ thứ gì chúng đang quảng cáo. Những sòng bạc lớn thu hút nhiều người nhất, dĩ nhiên là vậy, nhưng một số lượng người đáng kể vẫn đang dạo bước, những du khách quyết tâm tham quan mọi thứ thành phố này phục vụ để thu hút bọn họ. Người người ăn mặc từ quần cụt ngắn cho tới đầm dạ hội trang trọng.

- Anh có thích đánh bạc không?
- Tôi không bao giờ đánh bạc.

Cô khịt mũi:

- Trừ khi với cuộc sống của anh chứ gì. Tôi đã ở trong phòng điều khiển ngày hôm nay, nhớ không? Chạm tới góc anpha tám mươi độ và chịu mức trọng lực 10Gs không phải cái tôi sẽ gọi là cách sống thận trọng.

- Đó không phải là đánh bạc. Bé cưng được chế tạo để cho chúng ta góc tấn công không giới hạn, nhưng khả năng của nó không có ích gì cho chúng ta nếu chúng ta không biết làm thế nào để điều khiển nó. Công việc của tôi là đảm bảo rằng nó làm được những gì nó cho là có thể, khảo sát đến tận cùng khả năng và hoạt động và tìm ra những giới hạn của nó. Tôi không thể nào làm thế nếu tôi không vượt qua được những gì chúng ta đã làm cùng chiếc F-22.

- Không trong ai trong những phi công còn lại đẩy khả năng vận hành của hệ thống đến cực điểm như thế.

Đôi mắt anh hoàn toàn bình thản khi anh nhìn cô:

- Giờ họ sẽ làm. Lúc này họ đã biết Bé cưng sẽ vận hành được dưới những điều kiện như vậy.

- Anh làm thế chỉ để cho họ thấy nó có thể làm được?

- Không. Tôi làm thế vì đó là công việc của tôi.

Và vì anh yêu việc đó. Ý nghĩ đó vang lên trong tâm trí cô. Ngày hôm nay cô đã chứng kiến khi anh bước vào phòng điều khiển sau chuyến bay của mình, mệt mỏi và uớt mồ hôi, đôi mắt anh vẫn đỏ, biểu hiện của anh xa cách hơn bao giờ hết. Nhưng đôi mắt anh đã tố cáo anh. Chúng sôi sục vàphấn khích, ngọn lửa của sự sống cháy sáng rực rỡ trong anh.

Anh đỗ chiếc xe tải lại, và họ tản bộ bên vỉa hè.

- Cô có thấy mình gặp may không?

- Cảm giác của may mắn như thế nào? – cô nhún vai.

- Có muốn thử không?

Cô ngừng bước trước cửa vào của một trong những sòng bạc, cảm thấy hơi máy lạnh phả ra qua những cánh cửa để mở. Hàng nối hàng những chiếc máy giặt xèng trải dài trước mặt cô và thậm chí còn lấn ra ngoài vỉa hè. Hầu hết trong số chúng đang được thao tác bởi những người tự động cho những đồng xèng vào và kéo cần bẫy. Thỉnh thoảng họ khóc thét lên sung sướng khi tiền xu ở những số lượng khác nhau trào ra để thưởng cho sự bền bỉ của họ, nhưng hầu như những cái máy đều ăn vào nhiều hơn số lượng nhả ra.

- Nó không có hiệu quả về chi phí cho lắm – cô nói sau khi nghiên cứu quy trình chừng vài phút.

Anh cười nhẹ:

- Đó không phải vấn đề Không bao giờ đánh bạc nếu cô không chấp nhận thua, đó là nguyên tắc thứ nhất. Nguyên tắc thứ hai là vui vẻ.
- Trông họ chẳng có gì là đang vui vẻ cả - Cô nói một cách nghi ngờ.
- Đó là vì họ đã quên mất nguyên tắc thứ hai, và có thể cả nguyên tắc thứ nhất nữa. Đi nào, tôi sẽ góp vốn cùng cô.

Nhưng cô đợi thêm vài phút nữa, khi cô trông thấy ai đó bỏ trống một chiếc máy, cái dường như đã lâu không nhả ra đồng nào. Quy tắc tỷ lệ trung bình nói rằng có nhiều khả năng những máy như thế nhả ra hơn là những chiếc máy vừa mới nhả ra vài đồng. Cô ngồi xuống trước một cái máy và nhét xu vào khe, cảm thấy mình như một con ngốc khi làm thế. Joe đứng sau cô, cười nhẹ khi cái máy ăn cướp không trả lại cho cô chút gì. Sau khi cô đã cho vào đến 5 đô la mà không thắng được gì hết, Caroline bắt đầu thấy tức tối. Cô cầu nhàu những lời đe dọa và cảnh cáo khi cô tiếp tục lặp lại quy trình – và thua lần nữa.

- Nhớ tới quy tắc thứ hai nào – Joe nhắc, sự thích thú ở trong giọng nói của anh.

Cô nói với anh điều anh có thể làm với cái quy tắc thứ hai của mình, và anh cười khúc khích.

Cô kéo cái ghế của mình lại gần cái máy hơn và đẩy một đồng 25 xu vào khe. Cô kéo cần và những hình ảnh bắt đầu quay vù vù, rồi từng cái một hiện ra cùng tiếng click. Chuông bắt đầu kêu réo lên và những đồng xu bắt đầu đổ ào ra từ đáy đường rãnh, đổ tràn lên sàn nhà. Caroline nháy mắt lên và nhìn những đồng bạc trong khi những người chơi khác tụ tập xung quanh, đưa ra những lời chúc mừng, và một nhân viên sòng bạc tươi cười đi tới. Rồi cô ném cho Joe một cái nhìn thất kinh:

- Tất cả đồng xu này sẽ không thể nào đựng vừa trong túi tôi.

Anh ngả đầu ra sau và bắt đầu cười vang. Cô nhìn chăm chăm vào cái cổ họng mạnh mẽ màu nâu của anh và bất chợt thấy hoa mắt khi cái cảm giác như bị mê sảng chết dẫm ấy lại quét qua cô lần nữa.

Người nhân viên sòng bài, vẫn đang mỉm cười, nói:

- Chúng tôi rất hân hạnh đổi những đồng xu thành tiền giấy cho cô.

Họ làm vậy, và với sự khuây khỏa Caroline biết được rằng đồng tiền xu không phải là một món lớn lao gì lắm, chỉ hơn 7 đô la một chút. Cô trả lại cho Joe khoản tài trợ của anh và nhét những đồng xu còn lại vào túi mình.

- Cô vui chứ? – anh hỏi khi họ rời khỏi sòng bạc.

Cô nghĩ về chuyện đó:

- Tôi cho là thế, nhưng tôi đang bắt đầu có chút thù oán với cái máy đó. Tôi không nghĩ mình có khí chất để trở thành một tay cờ bạc cho lắm.
- Có thể không – anh đồng ý, và nắm tay cô trong tay anh để nhẹ nhàng kéo cô ra khỏi đường đi của một người đàn ông đang chẳng nhìn đường mình gì hết. Nhưng rồi anh không thả cô ra như cô mong chờ.

Cô nhìn xuống hai bàn tay đang đan vào nhau của họ. Tay anh lớn và cứng, những ngón tay gầy và dài, lòng bàn tay anh thô cứng cùng những vết chai, nhưng cái nắm tay của anh dịu dàng, như thể anh rất ý thức được sức mạnh của mình. Cô chưa bao giờ nắm tay ai trước đó, và cái động chạm của lòng bàn tay với lòng bàn tay có một sự thân mật đáng ngạc nhiên. Cô bắt đầu nhận ra rằng nỗi sợ hãi đã ngăn cô làm rất nhiều chuyện lý thú trước kia, nhưng rồi, cô thậm chí đã chưa bao giờ bị cám dỗ khám phá chúng. Những phản ứng của cô với những người đàn ông khác, những người cố gắng thử vận may trong mối quan hệ thể xác với cô đã thay đổi từ buồn chán và không hứng thú sang sự rút lui hoàn toàn.

Cô có thể giật tay mình ra. Đó là hành động an toàn nhất, nhưng sao mà cô lại không thể làm vậy được. Cho nên cô lờ tình trạng này đi, cư xử như thể tay cô không phải đang nằm trong bàn tay vững chãi hơn nhiều của anh giống như một con chim tìm chỗ nương náu, và cô tận hưởng mỗi khoảnh khắc của điều đó.

Cuối cùng họ cũng đi tới chỗ chiếc xe, và cô nhận ra cô không sẵn lòng kết thúc buổi tối này. Nó là lần hẹn hò đầu tiên của cô, nếu cô dám phân loại nó như thế, và nó đã trôi qua gần hết rồi.

Trên đường về lại căn cứ cả hai bọn họ đều yên lặng, và không thể tránh khỏi tâm trí cô hướng về cái hôn sắp tới. Cô cảm thấy vừa hoang mang vừa kích động. Thêm một cái đầu tiên nữa của cô, cái hôn đầu tiên mà cô thực sự đồng ý và đón chờ. Chuyện cô sẽ chạy trốn trong sợ hãi hay ném mình vào vòng tay anh vẫn còn chưa chắc nữa.

Khoảnh khắc thực tế tới quá sớm. Anh đỗ xe phía trước nơi ở của cô và đi vòng quanh chiếc xe tải để mở cửa cho cô. Có vài người đang làm việc của mình, liếc nhìn họ với vẻ tò mò vẫn vơ, và cô biết anh đã phán đoán tình thế một cách hoàn hảo.

Cô lấy chìa khóa của mình ra và mở cửa, rồi quay lại đối diện với anh trong ánh sáng nhợt nhạt của chiếc đèn hơi phía trên đầu. Đôi mắt cô toát vẻ nghiêm nghị và không hề phòng vệ khi cô nhìn anh, đôi mắt anh lấp lánh như băng đá.

- Đưa tay em ra – anh nhẹ nhàng ra lệnh, và cô vâng lời.

Bàn tay vững chắc, ấm áp của anh đan xen vào những ngón tay cô, và anh kéo cô lại gần hơn khi anh cúi xuống. Miệng anh nhẹ nhàng chạm vào miệng cô, nâng lên, đặt xuống lần nữa. Anh nhẹ quay đầu lại điều chỉnh áp lực, và làm sao đó mà chuyển động này lại tách môi cô ra, để cho chúng khớp với khuôn miệng anh.

Hương vị của anh thật ấm áp và dễ chịu vàthật nam tính. Mùi hương của anh vây bọc lấy cô, và cô rung mình đáp ứng. Miệng anh vẫn ở trên miệng cô, chuyển động dịu dàng. Cô cảm thấy đầu lưỡi anh chạm vào và đùa giỡn, làm cho cô hóa đá cùng những ký ức lộn xộn về những nụ hôn không mời mà tới, đầy xúc phạm, nhưng nụ hôn này không hề giống thế. Cô cảm thấy bị cám dỗ hơn là bị ép buộc, và hương vị của anh ngập tràn các giác quan của cô. Một cảm giác sung sướng ấm áp cuộn lên từ nơi sâu thẳm của cô, với một tiếng rên rỉ nho nhỏ cô hé miệng ra, và anh chiếm lấy cô một cách từ tốn.

Ham muốn nhục dục từ hành động đó thật đáng kinh ngạc, và phản ứng của cô với chuyện đó cũng thế. Cô nghe thấy mình rên rỉ lần nữa, và rồi làm thế nào đó mà cô lại dựa sát hơn vào anh, đầu cô nghiêng tới và lui để giúp anh thâm nhập vào sâu hơn, sự xâm nhập mà anh thực hiện cùng với sự thống trị mạnh mẽ của đàn ông khiến cho cô thấy choáng váng. Cô cảm thấy yếu ớt và nóng bỏng, ngực cô cứng lại với nỗi đau đớn mà sự tiếp xúc với bộ ngực rắn chắc của anh vừa xoa dịu vừa làm nó dữ dội thêm. Chỗ giữa hai chân cô cũng có cảm giác nóng, khi những cuộn sóng của khoái cảm siết chặt sâu bên trong. Cô đang bám dính lấy cánh tay anh như bám lấy dây an toàn.

Từ từ anh nâng miệng mình lên, và đó là tất cả những gì anh bắt buộc bản thân phải làm để phá vỡ mối liên kết. Anh đầu hàng sự cám dỗ lấy thêm vài nụ hôn vội vã từ cái miệng mềm mại, ngây thơ vừa nhanh chóng nóng ấm lên bởi sự nhận thức, sau đó anh phải thả cô ra và lùi lại. Anh đã hứa với cô. Anh không muốn gì hơn chuyện mang cô vào bên trong căn hộ tối tăm của cô và đẩy cô nằm dưới sàn, trèo lên cô cùng sự cấp bách mạnh mẽ, nhanh chóng, nhưng kiềm chế lúc này sẽ mang lại cho anh những phần thưởng ngọt ngào hơn trong tương lai. Cho nên anh điều hòa lại hơi thở gấp gáp, nặng nề của mình và cố gắng kiểm soát dòng máu sôi sục đang chạy qua huyết quản của anh.

- Ba giây thôi – anh nói.

Đôi mắt cô đờ đẫn khi cô nhìn anh, và cô nhẹ nhàng lắc lư.

- Vâng – cô thì thầm – Ba giây.

Cô không chuyển động. Anh đặt tay lên vai cô và quay cô lại.

- Vào trong đi, Caroline – Giọng nói của anh thấp và bình tĩnh – Chúc ngủ ngon.

- Chúc ngủ ngon.

Cô di chuyển nhát gừng tuân theo, và khi cô chạm tới nắm đấm cửa cô ngừng lại để nhìn anh qua vai. Đôi mắt cô mở lớn và tối lại với cảm xúc nào đó không thể định nghĩa nổi:

- Cái đó lâu hơn là ba giây rất nhiều.

Cô bật đèn, rồi đóng cửa và cẩn thận khóa lại. Thậm chí cả khi cô đẩy cái chốt cửa lại, cô

nghe thấy anh lái xe đi, nói cho cô biết rằng anh còn chẳng buồn nấn ná lại thêm một giây nào, hay thậm chí cân nhắc tới cái ý kiến về chuyện gõ cửa nhà cô. Anh đã hoàn thành nhiệm vụ, chuyện thiết lập “mối quan hệ” của họ, và với mức độ dính líu như anh, chẳng còn lý do gì để quanh quẩn ở đây nữa.

Cô ngồi xuống chiếc ghế dài và vẫn còn ngồi bất động ở đó thêm một lúc nữa. Cô có vài chuyện để nghĩ ngợi, và cô luôn tập trung tốt hơn nếu cô có thể chỉ ngồi im và hoàn toàn tự khóa chặt bản thân vào trong não mình, hay có thể nó giống với chuyện khóa chặt mọi thứ khác bên ngoài, và nó bao gồm cả những kích thích thể xác.

Đã không có sự phân tích tâm lý nào được tiến hành với cô để tìm hiểu nhiều năm trước, làm thế nào mà môi trường nuôi dạy và sự phát triển vượt bậc trong các cấp học đã kết hợp với bản chất tự nhiên của chính cô lại khiến cho cô cảm thấy không hứng thú với đàn ông, nhưng cô đã không hề bận tâm. Tại sao cô nên lo lắng rằng cô sẽ không bao giờ học được cách giao tiếp với nam giới theo một mức độ xã giao và tình cảm cơ chứ, khi mà chẳng có người đàn ông nào cô thấy có hứng thú muốn giao thiệp? Vậy nên cô chưa bao giờ thấy nuối tiếc về mối quan hệ lạc lõng của mình với phần còn lại của thế giới – cho tới tận bây giờ.

Giờ đây, lần đầu tiên, cô bị hấp dẫn mạnh mẽ với một người đàn ông và cũng mong muốn anh bị cô thu hút, nhưng làm thế nào cô hoàn thành kỳ công đó được? Khi mà các cô gái khác học cách làm thế nào để ve vãn quyến rũ, cô lại đang nghiên cứu vật lý học. Cô là một chuyên gia về quang học laser, nhưng cô chẳng biết cái quái gì về nghệ thuật tán tỉnh cả.

Tại sao cô không thể nào bắt đầu với ai đó ít thách thức hơn, một anh chàng cũng là nhà vật lý học người dành nhiều thời gian với sách hơn với con người chẳng hạn và cũng có chút lúng túng trong giao thiệp xã hội? Nhưng không, thay vì thế cô bị hấp dẫn đến mù quáng với một gã phi công máy bay chiến đấu khéo cư xử, một người có thể làm đầu gối phụ nữ mềm nhũn ra với một cái nhìn từ đôi mắt xanh màu kim cương đỏ. Cô không cần phải là một chuyên gia trong vụ hôn hít mới có thể nói rằng anh chính là thế, và cô đã có chút thăm nghi ngờ rằng cô đã tự biến mình thành đồ ngốc. Tất cả những gì anh đã làm là nắm lấy tay cô, như anh đã hứa, còn cô trên thực tế đã chạm vào khắp nơi trên người anh. Cô có một ký ức rõ ràng là đã dựa sát vào anh và cọ phần trước cơ thể mình vào anh giống như một con mèo, và nghĩ về chuyện cô sắp chảy thành một đồng dưới chân anh.

Tối nay anh đã đối xử với cô thật tuyệt. Anh cư xử với cô như một người bạn, để cho cô thư giãn, và cô đã rất vui. Cô không thể nào nhớ được lần cuối cô làm điều gì đó hoàn toàn vô nghĩa và thích thú với nó. Đơn giản vì vui chơi không phải một phần trong tuổi thơ của cô; cha mẹ cô đã giám sát chu đáo những hoạt động của cô để đảm bảo rằng chúng đều hướng tới sự tiến bộ giáo dục. Không có những khối vuông khắc chữ ABC, cô đã sử dụng thẻ ghi chú. Dù vậy, nếu biện hộ cho cha mẹ cô, có thể nói cô đã là một đứa trẻ nóng vội, hay cáu kỉnh khi nhịp độ bị chậm trễ đằng sau trí thông minh đói khát và tò mò của mình. Tuổi thơ của cô đã không phải là không hạnh phúc, chỉ khác biệt mà thôi, và cô đã có những lựa chọn của chính mình trong cuộc sống.

Cô đang dò tìm con đường của mình trong một lãnh địa hoàn toàn xa lạ, nhưng phương pháp của Caroline với bất kỳ vấn đề nào là cân nhắc nó kỹ càng. Cô không thực sự biết làm thế nào để sử dụng những vũ khí tự nhiên đã ban tặng mình, nhưng Joe Mackenzie sẽ sớm thấy tất cả chúng đều được mang ra để nhắm vào phía anh.

Bước đầu tiên trong việc giải quyết bất kỳ vấn đề nào là nghiên cứu đối tượng. Trời vẫn còn đủ sớm để nhiều người vẫn còn thức, và có rất nhiều nhân viên nữ trong không quân người hóa ra rất sẵn lòng cho cô mượn những tạp chí với những bài báo mà cô nghĩ rằng có nói tới vấn đề, và cô thậm chí còn có thể nghĩ tới việc nghiên cứu một chút về phi công chiến đấu nói chung. Cô là một người đọc sách với tốc độ hoàn hảo và ngồi đó vài giờ cày xới con đường của mình thông qua những tờ tạp chí với những bài báo kích thích trí tò mò kiểu như “Anh ta Tệ, Tệ, Tệ - Vậy Tại Sao Bạn Vẫn Yêu Anh Ta?” và “Tìm Ra Vàng Trong Đống Rác Rưởi – Khi Nào Không Được Từ Bỏ”.

Những bài báo tiêu đề kép dường như nhan nhản ra, cũng như hàng trăm những tấm ảnh hào nhoáng của những người phụ nữ cao 1m75 nặng 52 kg, hầu hết trong số họ có mái tóc và bộ ngực nổi bật. Cô học hỏi được cách để biết khi nào thì anh ta đang lừa dối, và làm thế nào để trả đũa lại. Cô học làm thế nào để bắt đầu kinh doanh bất động sản hay mở công ty của chính cô, làm sao để thắng một trận bài blackjack – cô ghi nhớ điều đó vào trong trí óc – và nơi nào để đi nghỉ ở Châu Âu. Món này thú vị đây. Cô có thể đặt mua chúng.

Bài báo về phi công chiến đấu thậm chí còn thú vị hơn nữa.

Cô đến văn phòng trước bình minh, mặc một bộ áo liền quần nhẹ, rộng lưng thùng. Khi cô lựa chọn quần áo sáng hôm đó, phong cách quyến rũ đã xung đột cùng với sự thoải mái, và quyến rũ đã thua thậm chí chỉ cần tới một tiếng rên rỉ. Nhiệt độ đạt một trăm mười trong cả ngày, vì Chúa.

Cô lôi mạnh chiếc kính đeo mắt dành cho các cuộc thí nghiệm ban ngày và bắt đầu kiểm tra chúng, ghi nhớ trong đầu rằng phải hỏi Cal vài câu về hệ thống máy tính. Cô đã chọn học chuyên ngành thứ hai là lập trình máy tính, ngành dường như bổ sung tốt nhất cho vật lý học, và nó thực tế trở nên rất có ích trong một vài dịp. Cô đăng nhập vào máy tính và bắt đầu chạy chương trình thử nghiệm, tái kiểm tra một lần nữa để mọi thứ hoàn hảo như nó có thể.

- Em đã ở đây bao lâu-

Cô giật nảy mình bởi giọng nói ngay đằng sau mình và nhảy dựng lên, cùng lúc làm đổ chiếc ghế. Bàn tay của Joe vọt lên và bắt lấy cổ tay phải của cô trước khi nó có thể chạm tới mặt anh, và một cú xoay một giây sau đó anh bắt luôn cổ tay bên trái trong tay mình, cả hai chuyển động đều nhanh như chớp.

- Đừng làm thế lần nữa! – Cô la lên, đứng kiễng chân để nhìn thẳng vào anh, hất hàm với anh. Đôi mắt cô vẫn còn mở to sợ hãi – Anh đang cố gắng làm gì vậy, làm tôi đau tim hả? Từ giờ trở đi, cứ huyết sáo trước khi anh đi tới chỗ cánh cửa!

Với một cử chỉ khéo léo anh vặn cánh tay cô ra sau lưng, vẫn giữ hai cổ tay cô trong lòng bàn tay anh. Hành động đó khiến cho ngực cô dựa mạnh vào anh và cô bị bao bọc trong cánh tay anh.

- Tôi không định khiến em sợ - anh nói nhẹ nhàng – Nhưng nếu phản ứng đầu tiên của em luôn luôn là tấn công, em nên học cách tấn công sao cho đúng, để cho em sẽ không hoảng sợ trong kiểu tình thế khó khăn êm ái như hiện giờ.

Anh thấy sự thích thú làm màu xanh lục pha da trời sẫm màu của mắt cô ánh lên sắc sảo và biết anh đã lái cô thành công khỏi cái thực tế là anh đang bắt giữ cô trong tay.

Caroline cân nhắc tình huống. Cô giật nhanh cánh tay của mình, nhưng anh giữ thật chặt, và không có cách nào để cô có thể giải thoát mình khỏi đôi bàn tay cứng như sắt đỏ. Anh quá cao đối với cô để có thể động đầu mình vào anh.

- Tôi vẫn có lựa chọn là dẫm lên chân anh và đá vào đầu gối hay mắt cá của anh.

- Đúng, nhưng em ở quá gần nên sẽ không có nhiều lực lắm. Em có thể làm tôi bị thương, nhưng không đủ để tôi thả em ra. Nếu tôi là một kẻ tấn công, cung à, ngay lúc này em đang gặp rắc rối nghiêm trọng rồi đó.

Cô ngọ nguậy thử lần nữa, nghiên cứu những giới hạn trong chuyển động của mình. Cánh tay anh khóa quanh cô, và cô bị ép hoàn toàn vào cơ thể đầy cơ bắp của anh. Cô rùng mình một chút trước sự vui thích không ngờ tới từ điều đó, bị vây quanh hoàn toàn bởi hơi ấm và mùi hương của anh. Anh có mùi thật tuyệt; cô chưa bao giờ thấy có người đàn ông nào khác có mùi hương như của Joe, và nó không phải chỉ là mùi hương tươi mát của xà phòng còn vương trên da anh. Nó là một mùi xạ ấm, tinh tế và mạnh mẽ, khiến cho cô muốn chôn mũi mình vào anh và uống lấy nó. Nó gây ảnh hưởng đến cô mạnh mẽ và ngay lập tức; ngực cô bắt đầu ngứa ran lên và đau nhói khi núm vú dựng đứng lên, và áp lực nóng làm hông cô thất lại.

Cô nuốt khan và cố gắng kéo tâm trí của mình ra khỏi phản ứng của cơ thể; họ đang ở văn phòng, vì Chúa. Chỉ vì cô đã thay đổi quyết định về việc muốn trải nghiệm nhiều hơn mấy câu chuyện nam nữ này không có nghĩa rằng cô muốn làm chuyện đó ở đây.

- Umwm.. vậy tôi nên làm gì khi tôi muốn tấn công?

- Em nên học cách đánh nhau trước đã – anh trả lời, và áp một nụ hôn nhanh, mạnh lên miệng cô trước khi anh thả cô ra.

Đôi môi cô ngứa râm ran vì nụ hôn, và cô liếm chúng. Ánh nhìn của anh trượt trên miệng cô và tối lại. Cô cố gắng tỏ ra thờ ơ để che dấu sự thật rằng khắp cơ thể cô đang run.

- Vậy, anh đề xuất thứ gì nào? – Cô hỏi khi cô kéo cái ghế đứng dậy lại và nhanh chóng quay trở lại với chương trình máy tính, chỉ để cho bản thân mình việc gì đó mà làm. Cô tắt máy và quay lại đối mặt với anh với một nụ cười mỉm nhẹ - Võ thuật chẳng?

- Đánh nhau kiểu đường phố hẳn sẽ tốt hơn nhiều. Nó dạy cho em làm thế nào để thắng với bất kỳ cách nào em có thể, và cứ quăng chuyện chiến đấu ngay thẳng xuống địa ngục đi. Đó là cách duy nhất em nên dùng tới để đi vào một trận đánh.

- Anh muốn nói tới chuyện quăng đất vào mắt người khác và mấy trò kiểu đó ư?

- Bất kỳ điều gì có ích. Kế hoạch hành động là để thắng, và vẫn còn sống sót.

- Đó là cách mà anh chiến đấu hả? – Cô hỏi.

Cô cần đến tuyệt vọng được ngồi xuống, đôi chân cô đang run rẩy quá nhiều, nhưng anh sẽ cao vượt lên hẳn so với cô nếu cô làm thế, và cái ý nghĩ đó cũng khiến cho cô lo lắng nữa. Cô thỏa hiệp bằng cách dựa mình vào cạnh chiếc bàn:

- Có phải đó là những gì Không Quân đang dạy những phi công của họ?

- Không, đó là cách tôi đã được dạy để chiến đấu từ khi tôi còn là một đứa trẻ.

- Ai là người dạy anh?

- Cha tôi.

Cô cho rằng nó là một kiểu giao kèo của đàn ông. Cha cô đã dạy cô tính toán, nhưng điều đó cũng không hẳn giống cho lắm.

- Tôi đang nghiên cứu về hình mẫu phi công chiến đấu – Cô nói – Nó thực sự là những bài đọc thú vị. Theo một vài cách, anh là một khuôn mẫu hoàn hảo.

- Đúng thế à? – Anh phô những chiếc răng của mình ra trong một nụ cười trắng lóa, cho dù nó không phải là một nụ cười chút nào.

- Đúng vậy, trên một vài khía cạnh thì anh là một người điển hình. Anh cao một cách bất thường, thích hợp hơn cho một phi công máy bay ném bom hơn là một phi công chiến đấu. Nhưng những phi công chiến đấu có đặc trưng là thông minh, tự mãn cũng như kiên quyết – có thể bước bình là một từ đúng hơn – như một con chó bun ấy. Họ lúc nào cũng muốn nắm quyền kiểm soát.

Anh vòng hai tay quanh ngực, lông mi thăm màu rộp bóng trên đôi mắt lấp lánh.

- Các phi công chiến đấu có thị lực và khả năng phản ứng nhanh cừ khôi. Hầu hết các anh đều có mắt xanh hay sáng màu, cho nên anh là ví dụ tiêu biểu cho điểm đó. Và có một mẫu tin nhỏ khá vui ...phi công chiến đấu các anh thường có nhiều con gái hơn con trai.

- Việc kiểm chứng sẽ thú vị lắm đấy – anh lè nhè.

Cô nuốt khan:

- Thực sự, tôi đã nghĩ anh có thể đã biết rồi.

Anh nhướn mày:

- Tại sao vậy?

- Tôi đã để ý thấy cách người khác gọi anh là Con Lai. Tôi cho đó là vì anh làm chuyện đó quá tốt.

Một bên khóe miệng của anh chuyển động tạo thành một nụ cười chậm rãi:

- Khả năng sinh sản của tôi chẳng liên quan gì tới chuyện đó cả. Họ gọi tôi là Con Lai vì tôi là người lai nửa Anh điêng.

Caroline giật mình tới mức cô chỉ có thể nhìn anh chăm chăm:

- Một người Mỹ bản xứ ư?

Anh nhún vai:

- Đó là cái em có thể gọi nếu em muốn thế, nhưng tôi luôn gọi mình là một người Anh điêng. Đổi cái nhãn hiệu thôi cũng chẳng thay đổi được điều gì khác.

Giọng nói của anh hờ hững, nhưng anh đang quan sát cô kỹ lưỡng. Cô cũng xem xét anh tỉ mỉ như thế. Làn da anh chắc chắn là đủ đậm màu, với màu đồng đậm mà cô đã cho là bị cháy nắng. Mái tóc anh dày, đen và thẳng, gò má cao nổi bật như được điêu khắc, cái mũi thon và sống mũi cao, và miệng anh thì góc cạnh một cách đặc trưng và gợi tình. Tuy nhiên, đôi mắt anh lại là một điểm kỳ lạ. Cô cau mày và nói một cách cáo buộc:

- Vậy làm thế nào mà anh có mắt xanh? Màu xanh là ghen lặn. Đáng ra anh phải có mắt sẫm màu chứ.

Anh đã cảnh giác với cái cách cô sẽ tiếp nhận nguồn gốc của anh thế nào, nhưng trước câu trả lời của cô có phần nào đó trong anh thấy nhẹ nhõm. Làm thế nào mà Caroline lại phản ứng với lời yêu cầu được biết thêm thông tin chứ? Cô chẳng hề bị shock hay khó chịu, như một vài người vẫn thế với nguồn gốc lai của anh, hay thậm chí là thấy kích thích, như thỉnh thoảng vẫn xảy ra – cho dù anh đã quen với chuyện đó bởi phụ nữ cũng thường bị kích động bởi nghề nghiệp của anh nữa. Không hề, cô đi thẳng vào một câu hỏi về gen di truyền về nguyên nhân anh có mắt xanh.

- Cha mẹ tôi đều lai một nửa – anh giải thích – Về di truyền học thì tôi có một nửa Anh điêng và nửa da trắng, nhưng tôi đã thừa hưởng ghen mắt xanh từ cả cha lẫn mẹ. Tôi có một phần tư người Comanche, một phần tư Kiowa và nửa da trắng.

Cô gật đầu hài lòng, bí ẩn về đôi mắt xanh của anh đã sáng tỏ. Cô tiếp tục theo đuổi chủ đề

với sự hứng thú :

- Anh có anh chị em nào nữa không ? Mắt họ màu gì vậy ?
- Ba em trai và một em gái. Chính xác là, các em trai và em gái khác mẹ. Mẹ tôi đã chết khi tôi còn nhỏ. Mẹ kể tôi là người da trắng, và bà ấy có mắt xanh. Ba em trai của tôi cũng thế. Cha đã tự hỏi rằng liệu mình có được đưa con nào mắt đen hay không cho tới tận khi em gái tôi ra đời.

Cô thấy phấn khích với cái nhìn thoáng qua về cuộc sống gia đình:

- Tôi là con một. Tôi đã luôn muốn có em trai hay em gái khi tôi còn nhỏ - Cô nói, không ý thức được âm điệu khao khát nuối tiếc trong giọng mình - Nó có vui không vậy?

Anh cười và gác chân anh lên ghế, quay nó vòng quanh để anh có thể thả cái khổ người cao của mình lên nó. Caroline vẫn còn tựa vào mép bàn, vẫn hoàn toàn bị gim chặt vào đó, bởi anh đã chặn ngang đường, nhưng cô dường như không còn chú ý tới điều đó nữa.

- Tôi được mười sáu khi Cha lấy Mary, cho nên tôi không lớn lên cùng với các em, nhưng điều đó hay theo một cách khác. Tôi đủ lớn để biết trân trọng các em bé, để chăm sóc chúng. Những lúc vui nhất là khi tôi về phép và chúng sẽ trèo leo lên người tôi giống khỉ vậy. Cha và Mary luôn dành một đêm với nhau ở ngoài khi tôi ở đó, và tôi có những đứa trẻ cho riêng mình. Giờ chúng không còn nhỏ nữa nhưng tất cả chúng tôi đều thích chuyện đó.

Cô cố gắng tưởng tượng người đàn ông to lớn, trông đầy nguy hiểm này thả lỏng mình và có những đứa trẻ vây quanh. Thậm chí việc nói chuyện về chúng thôi cũng làm gương mặt anh dịu dàng hẳn lại. Cho tới khi cô nhìn anh theo cách đó vẫn chưa phải là cô nhận ra rằng anh đặt ra một hàng rào giữa anh và những người khác, bởi không có rào cản nào giữa anh và gia đình mình cả. Với họ anh sẽ thả lỏng sự kiểm soát cứng rắn có trong mỗi một chuyển động của mình, anh sẽ đánh mất sự xa cách hiển hiện trên nét mặt và trong đôi mắt anh.

Mối quan hệ anh có với những người của mình hoàn toàn khác. Đó là sự thân thiết được thiết lập trong một nhóm mà những thành viên của nó làm việc và phụ thuộc vào nhau trong một thời gian dài. Điều đó không mang tính cá nhân, và theo một cách nó đòi hỏi anh duy trì sự kiểm soát của mình. Bất chợt cô thấy lạnh và có chút lẠc lõng, bởi cô vẫn không nằm trong cái quỹ đạo nhỏ thân thiết với anh đó. Cô muốn anh thư giãn sự đề phòng đó với cô, cho cô thấy người đàn ông bên trong và chạm tới anh gần hơn. Sự thức dậy gần đây của nữ tính mang lại một nhận thức khác trong cô, phần còn làm cô đau lòng nhiều hơn; cô muốn anh khao khát cô đủ để thả lỏng sự kiểm soát kinh khủng đó. Nó đau lòng bởi anh không làm thế và cô biết điều đó. Điều khủng khiếp nữa là cô biết nó sẽ không liên quan gì tới cô trừ khi cô đã có mối liên hệ tình cảm sâu sắc hơn là cô đã nghĩ.

Cô bắt đầu nhận thấy rằng cô đang yên lặng nhìn anh vài phút rồi, và anh cũng chỉ lặng im nhìn cô như thế, một bên mày khẽ nhướng lên khi anh chờ đợi cô nói điều gì đó. Cô đỏ mặt mà không biết tại sao. Anh uyển chuyển nhấc chân lên, bước về phía trước, tới gần tới mức chân

anh chạm vào chân cô:

- Trong tâm trí em có gì vậy, cưng?

- Anh – Cô thốt ra. Tại sao anh đứng gần vậy chứ? Mạch đập của cô lại bắt đầu chạy đua lần nữa. Cái gì ở anh khiến cho chuyện gần gũi anh làm cho não bộ của cô không hoạt động và cơ thể cô căng ra vậy chứ?

- Tôi thì sao nào?

Cô cố gắng nghĩ về thứ gì đó lấu lỉnh và bình thường, nhưng không chưa bao giờ học được cách nói lập lờ hay che dấu cảm xúc của mình:

- Tôi không biết gì về đàn ông cả. Tôi không biết làm thế nào để phản ứng khi ở cạnh họ hay làm sao để thu hút họ.

Biểu hiện của anh nhăn mặt:

- Em đang làm tốt mà.

Ý anh là gì? Cô đang nói thẳng thừng như bình thường, điều luôn khiến đàn ông chạy xa. Điều này khó hơn là cô đã nghĩ. Cô thấy rằng mình đang xoắn hai bàn tay vào nhau và có hơi kinh ngạc với bản thân, bởi cô chưa bao giờ nghĩ mình là kiểu người vò – đầu – bút – tay.

- Thật thế sao? Tốt. Tôi chưa bao giờ gặp người nào tôi muốn thu hút trước đây, cho nên tôi có chút bối rối. Tôi biết rằng anh nói chúng ta chỉ giả vờ có quan hệ với nhau để người của anh không làm phiền tôi, nhưng nó có là một mối phiền phức quá lớn với anh không nếu tôi muốn khiến cho nó thật hơn?

- Chỉ là em định khiến cho nó “thật” đến thế nào? – Anh hỏi, thích thú.

Một lần nữa cô thấy lúng túng:

- Ừm, làm sao tôi biết được? Tôi chỉ biết rằng tôi bị anh thu hút, và tôi muốn anh cũng bị thu hút bởi tôi, nhưng tôi chưa bao giờ làm điều này cả, cho nên anh đang yêu cầu tôi chơi một trò chơi mà không hề biết luật. Anh sẽ đưa quả bóng cho một người nào đó chưa bao giờ nghe tới trò chơi và nói “Đến phiên anh này, anh bạn. Chơi bóng chứ?” hay sao?

Đôi mắt anh nháy múa trước tính nghiêm khắc trong giọng nói của cô, nhưng giọng anh thì điềm tĩnh và từ tốn khi anh trả lời:

- Tôi hiểu ý em rồi.

- Vậy thì sao? – Cô xòe đôi tay một cách dò hỏi – Luật chơi là gì? Đây là, nếu anh không ngại chơi.

-Ồ, thỉnh thoảng tôi thích trò chơi nho nhỏ này đấy chứ.

Anh lại kéo dài giọng nữa. Cô ném cho anh một cái nhìn không chắc chắn, tự hỏi liệu anh có đem cô ra làm trò cười không.

Anh đặt tay lên hông cô và đẩy cô xa hơn về cái bàn đằng sau. Caroline tóm lấy cánh tay anh, móng tay cô cắm vào hai bắp tay. Không ai từng chạm vào hông cô trước đó, ngoại trừ một gã râu xồm đã háo hức véo mông cô và bị xô vào thùng rác khi cố gắng làm thế. Những cơ bắp cứng như thép dưới ngón tay khiến cô ngờ liệu cô có thể xô Joe đi bất cứ đâu được không.

Anh tiến tới gần hơn và làm sao đó dùng hai bắp đùi cứng chắc của mình tách hai chân cô ra. Cô nhìn xuống trong sự choáng váng. Anh đứng giữa hai chân cô. Đầu cô giật về sau, nhưng trước khi cô có thể nói bất kỳ điều gì anh đã lướt một nụ hôn nhẹ dịu dàng qua miệng cô. Sự trái ngược giữa cái hôn không có chút đe dọa nào và cái vị trí đầy đe dọa giữa hai chân cô làm cho cô mất phương hướng.

Anh ôm khuôn mặt cô bằng một bàn tay, nhẹ nhàng ve vuốt má cô, những ngón tay anh di chuyển nhẹ nhàng qua bề mặt mềm mượt như nhung của làn da cô. Bàn tay còn lại của anh trượt quanh mông cô và kiên quyết đẩy cô về phía trước cho tới khi anh cuối cùng cũng nép được mình vào cái khe giữa hai chân cô. Trái tim Caroline đập điên cuồng, và cô đánh mất hơi thở của mình, cũng như khả năng còn ngồi thẳng. Xương cốt cô hóa lỏng hết và cô chìm ngập cùng anh, một cách không chủ tâm chìm sâu hơn vào vòng tay anh. Chỗ phồng lên của giới tính của anh rung lên dựa vào phần cong mềm mại của hông cô, và cô cảm thấy sự đáp ứng rợn rợn bắt đầu từ sâu bên trong cơ thể cô.

Anh quay lại hôn cô, lần này với sự đòi hỏi từ từ tăng dần. Một cách vô vọng cô mở miệng mình ra trước sự tìm kiếm của lưỡi anh. Hông anh di chuyển sát vào hông cô, giữa hai chân đang dang rộng của cô, theo cùng nhịp điệu với lưỡi anh trong miệng cô. Chỗ cương lên trong quần anh thậm chí còn cứng hơn, lớn hơn nữa.

Những giác quan của cô bỗng bình trôi nổi, cũng như đêm hôm qua. Lưỡi anh thám hiểm sâu trong miệng cô, vuốt ve lưỡi cô và đòi hỏi sự đáp ứng. Hương vị của anh nóng bỏng và dễ say, làn da anh có mùi của xà phòng và mùi đàn ông. Ngực cô nhói lên, và một lần nữa sự khuây khỏa duy nhất dường như là sự tiếp xúc với bộ ngực cứng đầy cơ bắp của anh. Nó gần như là không thể chịu nổi, nhưng lựa chọn duy nhất là giằng bản thân cô ra khỏi cánh tay anh, và cô không thể tự mình làm thế được.

Cô không thể, nhưng anh thì có. Làm thế nào đó mà cô thấy mình đang được thả ra nhẹ nhàng và được đẩy ra khỏi anh. Cô đứng đưa, nhưng anh giữ cô đứng lại, đôi bàn tay cứng rắn của anh tóm lấy cánh tay cô. Cô nhìn anh có chút bối rối. Chết tiệt cái khả năng kiểm soát của anh đi! Tại sao anh không thể cảm thấy dù chỉ một chút sự rối loạn đang bao phủ lấy cô? Anh đã bị khuấy động, không nghi ngờ gì chuyện đó, nhưng nó đã không ảnh hưởng gì tới khả năng kiểm soát của anh, trong khi cô thì sắp bốc cháy thành lửa.

- Luật chơi rất đơn giản – Anh điềm tĩnh nói – Chúng ta sẽ để em quen với việc đụng chạm

và được chạm vào, và tìm hiểu xem em thích gì. Chúng ta sẽ tiến hành nó chậm thôi, mỗi lần sẽ đi xa hơn một chút. Tôi sẽ đón em vào bảy giờ tối nay.

Anh hôn cô lần nữa và yên lặng rời khỏi cũng như khi anh đi vào. Caroline ngồi tại bàn mình, cô gắng kiểm soát lại trái tim và hai lá phổi của mình, cô gắng xử lý sự đau đớn trống rỗng của cơ thể mình. Cô gặp rắc rối rồi. Cô gặp rắc rối lớn rồi. Cô đã khơi nên một thứ mà cô không thể giải quyết, nhưng cô sẽ không hoãn nó lại thậm chí nếu cô nghĩ cô có thể, và cô cực kỳ nghi ngờ là dù sao chẳng nữa nó cũng nằm ngoài tầm kiểm soát của cô.

Trừ khi là cô nhầm to, còn không thì Joe Mackenzie dự định là có chuyện yêu đương với cô. Một phi vụ yêu đương chính thức, không dấu diếm. Và cô thì đã sẵn sàng, cô sẽ mở to mắt mà bước thẳng vào đó, biết rõ rằng với anh nó dường như chỉ là một phi vụ, trong khi với cô nó sẽ còn hơn thế. Anh sẽ luôn luôn nắm quyền kiểm soát, cái điểm cốt lõi mạnh mẽ của anh luôn luôn đề phòng và xa cách, luôn tránh bị dính líu tới, trong khi cô thì đang thẳng tiến trên con đường đánh mất trái tim mình.

Chương V

Các đợt kiểm tra diễn ra suôn sẻ ngày hôm đó, một việc tốt, vì Caroline đang ở trong tình trạng choáng váng. Adrian đã đưa ra một lời nhận xét ác ý với cô khi họ ở một mình và cô làm anh ta cụt hứng với một nụ cười mơ hồ. Cô cũng cảm thấy báo động bởi sự thiếu tập trung của chính mình. Nó chưa bao giờ là vấn đề trước đây, khả năng tập trung của cô mạnh đến nỗi một giáo sư ở trường cao đẳng đã bình luận rằng cô có thể đọc ngay giữa một trận động đất, và ông ấy cũng không nói quá là bao.

Cô sẽ không bao giờ tin được rằng một người đàn ông có thể hoàn toàn làm ngắt quãng mạch tư duy của mình, đặc biệt khi anh ta không hề có sự chú ý cụ thể nào đến cô. Anh không cần phải làm thế, cô nhận ra. Anh đã thể hiện ý định của mình rất rõ ngày hôm qua, và anh đã hôn cô nụ hôn chúc ngủ ngon; trong mắt mọi người ở căn cứ, cô là người phụ nữ của đại tá Mackenzie. Anh là con đực đầu đàn, và không một người đàn ông nào khác sẽ thách thức anh để giành người phụ nữ anh đã chọn. Cô có hơi kinh ngạc một chút khi thấy có những thứ hầu như đã không hề thay đổi kể từ thời sơ khai của lịch sử, mặc dù cô đã hoàn thành nhiệm vụ của mình bằng cách hợp tác với anh. Giờ thì có việc để nghĩ đây. Cô đã hợp tác với anh vì lời gợi ý của anh có ý nghĩa, hay bởi vì anh là con đực đầu đàn và cô đã cảm thấy phải bắt buộc nghe theo anh một cách vô thức?

Không. Cô chưa bao giờ cảm thấy bị bắt buộc, phải nghe theo bất kì ai, dù là vô thức hay không. Cô đã hợp tác với anh vì anh khiến nhịp tim cô trở nên điên dại, thuần túy và đơn giản, và thật là vô ích khi tiếp tục tìm kiếm những tình tiết giảm nhẹ để biện hộ cho chính mình.

Khi họ trở lại văn phòng xem xét lại các kết quả kiểm tra trong ngày và chuẩn bị cho những chuyến bay ngày mai, Cal quay chiếc ghế của anh ta về phía cô:

- Vậy, cuộc hẹn hò với sếp thế nào?

Bất chấp ý muốn của cô, bàn tay lập tức bắt đầu run rẩy và cô đặt tờ giấy cô đang cố đọc xuống.

- Rất bình thường, không có gì nhiều. Tại sao anh lại hỏi thế?

Trước sự ngạc nhiên của cô, đôi mắt ấm áp của anh tràn đầy sự quan tâm.

- À. Tôi chưa bao biết cô hẹn hò trước đây, và tôi đoán mình chỉ muốn chắc chắn rằng anh ấy không vụng tay cô. Anh ấy là người đứng đầu trong dự án này, và có rất nhiều ảnh hưởng, không chỉ với chỉ huy căn cứ và những người ở đây, mà tới cả tận Lầu Năm Góc nữa.

Cô thấy cảm động:

- Và anh nghĩ tôi có thể đã cảm thấy phải ra ngoài với anh ta để được ở lại trong nhóm?

- Ừ thì, điều gì đó tương tự như vậy.

Cô vỗ vỗ bàn tay anh ta, mỉm cười.

- Cảm ơn, nhưng mọi thứ đều ổn.

- Tốt. Adrian không làm phiền cô quá nhiều đấy chứ?

- Tôi không để ý nhiều đến anh ta, vậy nên tôi đoán là không.

Cal mỉm cười và trượt trở lại bàn anh ta.

Carolyn xem đồng hồ. Ba tiếng rưỡi nữa là đến bảy giờ. Cô vẫn luôn luôn thấy công việc của mình chiếm mất gần hết thời gian, nhưng cùng với sự mất tập trung, cô cũng đã nghiêm nhiên trở thành một kẻ nhìn-đồng-hồ. Không ai từng cảnh cáo cô rằng giao du với đàn ông lại là việc phá hoại hiệu quả làm việc.

Gần như lần đầu tiên trong đời mình cô ngừng làm việc cùng lúc với mọi người. Cô vội vàng trở về chỗ ở, bật điều hòa nhiệt độ mức cao và nhảy vào dưới vò hoa sen. Chỉ đến khi bước ra khỏi buồng tắm cô mới nhận ra rằng cô không hề biết họ sẽ đi đâu hay cô nên mặc thế nào.

Cô bắt đầu bước về phía chiếc điện thoại. Cô có thể gọi cho anh. Cô không biết số của anh, nhưng không thành vấn đề, bởi vì người điều hành căn cứ biết. Đó là một việc làm hợp lý. Cô là một tín đồ của sự hợp lý, vậy nên cô ngồi xuống trên giường và nhắc điện thoại lên trước khi

cô tự thuyết phục mình rằng cô đang mất trí. Anh trả lời ngay ở hồi chuông đầu tiên.

- Mackenzie.

Lạy Chúa, giọng anh nghe trên điện thoại còn trầm hơn nữa. Cô hít một hơi thật sâu.

- Caroline đây. Tối nay chúng ta sẽ đi đâu?

Đấy, thế là đúng. Đi thẳng vào vấn đề, không ngu ngốc, một câu hỏi về thông tin đơn giản.

- Mặc một chiếc váy ngắn - Anh đáp lại một cách bức bối, cắt qua câu hỏi không-hề-phù-phẩm của cô đến thẳng cái lý do đằng sau nó - Thứ gì anh có thể luồn tay vào bên dưới ấy.

Tiếng đập máy vang lên trong tai cô, và cô nhìn chăm chăm vào ống nghe. Tên đàn ông chết tiệt đã cúp máy trước cô! Và trái tim cô lại đập như chạy đua.

Anh là đồ chết tiệt, đồ chết tiệt, đồ chết tiệt.

Thế là không công bằng. Cô đang hết sức hoang mang bởi sự hưởng ứng cùng nỗi sợ hãi và ham muốn, và nhịp tim của anh hầu như chắc chắn vẫn như một tảng đá.

Một chiếc váy ngắn á? Sau lời nhận xét đó, anh đã may mắn là cô đang không chạy trốn. Không cách nào cô có thể leo lên chiếc xe tải đó với anh biết rằng bất cứ lúc nào cũng có thể cảm thấy đôi bàn tay nóng bỏng, chai sạn đó trượt lên trên đùi mình. Nếu anh ngậm miệng, cô có lẽ sẽ mặc một chiếc váy ngắn vì như thế sẽ mát mẻ hơn, nhưng nếu giờ cô mặc, cô sẽ tự động cho phép anh trượt đôi tay trên đó, và có Chúa mới biết là còn gì nữa. Và không phải vì cô không muốn anh, chỉ là anh đã nói rằng họ sẽ tiến chậm rãi và điều này nghe chẳng có chút gì là chậm rãi với cô cả, và ngay cả khi nó có đi chẳng nữa, cô sẽ thích có một chút khả năng kiểm soát tình huống. Điều cô thực sự thích là phá hủy khả năng kiểm soát của anh, để làm anh cũng nóng, cũng không yên và ở trên bờ của sự điên cuồng như cô.

Cô ngồi xuống trên giường và thở vài hơi thật sâu. Có lẽ những bà xơ đã đúng. Đàn ông rõ ràng là nguy hiểm cho sức khỏe tinh thần của phụ nữ.

Cô mặc chiếc quần vải kaki mỏng và một chiếc áo phông trắng đơn giản. Thế này cũng gần như mặc váy ngắn rồi...

Anh gõ cửa vào chính xác bảy giờ, và khi cô mở cửa, anh phá ra cười.

- Em đang nghĩ gì vậy? - Anh hỏi, vẫn đang cười khùng khục - Rằng một con sói to đùng xấu xa đang chuẩn bị nuốt chửng em à?

- Ý nghĩ đó cũng có xuất hiện trong đầu em.

Anh quan sát trong khi cô kiểm tra lại các thiết bị trong căn hộ nhỏ, rồi khóa cửa và kiểm tra lại lần nữa. Thật sự cô là một phụ nữ cẩn thận. Anh đặt tay lên eo cô khi dẫn cô tới chiếc xe

tải.

- Em không có gì để phải lo lắng cả - Anh nói xoa dịu - Anh không định ăn thịt em đâu.

Ba giây trôi qua trước khi anh lẩm bẩm:

- Chưa.

Anh cảm thấy cô giật thót người. Sự mù mờ một cách khác thường về trải nghiệm và tình dục của cô đang dần dần làm anh phát điên. Khi anh hôn cô, cô đáp lại với sức nóng và sự mãnh liệt đẩy anh đến sát ranh giới bạo liệt, nhưng cùng lúc anh lại cảm nhận được cô sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào. Cô gọi anh nhớ đến một con ngựa cái non khi một con đực được mang đến cho nó trong lần đầu tiên, căng thẳng và có khuynh hướng sẽ cắn hoặc đá, trong khi cùng lúc đó mùi của nó đang nói với con đực rằng nó còn hơn cả sẵn sàng cho việc kết đôi và con đực sẽ điên cuồng tìm cách hoàn thành việc đó. Tốt thôi, anh đã trấn an rất nhiều con ngựa cái cho cả việc cưới và phục vụ, và anh biết cần phải làm gì.

Anh nâng cô lên chiếc xe tải trước khi cô có thể đổi ý và đi vòng sang phía ghế lái. Lời đề nghị cô đưa ra với anh sáng nay đã ở trong đầu anh cả ngày, và cả cái cách thẳng thắn táo bạo mà cô dùng. Caroline không biết làm thế nào để tán tỉnh hay ngọt ngào phỉnh phờ, cô chỉ đơn giản nói thẳng mọi chuyện, và cùng với nó là tự ái của cô. Anh đã muốn kéo cô vào vòng tay và ôm cô, nói với cô rằng cô cần phải học cách bảo vệ bản thân tốt hơn thế. Cô không biết cách nào để tự vệ và thậm chí không hề nhận ra điều đó. Tất cả mọi thứ về cô đều thẳng thắn, không quanh co hay lẩn tránh. Anh chưa bao giờ được một người phụ nữ yêu cầu điều gì như thế trước đây, yêu cầu anh dạy cô về đàn ông và tình dục. Anh đã trong tình trạng bán-kích-thích cả ngày, âm thầm nguyện rửa sạch của bộ đồng phục.

Giờ anh đang trong chiếc quần jean và đôi boot thông thường mỗi khi hết nhiệm vụ, nhưng chiếc quần jean thậm chí còn bó sát hơn. Anh đổi vị trí một cách không thoải mái, cố gắng duỗi đôi chân ra để có thêm không gian. Mẹ kiếp, anh hoặc là phải thoát khỏi chiếc quần hoặc là khỏi sự căng cứng này – tốt hơn là cả hai, và theo thứ tự như trên.

- Lần này chúng ta sẽ đi đâu? - Cô hỏi, vén mái tóc bị gió thổi tung ra khỏi khuôn mặt.

- Em có thích món ăn Mehico không?

Mắt cô sáng lên.

- Tacos - Cô lẩm bẩm đầy thích thú - Enchiladas. Sopapillas.

Anh cười vang.

- Được rồi.

Khi cô lần nữa vén tóc ra phía sau, anh hỏi:

- Em muốn anh quay cửa kính lên và bật máy điều hòa không?

- Không. Em thích thể - Cô ngừng một chút trước khi thú nhận - Chiếc Convertte của em là xe mui lật.

Anh đang mỉm cười khi chú tâm trở lại con đường. Tên cô đáng ra phải là Paradox, bởi vì cô là những nét tính cách trái ngược nhau.

Họ đến nhà hàng Mexico yêu thích của anh ở Vegas, nơi có món enchiladas tuyệt nhất cô từng ăn, đi kèm với Margarita lạnh, làm cô thư giãn và khiến cô quên đi mình đang căng thẳng. Joe uống nước với bữa tối, điều làm cô thấy tò mò.

- Em nghĩ phi công là những tay bợm nhậu - Cô nói.

- Phần lớn bọn anh để phần nước ép dành cho phi công sang một bên - Anh nói một cách lười nhác.

- Nhưng không phải anh?

- Không. Cá một khoảng thời gian giới hạn mà trong đó em không được uống nếu em chuẩn bị bay vào ngày hôm sau, nhưng anh nghĩ nó quá sát nhau. Anh muốn sự kiểm soát hoàn hảo với bản thân và chiếc máy của anh. Những định luật vật lý và hàng không học không quá vị tha ở March 2 - Anh nâng cốc nước của anh trong một hành động chúc mừng nhỏ - Không chỉ thế, anh là con lai. Anh không uống. Trước đó.

Cô gật đầu nhanh như thể tán phục sự khôn ngoan của hành động đó.

- Nếu nó nguy hiểm đến vậy, tại sao mọi phi công đều uống?

- Để hạ nhiệt. Em đã căng thẳng trong một thời gian dài, với chất adrenalin cháy trong mạch máu, đến nỗi em không thể bình thường trở lại. Cuộc sống của bọn anh luôn ở ngay sát ranh giới với mọi giây phút trên đó, ngay cả trong những chuyến bay thủ tục. Quỷ sứ, làm gì có cái gọi là chuyến bay thủ tục.

Cô bắt đầu một câu hỏi về Night Wing, nhưng nhớ ra họ đang ở đâu và để nó lại cho một lần khác. An ninh không phải thứ cô coi nhẹ.

Sau bữa tối cô nói:

- Giờ thì sao? - rồi lại ước rằng cô đã không hỏi.

Cô cũng ước mình đã không uống loại Margarita đó. Cô hiểu quan điểm của anh về việc cần sự kiểm soát hoàn hảo.

- Giờ thì, em yêu, chúng ta chơi.

Khi anh nói chơi, anh thực sự có ý đó. Mười phút sau họ ở trong một sân gôn mini.

Cô thử nhấc chiếc gậy đánh gôn lên.

- Em chưa bao giờ chơi trò này trước đây.

- Có vẻ như anh là người đầu tiên với em trong rất nhiều thứ nhĩ - Anh đáp lại với sự bình tĩnh làm người khác phát điên lên của mình.

Cô cau mày và nâng cây gậy lên như thể nó là một chiếc gậy đánh bóng chày.

- Có thể là không.

Anh hôn cô ngay cả khi anh tước chiếc gậy khỏi tay cô trong một chuyển động nhanh đến mức cô chỉ thấy thoáng qua. Bực bội, cô nghĩ nếu anh sống ở miền Tây thời xưa có lẽ anh sẽ là một tay súng bắn thuê.

- Bài học đầu tiên của em - Anh nói, quay người cô sao cho cô áp lưng vào anh và vòng hai cánh tay anh quanh người cô.

Anh gấp bàn tay quanh cán gậy theo đúng cách và chỉ cho cô cách vung gậy, ôm ái và thẳng bằng, đánh trái bóng với một lực được kiểm soát cẩn thận. Sức mạnh không phải là một yếu tố trong đánh gôn mini, một trò chơi đòi hỏi phán đoán và kết hợp.

Anh đưa trái bóng vào lỗ ngay cú đánh đầu tiên.

- Anh đã chơi trò này trước đây rồi - Cô buộc tội.

- Cùng với nhiều thứ khác.

- Luật mới. Mỗi câu nói bóng gió sẽ bị trừ một điểm.

- Tốt. Trừ điểm nghĩa là cuộc chơi sẽ kéo dài hơn.

Cô muốn quăng trái bóng của cô vào anh và bước khỏi sân chơi, nhưng thay vào đó cô phá ra cười và kiên quyết trừ đi của anh một điểm. Luật là luật.

Trước sự ngạc nhiên của chính mình, có vẻ như cô có khả năng phán đoán cần thiết đối với khoảng cách, lực và phương hướng, và thách thức anh ngay cả khi mặc dù cô chưa từng chơi trước đây. Bản tính của anh quá hiếu thắng để cho phép mình nhường nhịn cô và anh đặt mục tiêu đánh bại cô, thể hiện sự tập trung cao độ và sự kết hợp tuyệt hảo của tay và mắt. Caroline cũng quyết tâm không kém, và trò chơi diễn ra phần lớn trong im lặng, tỉ số hòa. Anh chỉ ra rằng kết quả đó chẳng qua là vì cô đã trừ điểm của anh.

- Vậy chúng ta sẽ chơi lại - Cô thách thức - Xé nháp lần này, và ai hơn hai trong ba lần sẽ thắng.

- Đồng ý.

Họ phải chơi thêm năm lần nữa, bởi vì thêm hai lần khác kết thúc với tỉ số hòa. Anh thắng lần đầu tiên, cô lần thứ hai, và hai lần tiếp theo hòa; rốt cuộc anh cũng kết thúc trò chơi với chiến thắng một điểm ở lượt thứ năm.

Cô vẫn còn cau có khi họ đem trả gậy, và Joe lại nhớ đến cái nhìn trên khuôn mặt cô tối hôm trước, khi chiếc máy bán hàng tự động vẫn tiếp tục nuốt những đồng xu của cô mà không chịu nhả gì ra. Anh đã có một ý nghĩ vu vơ rằng cô chỉ thiếu chút nữa thôi là sẽ dỡ bỏ cái máy khi cuối cùng nó cũng chịu hoạt động. Không chút nghi ngờ nào, Caroline không hề giả vờ mình là một người chấp nhận thất bại một cách êm ái. Cô không thích thú chút nào. Anh hiểu, bởi vì anh cũng không.

Trong khi lái xe trở lại căn cứ, anh giảm tốc độ và rời khỏi con đường, rồi lái thêm khoảng một phần tư dặm vào trong sa mạc trước khi dừng xe. Anh ngắt động cơ và tắt đèn, và sự tĩnh lặng của màn đêm tràn vào qua cửa sổ để mở.

- Em đã sẵn sàng cho một lần đầu tiên nữa không?

Caroline căng người ra.

- Loại đầu tiên nào?

- Đổ xe.

- Cảm ơn, nhưng em đã phải vượt qua bài kiểm tra đó trước khi lấy được bằng lái xe.

Anh cười lúc cúc trước câu nhận xét mang tính ướm thử đó nhưng cảm nhận được sự căng thẳng đằng sau.

- Đây là những luật lệ của chúng ta trong việc tìm hiểu nhau. Thứ nhất, anh không chuẩn bị làm tình với em. Lần đầu tiên của em sẽ là ở trên một chiếc giường, không phải ở ghế trước của một chiếc xe tải. Thứ hai, chúng ta sẽ vẫn giữ phần lớn quần áo của chúng ta trên người, bởi vì nếu không, lần đầu tiên của em chắc chắn sẽ là ở ghế trước của một chiếc xe tải.

Cô hắng giọng.

- Nghe có vẻ đáng nản nhỉ.

- Hẳn là thế. Đó là ý nghĩa của việc đổ xe và tìm hiểu.

Anh cười và trượt ra khỏi phía sau vô lăng, rồi nhấc cô lên đùi anh. Thêm một chút dịch chuyển nữa và anh đang ngồi với tấm lưng dựa vào ghế hành khách, đôi chân dài duỗi trên ghế, trong khi cô nằm áp sát vào bên phải anh, nửa trên ghế và nửa trên người anh, đầu cô đặt trên vai anh với khuôn mặt ngẩng lên, và anh đang thông thả hôn cô..

Nếu kính cửa sổ đang đóng, họ hẳn đã bị phủ mờ trong hơi nước. Miệng anh chậm rãi, nóng bỏng và đòi hỏi, khiến cô quên hết khái niệm về thời gian. Những nhịp đập chậm rãi của khoái

cảm bắt đầu chạy trong mạch máu cô, và hai cánh tay cô quấn vòng quanh cổ anh.

Lòng bàn tay anh bao phủ ngực cô và cơn sốc làm cô chấn động, khiến cô dứt miệng ra khỏi miệng anh. Anh chiếm lại nó một cách thô bạo, xoa dịu sự phản đối theo bản năng của cô, chỉ để cô có thể thút thít trong miệng anh. Khi cơn sốc dịu dần, cô bắt đầu rên rỉ bởi khoái cảm, và hai núm vú của cô nổi lên cứng ngắc bên dưới những lớp vải.

- Em thích thế không? - Anh lẩm bẩm - Hay em muốn anh dừng lại?

Cô thích nó, dường như quá nhiều, và cô không muốn anh dừng lại. Ngực cô râm ran và phập phồng, sức nóng từ chúng đang lan tới tận giữa hai chân. Những ngón tay khỏe mạnh của anh chậm rãi xoa bóp, cẩn thận không làm đau cô, rồi anh tìm thấy cái núm đang cương lên và chà xát lên nó qua chiếc áo của cô. Cô rên lên và cong người về phía anh.

- Caroline? - Anh thúc giục - Em có muốn anh dừng lại không? Hay em muốn nữa?

- Dừng dừng lại - Cô nói, giọng khàn đi vì căng thẳng - Xin anh, dừng dừng lại.

Anh hôn cô trấn an.

- Không đâu. Anh chuẩn bị cởi khuy áo của em và luồn tay vào bên trong. Được chứ?

Làm thế nào cô chịu đựng được việc đó khi mà cô đã cảm thấy như mình đang sắp sửa nổ tung thành muôn ngàn mảnh ngay bây giờ? Nhưng ngay khi anh nói thế, cô biết rằng cô muốn bàn tay anh trên ngực trần của mình, rằng rào cản của những lớp quần áo giữa họ làm cô phát điên đến mức không chịu nổi.

- Được mà - Cô thì thầm, và bằng cách nào đó tay cô cũng bận rộn với những chiếc nút trên áo của anh khi anh cởi nút áo của cô. Cô muốn được cảm nhận làn da trần của anh cũng nhiều như muốn anh chạm vào cô.

Những ngón tay dài của anh chìm vào trong chiếc áo để mở cửa cô và lướt nhẹ nhàng dọc theo viền chiếc áo lót, dừng lại chỗ cái khóa ở chính giữa.

- Umm, tốt - Anh nói, và khéo léo mở chiếc áo ra.

Cô đột ngột cảm thấy dễ bị tổn thương khi chiếc áo lỏng ra; rồi bàn tay anh trượt vào trong, và tất cả những đầu dây thần kinh của cô nổi loạn. Lòng bàn tay anh nóng và nhám, làn da thô ráp đưa đẩy trên những núm vú sưng phồng của cô và anh cọ xát, nhẹ nhàng véo chúng. Cô nghe thấy chính mình rên rỉ và vùi mặt vào vai anh để dập tắt âm thanh đó.

Anh dịch chuyển trên ghế sao cho anh nằm nghiêng nhiều hơn và cô nằm ngửa. Cô cảm thấy mình như một con búp bê, không có khả năng ngăn anh di dời cô theo ý anh. Anh kéo hai tà áo của cô rộng ra, phô bày bộ ngực cô dưới ánh trắng lấp lánh chiếu qua khung cửa sổ. Cô đã từng nhìn thấy đàn ông làm thế với phụ nữ trên phim, nhưng vẫn chưa hề được chuẩn bị khi anh cúi xuống và khép miệng anh trên núm vú cô, kéo nó vào với một chuyển động uốn cong của lưỡi.

anh. Caroline uốn người lên hoang dại dưới làn chớp của một cảm giác quá tuyệt vời và không thể chịu được đến nỗi người cô rung lên. Anh kiểm soát cô bằng đôi bàn tay mạnh mẽ vô song của anh và sức ép từ đôi chân với những cơ bắp cứng như thép, ấn cô xuống ghế, và bằng cách nào đó anh đã ở trên cô.

Trái tim cô đập mạnh đến mức đau nhói, và máu cô đang chảy rần rật dưới da. Cô bám lấy anh, thở một cách khó khăn khi cơ thể cô điều chỉnh cho phù hợp với sức nặng và sự cứng cáp thẳng tắp của anh. Sự lạ lẫm choáng váng của nó được kết hợp với một cảm giác nhẹ nhõm sâu hơn, nguyên thủy hơn. Anh chuyển động cặp đùi, tách hai chân cô ra rộng hơn và đặt mình vào giữa chúng, ấn đầu nhọn nam tính của anh vào những nếp gấp mềm mại của cô.

- Chúng ta sẽ như thế này khi làm tình - anh thì thầm, rải những nụ hôn chậm rãi lên cổ và xương quai xanh của cô, rồi di chuyển xuống dưới để mút thật sâu cả hai bên ngực cô, khiến hai núm vú cô sít lại và ướt đầm và nhạy cảm đến nhức nhối với không khí ban đêm khi anh ngẩng đầu lên. Anh xua đi sự lạnh giá bằng sức ép nóng bỏng của ngực anh.

Giọng anh như một tiếng xào xạc trầm, gần như vô thanh trong tai cô.

- Anh sẽ chuyển động thế này, chậm rãi và dễ dàng, cho đến khi cả hai chúng ta sẵn sàng đạt đến đỉnh.

Hông anh đưa đẩy thông thả, nhịp nhàng ấn giới tính của anh vào cô. Cả người Caroline nâng lên trước sự tiếp xúc đó, chiếc hông thanh mảnh của cô căng ra và vọt lên. Cô muốn nói, muốn cầu xin anh làm gì đó để xoa dịu sự căng thẳng không thể chịu nổi bên trong cô, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là thở hổn hển và khoan móng tay cô vào vai anh trong một nỗ lực truyền đạt nhu cầu của cô đến anh.

- Rồi, khi thời điểm đó đến, khi chúng ta không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa, anh sẽ bắt đầu chuyển động mạnh hơn và nhanh hơn, vào sâu hơn và sâu hơn nữa bên trong em.

Cô tạo ra một âm thanh khẩn cầu cao vút, hoang dại, dang hai đùi rộng hơn và nâng chúng lên để siết chặt lấy hông anh. Mắt cá chân cô đập vào vô lăng, một sự đánh lạc hướng được chào đón, bởi vì cơn đau nhẹ xoa dịu sự chú ý căn bản của cô, nhưng chừng đó là không đủ. Cô vịn vẹo bên dưới anh, điên cuồng bởi hơi nóng, bởi sự cần thiết và sự nhức nhối sâu thẳm, trống rỗng.

Joe nín thở trước vẻ đẹp hoang dại của cô, mãnh liệt và đòi hỏi, chỉ với ánh sáng của những vì sao trên lấp lánh trên khuôn mặt cô. Cơ thể cô nóng bỏng và căng thẳng và chưa được thuần hóa, đòi hỏi sự thỏa mãn cô chưa biết tới, nhưng sự cám dỗ của nó đang đẩy cô ngày càng gần hơn và gần hơn đến giới hạn. Anh muốn cởi cúc quần cô và kéo nó xuống, và lột trần háng anh và đi vào cô, mạnh và nhanh, y như anh vừa nói với cô. Anh muốn cô trần truồng, nằm giang ra trước mặt anh trên giường để nâng đỡ cô trước sức mạnh từ những cú đâm của anh. Anh muốn chiếm lấy cô với sự thèm khát xù xì vội vã, gieo mình vào trong lãnh địa đàn bà nóng hổi của cô từ phía sau để cặp mộng cô đập vào bụng anh với những âm thanh nguyên sơ của tình dục. Dòng máu của tổ tiên anh đang chảy nóng bỏng và đặc quánh trong các mạch

máu của anh, dòng máu của các chiến binh, không rối rắm, mạnh mẽ sinh động như sức mạnh của thiên nhiên. Anh nhìn thấy mình chiếm lấy cô với mặt trời thiêu đốt trên làn da trần của họ và không gì bên dưới họ ngoài mặt đất cứng và nóng. Và cô đang bám lấy anh, người phụ nữ của một chiến binh, cũng dữ dội và đòi hỏi như chính bản thân anh. Anh đã biết cô hoang dại ngay lần đầu tiên nhìn thấy cô, một sự hoang dại đã bị xoa dịu và kiểm soát, nhưng nó ở đó, chỉ đang chờ đợi để được sở hữu.

Anh đã không có ý định sẽ đi xa đến thế này, nhưng cô là ngọn lửa thuần khiết trong vòng tay anh, sự đáp ứng của cô mãnh liệt và ngay lập tức. Vật cứng cứng của anh cương lên một cách đau đớn trong chiếc quần jean, đòi hỏi sự giải thoát cho chính anh, và anh biết dứt khoát nó sẽ không khó khăn gì. Nhưng băng ghế trên chiếc xe tải của anh không phải là nơi để lấy đi sự trong trắng của cô, nó quá tù túng, quá ngượng ngịu, quá bất tiện, và anh cũng đã hứa với cô rằng anh sẽ không làm tình với cô tối nay. Caroline cần phải biết rằng cô có thể tin tưởng anh, thế nên anh kiên quyết đấu tranh để giữ kiểm soát. Nó không dễ dàng chút nào; bản thân anh cũng đang rất gần ngưỡng cực khoái, sự thất vọng làm anh đau nhói, nhưng ý chí sắt thép của anh dần dần chiến thắng, và anh gỡ mình ra khỏi vòng ôm lưu luyến của tay và chân cô.

- Chúng ta phải dừng lại - Anh nói, giữ giọng đều đều. Nó mất nhiều nỗ lực hơn anh muốn - Nếu không, em sẽ mất sự trong trắng của em ngay tại đây.

- Vâng - Cô thì thầm, lại với tới anh. Cô không quan tâm nếu lần đầu tiên của cô là ở trong một chiếc xe tải nhẹ. Cả cơ thể cô đang cháy bùng và đau đớn, và cô cần sự chiếm hữu của anh để chấm dứt nó.

Anh tóm lấy tay cô và kiên quyết ấn chúng xuống.

- Không, không phải ở đây và không phải bây giờ.

Cô nhìn anh chằm chằm, đôi mắt cô dại đi vì thất vọng, rồi sự tức giận nổ tung bùng rẫy xuyên qua các mạch máu. Cô đẩy anh ra, chiến đấu để ngồi dậy trong một mớ hỗn độn của những tay và chân quăn quại, và bò ra xa khỏi anh.

- Vậy tại sao anh lại để cho nó đi xa đến vậy nếu anh không hề có ý định kết thúc nó? - Cô hét lên - Anh... anh đùa cợt!

Sự thất vọng cũng cào cấu sự tự chủ của anh. Mẹ kiếp, chẳng nhẽ cô nghĩ rằng thật dễ dàng để anh dừng lại?

- Bởi vì anh cũng bị cuốn đi! - Anh gắt.

- Đúng, em thấy rồi - Cô nói với một nụ cười chế nhạo - Nó rõ mồn một. Hơi thở của anh đúng là có nhanh hơn một chút.

Tức điên lên, anh tóm lấy tay cô và mang nó đến phía trước quần anh, ấn mạnh lòng bàn tay cô lên chiều dài rắn chắc của vật đàn ông của anh.

- Có thể đối với em thế này không có ý nghĩa gì, nhưng em đã suýt tìm ra anh đã bị hút vào đến mức nào rồi đấy.

Giọng anh ghen lại vì giận dữ, và điều đó thậm chí còn làm anh bức tức hơn, bởi vì đó là bằng chứng của việc sự kiểm soát của anh bị ăn mòn đến mức nào.

Cô giật tay ra, cho dù cảm giác của sự căng cứng đầy đặn đó rất tuyệt. Cô đang quá giận để bị đánh lạc hướng.

- Em đã không nói không, đúng không? - Cô hỏi nóng nảy. „Ở đây và bây giờ thì có gì sai nào?“

Anh nghiêng rằng, chiến đấu điên cuồng với cả cơn giận dữ và sự trôi dạt dữ dội của khao khát tình dục. Thật sai lầm khi kéo tay cô xuống háng anh.

- Ở đây không phải là một chiếc giường và bây giờ không đủ thời gian. Khi anh vào trong em. Anh không có ý định sẽ đứng dậy trong một thời gian dài. Một bữa ăn nhanh trong một nơi tù túng không phải cái em cần và cái anh muốn.

Cô khoanh tay lại và nhìn chăm chăm giận dữ ra ngoài cửa sổ.

Anh cũng im lặng khi anh kiểm chế cơn giận và giọng nói của mình, chìm sâu xuống để tìm lại sự tự chủ bằng giá mà nhờ nó anh đã nổi tiếng. Anh đã kinh ngạc trước việc cô có thể làm anh mất bình tĩnh nhanh thế nào, điều anh không thể nhớ đã từng xảy ra từ thời thơ ấu. Anh đã từng giận dữ, nhưng đánh mất sự kiểm soát là điều gì đó anh không cho phép bản thân để nó xảy ra. Có vẻ như Caroline có một sở trường đáng kinh ngạc là chọc thủng tuyến phòng thủ đến tận những rung động sâu thẳm nhất của anh, và còn khó chịu hơn nữa là cô thậm chí không cần phải cố gắng.

Anh đã luôn luôn kiểm soát các mối quan hệ của anh với phụ nữ, để họ hưởng sự thân mật nhiều như anh muốn, kết thúc mọi thứ khi anh muốn. Đêm đầu tiên anh gặp Caroline anh đã điềm tĩnh quyết định một vụ phiêu lưu tình ái với cô, nhưng trong giới hạn và thời gian biểu của anh. Nó làm anh bối rối khi nhận ra cô không chỉ dụ dỗ anh phá vỡ những luật lệ của chính mình mà còn bắt anh phải thực sự chiến đấu để kiểm soát bản thân.

- Căn hộ của anh ở trong BOQ_ khu sĩ quan độc thân - Cuối cùng anh nói đều đều - Anh không thể mang em đến đó. Sử dụng căn hộ của em cũng không thích hợp như vậy. Ngày mai là thứ sáu, và cuối tuần này anh được nghỉ. Chúng ta sẽ lấy một phòng khách sạn tại Vegas và dành kì cuối tuần ở đó.

Anh cho rằng cô sẽ vẫn sẵn sàng, cô nghĩ giận dữ, và thấy khinh bỉ bản thân bởi đó là sự thật. Nhưng anh đã thể hiện rõ ràng rằng mọi chuyện sẽ theo cách của anh hoặc không gì cả. Anh là người nắm quyền điều khiển.

- Được thôi - Cô nói qua hai hàm răng nghiêng chặt.

Chuyển đi trở lại căn cứ trôi qua hoàn toàn trong một bầu không khí giống như giữa hai đối thủ cạnh tranh hơn là giữa hai người vừa quyết định bắt đầu một mối quan hệ tình ái. Khi họ về đến khu căn hộ của cô, cô mở cửa và nhảy xuống mà không đợi anh.

Anh để máy xe chạy và bắt kịp cô vừa đúng lúc cô tới chỗ cánh cửa, tóm lấy cánh tay cô và quay cô ngược lại.

- Nụ hôn chúc-ngủ-ngon của anh - Anh nhắc nhở cô, và kéo mạnh cô vào trong vòng tay.

Không cách nào để người khác nhìn thấy có thể nhằm đó là một nụ hôn lịch sự hay giữa bạn bè hay ở mức độ bắt-đầu-tìm-hiểu-nhau. Anh ấn cô dính vào người anh từ đầu gối lên đến ngực, đầu cô ngửa về phía sau trước áp lực từ nụ hôn của anh. Miệng anh nóng hổi và giận dữ và áp đảo, buộc cô phải nhận thức sự thống trị của anh. Trong một vài giây cô cố gắng đẩy anh ra; rồi đột ngột cô đầu hàng trước sự xâm nhập của lưỡi anh và áp người cô thậm chí còn sát hơn vào khung người rắn chắc của anh, chấp nhận sự xâm lược của anh và đón chào nó ở mức độ tương đương.

Anh đột ngột thả cô ra và bước ra xa, đôi mắt anh sáng lấp lánh.

- Em sẽ không cần mang theo váy ngủ đâu - Anh nói.

Cô đứng yên lặng lờm theo anh khi anh đi đến chiếc xe tải và trèo lên.

- Em không định mang theo - Cô lẩm bẩm khi anh lái xe đi khỏi.

Chương VI

Sáng hôm sau Caroline không thể tìm được thẻ căn cước của mình. Cô tìm kiếm trên mặt kệ để bát đĩa nơi cô thường để nó, trên mặt bàn bếp, trên tất cả các nóc tủ, dưới mọi vật dụng, trong chỗ để quần áo bẩn nơi cô đã ném đồng quần áo cô mặc ngày hôm qua vào, thậm chí cả trong thùng rác, nhưng không thấy. Cô ngồi xuống và cố gắng nghĩ xem cô đã làm gì với nó, vì cô biết mình có mang nó ngày hôm qua, nhưng cô hoàn toàn không nhớ ra gì cả. Joe đã làm cô mất trí tới mức tất cả những gì cô biết là có thể cô đã ăn mất nó rồi.

Cô không thể vào được nơi làm việc nếu thiếu cái thẻ đó; chúng được mã hóa và được quét bằng điện tử tại cửa ra vào, và bất kỳ ai đi vào khu vực tối mật mà không có mã căn cước đúng sẽ kích hoạt một hệ thống báo động khiến lực lượng an ninh ngay lập tức có mặt với vũ khí sẵn sàng. Cô thấy thật xấu hổ vì đã bất cẩn tới mức để nó thất lạc. Mức độ an ninh chặt chẽ tới mức những tấm thẻ không thể nào sao lại; một chiếc bị mất hay bị hư hỏng sẽ phải bị hệ thống máy tính loại ra, một cái mới được cấp ra với mã mới và thông tin đó được đưa vào máy

tính. Và cũng bởi mức độ an ninh mà, một ngàn triệu mẫu đơn từ sẽ phải được điền vào và sao chép lại bốn lần để làm căn cứ và xác nhận sự thay đổi. Thậm chí có thể cả người chỉ huy căn cứ, Thiếu tướng Tuell, cũng sẽ phải từ chức vì nó.

Cô vẫn còn nó hôm qua; cô không thể nào vào chỗ làm mà không có nó. Cô nhớ rõ ràng nó vướng vào một tập hồ sơ. Cái thẻ là loại cài vào áo, cho nên có thể nào mà nó đã bị lỏng ra mà cô không để ý chẳng? Có thể. Những nụ hôn của Joe đã làm cho não bộ của cô nhão ra như cháo, và cô đã không thể tập trung vào điều gì khác ngoài việc gặp anh tối hôm đó.

Nếu cái thẻ nằm đâu đó trong văn phòng, tại sao chuông báo động lại không kêu khi cô rời đi với mã nhận diện không đúng? Hay là máy quét được đặt ở vị trí sao cho nó chỉ có thể đọc được thẻ của những ai đi vào tòa nhà, theo lý thuyết rằng nếu không ai có thể đi vào mà không bị nhận dạng, họ sẽ không phải lo lắng về chuyện ai đi ra. Nó là một giả thuyết hợp lý, cô không thấy nó có vấn đề. Vấn đề của cô là tìm ra xem có phải thẻ của cô ở trong văn phòng không.

Cô cân nhắc những lựa chọn của mình. Nếu cô gọi lực lượng an ninh để yêu cầu họ kiểm tra sẽ đồng nghĩa với việc có những báo cáo và những lời giải thích, chính xác là chuyện cô muốn tránh. Vậy nên cô gọi cho Cal để nhờ anh ta tìm trong văn phòng hộ mình. Nếu anh ta không tìm thấy cái thẻ, cô sẽ thông báo rằng nó bị mất và đối mặt với sự phiền nhiễu.

Mất vài hồi chuông anh ta mới trả lời điện thoại, và giọng còn ngái ngủ:

- Hullo.

- Cal à, Caroline đây. Tôi xin lỗi đã đánh thức anh, nhưng tôi nghĩ tôi đã đánh rơi thẻ căn cước của mình tại văn phòng hôm qua rồi, và tôi cần anh tìm nó giúp tôi trước khi tôi thông báo rằng nó đã mất.

Anh ta lẩm bẩm điều gì đó.

- Cái-

Giọng anh ta vẫn còn ngơ ngác và nửa thức nửa tỉnh.

- Caroline hả?

- Đúng, Caroline đây. Anh thức chưa? Anh có hiểu những gì tôi vừa nói không?

- Vâng. Vâng, tôi thức rồi. Tôi hiểu – Anh ta ngáp qua ống nghe – Tìm cái thẻ căn cước của cô. Chúa ơi, Caroline, làm sao mà cô để mất thứ gì đó giống vậy được?

- Tôi nghĩ là nó bị móc vào một file hồ sơ.

- Vậy thì dùng xích mà khóa nó quanh cổ cô thay vì chỉ ghim vào như thế.

Vì cô đã đánh thức anh ta khỏi giấc ngủ ngon lành, nên cô cho phép anh ta có một lời khuyên xúc phạm như thế. Có thể nó là chuyện về tâm lý, nhưng cô không thích dây xích quanh cổ mình, thậm chí dù chúng có được gọi là vòng cổ đi nữa. Thay vào đó cô ghi nhớ trong đầu việc thêm thẻ căn cước của mình vào danh sách những thứ cô phải kiểm tra hai lần.

- Anh sẽ mất bao lâu để mặc đồ? – cô hỏi.
- Cho tôi năm phút – Anh ta ngáp lần nữa – Máy giờ rồi?

Cô nhìn đồng hồ.

- Năm giờ bốn mươi ba.

Anh ta rên rỉ rõ ràng rành rành.

- Tôi đang sửa soạn. Thực sự, tôi đang cố mở mắt đây. Cô nợ tôi lần này đấy nhé. Không phải ai tôi cũng giúp mấy chuyện như thế này đâu.
- Cảm ơn – cô nói một cách nhiệt thành.

Cô gặp anh ta bên ngoài tòa nhà Quonset năm phút sau. Anh ta chưa cạo râu, tóc rối bù, mắt lơ đãng, nhưng anh ta đã mặc đồ, và thẻ căn cước của anh ta treo trên một cái xích trên cổ. Cô đứng bên ngoài trong khi anh ta lê chân qua cửa, vẫn còn đang ngáp. Anh ta quay lại trong chưa tới ba phút, mang theo cái thẻ của cô, cái mà cô nhận lấy với một tràng cảm ơn.

- Nó ở dưới bàn của cô – Anh ta nói, nháy mắt một cách láu lỉnh – Cô làm gì khi đi làm sớm thế này chứ?
- Tôi thường thế – cô nói, ngạc nhiên. Cô nghĩ mọi người đều biết cô có thói quen đi làm sớm và ở lại muộn.

Bất chợt anh ta nở nụ cười thoải mái bình thường của mình:

- Tôi sẽ phải hạ thấp đánh giá của mình về Đại tá Mackenzie mà thôi, vì rõ ràng là anh ta không giữ cô thức muộn được. Tôi thấy thất vọng với anh chàng đấy.

Cô nhún mày với sự sùng sốt giả tạo:

- Anh đã nghĩ là anh ấy sẽ để bất kỳ điều gì ảnh hưởng tới công việc ư? Chắc anh đùa.
- Hiển nhiên là tôi đùa thôi. Được rồi, vui vẻ mà. Tôi sẽ chuẩn đi tắm rửa cạo râu và tiêm vào người chút cà phê vậy. Hôm nay có thêm nhiều thử nghiệm với mục tiêu di động nữa đấy. Chúng ta cần phải luôn sẵn sàng hành động, và tất cả những gì tôi có thể làm là đứng thẳng.

Cô tặng cho anh ta một nụ hôn nhanh trên gò má lõm chồm râu:

- Cám ơn, Cal. Việc làm lại chiếc thẻ sẽ mất lâu khủng khiếp, chưa nói tới tất cả những báo cáo phải nộp.
- Bất kỳ lúc nào, bất kỳ lúc nào – Rồi anh ta cười khúc khích – Hay cô có thể gọi Adrian tìm nó cho.
- Thà tôi gọi cho lực lượng an ninh còn hơn.
- Đó là cái mà tôi đã nghĩ.

Với một cái vẩy tay, anh ta bắt đầu lê bước trở lại chỗ ở của mình, và Caroline ghim cái thẻ một cách chắc chắn vào chỗ cũ với một cái thở dài nhẹ nhõm.

Vào lúc sáu giờ ba mươi, cô đang mê mải với các thí nghiệm khi một tiếng huýt sáo nhỏ êm tai làm cô chú ý. Cô phá ra cười và nhìn lên, hai giây sau đó Joe yên lặng xuất hiện ở cửa.

- Một cái đầu tiên khác – Anh quan sát – Không có chén tách hay báo cáo bay tứ tung, cũng không có năm đấm.

Anh mặc đồ bay, cho dù anh vẫn chưa đóng bộ hoàn toàn đầy đủ. Trái tim cô bất chợt nảy lên tận cổ họng. Không có chuyến bay hay thí nghiệm nào khác đã làm cô căng thẳng, và đột nhiên cô cảm thấy như bị bệnh, khó có thể thở nổi. Cô chưa bao giờ quan tâm trước đó, và bất thành linh khả năng suy nghĩ khách quan trong cô bị phá hủy hoàn toàn.

Một người đàn ông phải thật đặc biệt mới có thể là phi công trong quân đội, và một phi công chiến đấu còn đòi hỏi nhiều phẩm chất hơn nữa. Về số lượng thì đàn ông vẫn là người thống trị, cho dù hiện nay phụ nữ đã được chấp nhận trong các khóa huấn luyện bay. Những phân tích đang cho thấy rằng nữ phi công máy bay phản lực có chung một số đặc điểm tính cách với những phi công nam, chủ yếu là sự bình tĩnh đến lạnh lùng trước áp lực và khả năng ý thức hoàn cảnh, nhưng trên một vài khía cạnh đáng kể những nữ phi công rõ ràng khác với nam phi công. Đàn ông thường tự mãn và vô cùng tự tin; kiểu đàn ông như thế mới là một phi công chiến đấu được, tức là phải có một kiểu đảm bảo rằng điều đó sẽ không chỉ cho phép anh ta trèo vào chiếc máy và lướt trên bầu trời tốc độ gấp ba lần vận tốc âm thanh, mà anh ta còn cần có tính tự tin như quý đế có thể kiểm soát không chỉ chiếc máy mà còn bất kỳ chuyện gì xảy ra, và sống sót để làm lại chuyện đó. Việc huấn luyện bay chỉ củng cố thêm cho sự tự tin cao ngất ngưỡng đó.

Cô nhìn anh, không chỉ nhìn thấy sự tự tin lạnh lùng trong đôi mắt anh mà còn có sự háo hức thực sự với việc trối mình vào cái vẻ đẹp chết người mà anh gọi là Bé cưng ấy. Anh thích tốc độ và sức mạnh, sự rủi ro, cái thách thức tối thượng của nó. Anh không hề nghi ngờ khả năng của mình trong việc khiến cho chiếc máy bay trình diễn như ý anh muốn và mang nó trở lại mặt đất an toàn lần nữa. Đáng diệu không thể thất bại đầy ngạo mạn của anh có tính chất dữ dội gần giống thánh thần.

Nhưng bất chấp kỹ năng và khả năng vượt trội của mình, anh vẫn là một người đàn ông,

một con người. Và con người có thể bị giết.

- Anh sẽ bay ngày hôm nay – Cô nói, khó có thể bắt những câu chữ thoát ra khỏi cổ họng khô ran của mình – Anh đã không nói gì với em.

Một bên mày nhướn lên trong một biểu cảm hơi trêu chọc.

- Anh sẽ bay hôm nay – Anh ôn tồn đáp lại – Có chuyện gì nào?

Cô định nói với anh cái gì đây, rằng cô thấy khiếp sợ bởi nghề nghiệp anh đã lựa chọn là một trong những nghề nguy hiểm nhất trên thế giới chẳng? Cô không có quyền áp đặt những lo sợ của mình lên anh. Không có lời cam kết nào giữa họ, chỉ có một thỏa thuận về chuyện có một vụ yêu đương, cái thậm chí còn chưa chính thức bắt đầu. Chuyện cô phải lòng anh không phải là lỗi của anh, và thậm chí nếu anh có đáp lại tình cảm đó, cô sẽ không nói với anh rằng cô sợ, bởi cô sẽ không mạo hiểm với khả năng làm anh phân tâm, trong khi anh cần có sự tập trung hoàn toàn vào công việc của mình.

Vậy nên cô nuốt nỗi sợ của mình xuống và đấu tranh lấy lại sự kiểm soát:

- Anh quá là....ừm, em nghĩ lần át là từ miêu tả đúng, trong bộ đồ bay này. Anh mặc gì dưới nó?

Chiến thuật nghi binh có hiệu quả. Một bên mày còn lại cũng theo cái kia nhướn lên.

- Áo phông và quần sọc. Có phải em mong anh khóa thân tuyệt đối không?
- Em không biết. Em chưa nghĩ tới nó trước đây.

Cô biểu lộ một biểu hiện xua đi với tay mình:

- Tiếp tục làm việc đi, ra khỏi đây đi nào. Anh phá hủy sự tập trung của em. Cả ngày hôm qua em không thể nào làm việc sau những gì anh làm, cho nên sáng nay em sẽ không để anh lại gần em nữa đâu.

Ngay khi những từ ngữ thoát ra khỏi miệng, cô nhận ra cô đáng ra nên biết rõ hơn. Tia tranh đấu lấp lánh một cách lạnh lùng trong đôi mắt anh khi anh bước về phía cô. Cô đã tình cờ đưa ra một thách thức, và bản năng thống trị của anh bắt anh phải lôi cô vào cuộc.

Cô vẫn đang ngồi, và anh nghiêng người phía trên cô, đặt hai tay anh trên hai tay ghế và cầm tù cô trước khi cô trườn ra chỗ khác. Anh hôn cô, đặt khuôn miệng cứng cáp của anh nghiêng trên miệng cô và sử dụng lưỡi cho sự tàn phá hoàn toàn. Những ngón chân cô cong lại trong giày; cô đầu hàng mà thậm chí chẳng có chút giả vờ kháng cự nào, chấp nhận sự xâm nhập của anh và chào đón nó với sự háo hức không hề che giấu.

Anh rùng mình và ngay tức thì đứng thẳng lên, khuôn mặt anh cứng lại vì thèm khát:

- Tối nay em sẽ mặc gì?

Cô đầu tránh để thu nhặt lại các giác quan của mình, chúng thật dễ dàng tiêu tán với sự động chạm của anh:

- Em không biết. Chuyện đó có thành vấn đề không?

Cô chưa bao giờ thấy đôi mắt anh xanh và mãnh liệt như thế này trước đây:

- Không. Em sẽ trần truồng trong năm phút sau khi chúng ta đăng ký vào khách sạn.

Hình ảnh gợi nên làm cô choáng cả người. Cô nhắm mắt lại một cách bất lực, miệng trở nên khô khốc. Khi cô mở mắt ra lại, anh đã đi rồi.

Nếu cô có ảnh hưởng tới anh chỉ bằng một nửa so với những gì anh gây ra cho cô, anh sẽ không thể nào lái được cái máy bay chết dẫm ấy. Nỗi sợ hãi một cách đáng kinh tởm lại dâng lên trong cổ họng cô lần nữa dấy lên với tất cả sức mạnh của nó. Và cô cần tới tất cả sức mạnh ý chí mới có thể xua nó đi, nhưng cô làm được, bởi cô biết khi cần thiết, sự kiểm soát máu lạnh của anh sẽ loại trừ mọi ý nghĩ không liên quan tới chuyện bay, tình yêu thực sự trong cuộc đời anh. Sự thật làm cô đau đớn, nhưng cô cũng nhận được sự dễ chịu từ nó, bởi cho dù khó chịu nhưng nó giữ cho anh an toàn, và đó là tất cả những gì cô cần.

Cal đã thường tới chỗ làm vào các buổi sáng trước Adrian, nhưng cô đã làm hỏng thời gian biểu của anh ta sáng nay và khi Adrian tới cô vẫn đang ở một mình. Anh ta tự động ném cho cô một ánh nhìn không ưa, rút một tách cà phê và ngồi xuống mà không nói lời nào. Dù sao thì, Adrian cũng không còn làm phiền cô nhiều nữa, nhưng sáng hôm đó cô bực mình tới mức cô còn chẳng để ý là anh ta đã tới. Cô ngồi tại bàn mình, giằng xé giữa nỗi sợ và trạng thái đề phòng. Một phần trong tâm trí cô cứ day đi day lại những hiểm nguy trong các chuyến bay thử nghiệm, trong khi ở phần còn lại những hình ảnh đầy nhục cảm của đêm tới cứ lướt qua. Cô không thể nào tin mình thực sự đang trông chờ nó, nhưng thậm chí nỗi bực dọc của việc trông đợi trong thực tế, ít nhất cũng đủ để dẹp yên sự bồn chồn của cô. Cô muốn Joe, cần anh một cách tuyệt vọng, với một bản năng nguyên sơ tới mức điềm báo về nỗi đau bị đẩy sang một bên giống như một cái tăm trong cơn lũ.

Nhưng đầu tiên cô phải sống sót qua những chuyến bay ngày hôm nay đã.

- Đang mơ về anh chàng người yêu sao? – Adrian hỏi một cách cạnh khỏe.

Cô hấp háy mắt khi bị cắt ngang:

- Gì cơ? Ồ - vâng. Đúng thế. Xin lỗi. Có phải anh hỏi tôi chuyện gì không?

- Chỉ về cuộc sống tình ái của cô thôi. Dù vậy, tôi có chút ngạc nhiên. Tôi đã không nghĩ là

cô cũng thích đàn ông, hay là cô vừa quyết định thử chút gì mới lạ?

Không có kinh nghiệm không đồng nghĩa với ngu ngốc hoàn toàn, và cô biết chính xác anh ta đang ngụ ý điều gì. Cô ném cho anh ta một cái nhìn lạnh giá, bất chợt có hứng thú với cái ý tưởng về một trận chiến đấu tốt đẹp, công bằng, không vướng mắc vào tình cảm.

- Anh có biết rằng tôi đã luôn luôn quá trẻ hơn nhiều chàng trai trong lớp tôi, điều khiến cho gần hết khoảng thời gian học đại học trôi qua trước khi tôi trưởng thành đủ để bắt kỳ ai trong số họ để ý tới tôi không?

Câu hỏi làm anh ta khựng lại, sự bối rối xuất hiện trên gương mặt điển trai của anh ta:

- Vậy thì sao?

- Vậy nên họ theo đuổi tôi nóng bỏng và ráo riết, trông đợi tôi hiểu được chuyện đời, nhưng tôi đã chẳng hề biết gì về đàn ông hay hẹn hò cả. Tôi chưa bao giờ ở gần những con dê non cùng độ tuổi của mình. Tôi chưa bao giờ hôn, chưa tới một vũ hội cuối cấp nào, chưa bao giờ học được những thứ các cô gái khác đã học tại những buổi tiệc và tại những buổi hẹn đôi. Khi những anh chàng đó tấn công dồn dập tôi đã sợ muốn chết, cho nên tôi nói và làm bất kỳ điều gì để đẩy họ đi. Anh đã hiểu được sự việc chưa?

Ban đầu anh ta không hiểu gì. Việc anh ta không làm được là rõ ràng. Nhưng rồi sự hiểu biết phá tan thái độ thù địch của anh ta, và anh ta nhìn cô trùng trùng với sự hoài nghi choáng váng:

- Cô đang nói rằng cô sợ tôi ư?

- Ừm, tôi có thể làm sao nữa? – cô thốt ra – Anh vỗ lấy tôi và không hề chấp nhận câu trả lời “không”.

- Vì Chúa, tôi đâu phải kẻ phạm tội hãm hiếp! – Anh ta ngắt lời.

- Làm sao tôi biết được? – Cô đứng dậy và lắc nắm tay về phía anh ta – Nếu anh không chắc như quỷ về bản thân mình và nghĩ rằng không người phụ nữ nào có thể cưỡng lại anh, anh có thể đã thấy rằng tôi sợ hãi!

- Cô đã không cư xử như cô sợ hãi!

- Khi tôi cảm thấy bị đe dọa tôi trở nên hiếu chiến – Giờ thì cô đang đứng trước anh ta, nhìn chăm chăm và giận dữ tới mức thiếu điều thở ra lửa – Để trả lời cho anh biết, Đại tá Mackenzie là người đàn ông đầu tiên để ý thấy tôi không thoải mái thế nào, và anh ấy không tấn công tôi như một con bạch tuộc đói.

Không, tất cả những gì anh làm là yêu cô với khả năng kiềm chế tới mức gây bức bối đó của anh, làm cho cô tan ra thành hồ bột trong khi anh vẫn còn sự nhạy bén hoàn hảo. Tuy nhiên, đó không phải chuyện của Adrian.

- Tôi đã mệt mỏi với những lời nhận xét cạnh khoe của anh, anh có hiểu không? Ngay lúc này, hãy yên lặng đi, không thì tôi sẽ thực sự nhét một cái tất vào miệng anh đó. (chỗ này Caroline chơi chữ, put a sock in it có nghĩa là không nói nữa, nhưng sock cũng là chiếc vớ ngắn hay miếng lót trong giày - Put a stock in it, as of right now, or I'll stuff one in for you)

Sự choáng váng rời khỏi khuôn mặt anh ta, và anh ta nhìn trừng trừng cô với thái độ thù địch trở lại.

- Tôi có cần phải cảm thấy tội lỗi chỉ vì cô là người không thích nghi được với xã hội không chứ? Quý cô, cô chẳng phải người duy nhất có vấn đề. Tôi đã trải qua một vụ ly dị tồi tệ vô cùng, vợ tôi đã đá tôi vì một con chồn kiếm được nhiều tiền gấp đôi tôi và tôi cần phải củng cố lại cái tôi của mình. Cho nên đừng đổ lỗi cho tôi vì đã không thấy được cái tinh thần mong manh của cô và thỏa mãn được nó, bởi cô cũng chắc như quỷ là không hề để ý thấy vấn đề của chính tôi!

- Vậy thì chúng ta hòa – Cô nói – Vậy nên hãy để tôi yên!

- Vui lòng thôi!

Cô đi về lại ghế mình và ném mình vào đó. Sau khi nhìn trừng trừng bản ghi kỹ thuật chừng ba mươi giây cô lẩm bẩm:

- Tôi rất tiếc vì chuyện vợ anh.

- Vợ cũ rồi.

- Rất có thể giờ cô ấy không được hạnh phúc.

Adrian ngả về sau trên ghế mình, cau có nhìn cô:

- Tôi xin lỗi đã làm cô sợ. Tôi đã không định vậy.

Nó là cả một nỗ lực, nhưng cô vẫn lẩm bẩm:

- Không sao.

Anh ta làu bàu gì đó và quay lại làm việc của mình.

Cô đã tìm kiếm sự nhẹ nhõm và xao lãng trong sự giận dữ, và đã thành công, nhưng giờ đây chuyện đương đầu qua đi thì sự cău kính của cô từ từ quay lại. Nó vẫn còn giống như bầu không khí đã xóa sạch chút gì đó giữa Adrian và cô, hay ít nhất làm nó ổn định lại, khiến cho nó tốt hơn theo cách đó.

Yates và Cal cùng nhau đi vào, Cal trông vẫn còn bù xù và ngái ngủ, nhưng anh ta tặng cho Caroline một nụ cười toe và một cái nháy mắt. Rồi tất cả bọn họ đi tới phòng điều khiển để

quan sát những chuyến bay ngày hôm nay. Những phi công đã ở đó, bốn trong số họ đã ăn mặc đầy đủ, với dây rọ và ống vòi cùng mặt nạ ô xy, và mặc những chiếc quần jean để vận động. Joe và Đại úy Bowie Wade sẽ bay những chiếc Night Wing; Daffy Deale và Mad Cat Myrick sẽ bay rượt đuổi trên những chiếc F-22. Joe hoàn toàn say mê với công việc ngay lúc này, và cô đã biết anh sẽ thế, nỗi sợ hãi trong họng cô nhẹ một chút khi thực sự trông thấy điều đó.

Cô cố gắng không để bản thân nhìn anh chăm chăm nhưng sự cám dỗ khó mà cưỡng lại. Anh là viên đá nam châm đối với mắt cô, và cô bị anh thôi miên. Nó không chỉ bởi cơ thể cao lớn, cơ bắp hoàn hảo hay sự hoàn hảo như được chạm khắc của gương mặt anh, mà bởi ánh hào quang bao quanh anh.

Joe Mackenzie là một chiến binh – lạnh lùng, điềm tĩnh, chết người với sự tàn bạo được kiểm chế trong anh. Dòng máu của vô số thế hệ chiến binh chạy trong huyết mạch của anh; những bản năng của anh là những gì đã được mài dũa trong những cuộc chiến trong quá khứ, trong vô số những trận đấu đẫm máu.

Những phi công khác có cùng những bản năng, cùng ánh hào quang như vậy, nhưng ở anh những điều đó đã được cô đặc và thanh lọc hơn nữa, phù hợp với sự kết hợp hoàn hảo của cơ thể anh, sự thông minh và khả năng của anh. Những người khác biết điều đó; cách họ nhìn anh thể hiện rõ ràng, họ tự động dành cho anh sự kính trọng. Không chỉ vì anh là đại tá và chịu trách nhiệm về dự án, dù cấp bậc của anh cũng nhận được sự tôn trọng của riêng nó, nhưng việc họ công nhận anh với tư cách một người đàn ông cũng như một phi công là những gì họ sẽ dành cho anh cho dù tất cả bọn họ đều có cấp bậc vượt trội hơn anh. Một vài người đàn ông đứng tách ra khỏi nhóm, và Joe là một trong số họ. Anh không bao giờ có thể là một doanh nhân, một luật sư hay một bác sĩ. Anh là bản thân mình, và anh đã tìm kiếm cho mình nghề nghiệp cho phép mình làm những gì mình thích hợp một cách hoàn hảo.

Anh là một chiến binh.

Anh là người đàn ông cô yêu.

Làm sao đó mà cô đã mất khả năng hít thở, và nó không thành vấn đề. Cô thấy choáng váng, sa vào thế giới không thực. Không có gì để mà tự lừa dối bản thân cô nữa. Cô đã thừa nhận điểm yếu của mình đối với anh, nhưng sự gần gũi của điều đó thì không bao giờ. Cô đã cảnh báo bản thân mình trước mỗi nguy hiểm của việc để cho bản thân mình yêu anh, phiền muộn rằng cô có thể nào đang đánh mất trái tim mình, nhưng tất cả điều đó đã là một màn cảm xúc mờ khói giữ cho cô khỏi thừa nhận rằng đã là quá muộn rồi. Cô không còn điều khiển được điều đó hơn là cơ thể của chính cô bất cứ khi nào anh chạm vào cô, bản thân điều đó cũng đủ để cảnh báo rồi. Cái cơ duy nhất cho sự mù quáng của bản thân cô là cô chưa hề biết yêu trước đây và đơn giản là không hề nhận ra được nó.

Cô không thể nhìn anh khi anh cùng ba phi công khác rời khỏi phòng điều khiển. Nếu anh có liếc nhìn cô, mọi thứ cô đang cảm thấy đều sẽ biểu hiện rõ trên gương mặt cô, và cô không muốn anh thấy nó, có thể nghĩ về điều đó không đúng lúc. Đột nhiên cô cảm thấy mình trần

trụi, bị tách biệt khỏi tất cả sự bảo vệ cảm xúc của mình, mỗi đầu dây thần kinh đều phơi bày ra và bị khuấy động bởi sự kích thích nhỏ nhất của bầu không khí.

Tất cả bốn chiếc máy bay cất cánh, và những kỹ sư tụ tập ở các phòng chờ cuối đường bay, chăm chú nghiên cứu thông tin đã bắt đầu được tuôn về từ những phần tử cảm biến gắn trên vỏ của Night Wing.

Trong vòng nửa giờ họ đã vào vị trí trong địa điểm thử nghiệm, nơi những chiếc máy bay không người lái sẽ là những mục tiêu di động cho hệ thống bắn laser. Caroline luôn luôn liệu trước rằng sẽ có vấn đề, bởi theo kinh nghiệm của cô không hệ thống nào hoạt động trong thực tế theo đúng như lý thuyết, nhưng những thử nghiệm trước đã còn hơn cả tốt, và cô lạc quan tin rằng sẽ không có vấn đề nghiêm trọng nào. Tuy nhiên, ngày hôm đó dường như chứng minh rằng cô đúng trong việc dự đoán rắc rối và sai trong việc hi vọng rằng nó không quan trọng. Hệ thống định vị từ chối khóa mục tiêu vào những chiếc máy bay không người lái, cho dù hôm trước chúng đã làm được. Tuy nhiên, hai loại máy bay khác nhau cùng cất cánh hôm nay, và người quản lý dự án hoàn toàn phần nộ khi ra lệnh chấm dứt những thử nghiệm trong ngày và những chiếc máy bay đáp trở về căn cứ cho một cuộc kiểm tra tổng thể hệ thống định vị.

Joe không nổi nóng, nhưng sự không hài lòng của anh thì rõ ràng khi anh sải chân trở lại phòng điều khiển, tóc anh ướt đầm mồ hôi từ chiếc mũ bảo hiểm.

- Những con chim đang trong nhà chứa – Anh nói cùng sự kiềm chế bằng giá, tính cả Caroline vào trong cơn thịnh nộ của anh với nhóm laser – Hai chiếc tương tự sẽ quay trở lại vào sáng thứ Hai. Các anh vẫn còn hầu hết ngày hôm nay tìm ra vấn đề và sửa chữa nó.

Anh quay lại và sải bước đi ra, và Cal sẽ khẽ huýt sáo giữa hai hàm.

Yates thở dài :

- Thôi được rồi, mọi người, hãy mặc quần áo bảo hộ của chúng ta vào và đi tới nhà để máy bay. Chúng ta có việc để làm rồi.

Tâm trí Caroline đã đang phân loại các lựa chọn. Việc định vị bằng laser không mới ; chỉ có cách ứng dụng nó là mới mà thôi. Vấn đề có thể nằm ở những cảm ứng trên mũ của phi công, hoặc trên tên lửa quang học, thậm chí trên nút bấm khởi động hệ thống định vị. Điều đáng lo là nó xảy ra với cả hai chiếc máy bay cùng lúc, có thể cho thấy vấn đề cơ bản nằm ở việc chế tạo hay thậm chí là thiết kế. Cô liếc nhìn Cal và thấy rằng anh ta đang vô cùng cau có, vì anh ta sẽ đang nghĩ rằng cả hai chiếc máy bay cùng chịu vấn đề như nhau cùng lúc có thể cho thấy vấn đề ở việc lập trình trên máy tính máy bay. Bọn họ đều lo lắng về vấn đề trên những khía cạnh khác nhau, nhưng tất cả bọn họ đều đã nhận ra những hàm ý.

Ngày hôm nay là một ngày thật tuyệt làm sao ngay từ ban đầu. Nếu buổi tối cùng với Joe cũng như vậy, biết đâu cô sẽ phát hiện ra mình bị lãnh cảm.

Họ làm việc thông trưa, chạy thử các phân tích trên máy tính về các cảm biến để cố tìm ra

vấn đề, nhưng chẳng có gì. Mọi thứ dường như vận hành hoàn hảo. Họ chạy cùng những chương trình trên ba chiếc máy bay không có vấn đề và so sánh kết quả, một lần nữa lại chẳng có gì. Mọi thứ đều khớp nhau. Theo như máy tính, không có lý gì hệ thống laser lại không truy cập được vào mục tiêu di động.

Đó là lúc chiều muộn, và hơi nóng làm tăng thêm mức độ khó chịu bên trong nhà chứa máy bay bất chấp những nỗ lực tốt nhất của các máy điều hòa không khí khổng lồ, khi Cal chạy các thí nghiệm trên máy bắn của một trong các đơn vị đang gặp sự cố, và một trong số đó hoạt động. Dù cho vì lý do gì đi nữa, có thể chính những gremlins_ quỷ gây tai nạn máy bay lúc nào cũng là kẻ phá phách trong mỗi dự án, lần này máy tính cho thấy một vết gãy trong đường dây điện trong bộ phận cò súng. Họ càng bức bối hơn khi vấn đề hóa ra lại quá đơn giản sau khi họ điên đầu lên trong hàng giờ và bỏ cả bữa trưa trong khi vấn đề lại là thứ có thể sửa chữa trong vòng ít hơn một giờ.

Cô ở trong một tâm trạng tuyệt vời cho một buổi hẹn hò lãng mạn : mệt mỏi, đói, nóng và gắt gỏng. Cô cau có ngó qua cái thẻ căn cước còn cặp trên túi trước khi rời tòa nhà và hướng về nơi ở của mình.

Tắm nước lạnh thật lâu đã khiến cho cô cảm thấy tốt hơn, cho dù vẫn còn cau có khi cô theo đúng nghĩa đen ném một vài thứ quần áo và đồ trang điểm vào một chiếc túi qua đêm. Nếu anh không phải một kẻ quân phiệt như thế, họ đã chẳng cảm thấy cuống cuống lên giải quyết vấn đề thế này. Cô có thể đã được ăn trưa. Cô sẽ không cảm thấy kiệt quệ và bức bối thế này. Hẳn anh ta sẽ thỏa mãn lắm nếu cô từ chối không đi nữa.

Điều duy nhất là, cô chẳng phải là một kẻ ngu ngốc đến thế. Cô muốn ở cùng anh hơn là muốn ăn, muốn hơn cô muốn bất kỳ thứ gì.

Chỉ mới sáu giờ đã có tiếng gõ cửa. Cô đã mặc đồ, nhưng tóc vẫn còn ẩm, và cô vẫn còn đói. Cô lao tới giật cánh cửa ra.

- Bọn em đã làm việc thông trưa – Cô buộc tội một cách đáng ngại – Bọn em mới xong việc – Rồi cô quay nhìn đồng hồ - ba mươi phút trước. Nó chẳng có gì –chỉ là một vết gãy trong đường dây của công tắc, nhưng bọn em đã mất bao lâu để tìm ra nó, bởi vì bọn em đã bị đói và không thể tập trung được.

Joe từ từ đi qua cánh cửa mở và nghiên cứu cô một cách tỉ mỉ :

- Có phải lúc nào em cũng gắt gỏng khi em đói không ?
- Ừ thì, đương nhiên là thế. Không phải ai cũng vậy sao ?
- Ừm, không. Hầu hết mọi người không thế.
- Ồ.

Anh chìa tay cho cô:

- Vậy thì, đi thôi, anh sẽ đưa em đi ăn.
- Tóc em chưa khô.
- Nó sẽ khô nhanh thôi trong cái nóng này. Em đã đóng đồ chưa?

Cô tóm lấy chiếc túi qua đệm và tự động đi lướt vòng quanh để chắc chắn mọi thứ đã được tắt. Joe lấy chiếc túi từ tay cô và đi kèm cô ra ngoài, đóng cửa sau lưng anh. Cô đứng đó và nhìn một cách đầy ý nghĩa vào nắm đấm cửa cho tới khi anh thở dài và thử xoay nó, cho cô thấy là nó đã được khóa. Hải lòng, cô đi ra chiếc xe tải. Anh xếp chiếc túi vào, rồi nâng cô lên ghế. Cô đã chọn mặc một chiếc áo có phần trên là dải dây vòng qua cổ với một cái váy rộng lưng thùng, quyết định rằng chuyện anh có thích trượt tay anh xuống dưới nó hay không không còn quan trọng nữa, vì cô đã cho phép anh làm còn nhiều hơn thế, nhưng tim cô gần như ngừng đập khi bàn tay cứng cáp, ấm áp đó trượt xuống dưới lớp vải và siết lấy bắp đùi trần của cô.

Tất cả mọi ý nghĩ về thức ăn bay qua tâm trí cô. Cô nhìn anh chăm chăm, một loại đói khát khác hình thành, nhu cầu của cô thể hiện trong chính đôi mắt chột sầm màu lại của cô và hơi thở dồn dập. Joe nhẹ nhàng ve vuốt bắp đùi trong của cô với những ngón tay của anh, rồi bắt buộc bản thân rút tay lại:

- Có thể anh sẽ cho em ăn trước – Anh lắm bầm.

Chương VII

Căn cứ theo mức độ chú tâm cô dành cho bữa tối, họ có thể là đã ăn mặt cưa vậy. Tất cả những gì cô nhớ được sau đó là nhà hàng mát mẻ và mờ tối, và ly rượu vang có một vị đắng thanh thoát dễ chịu. Anh ngồi đối diện với cô, to lớn và cơ bắp, và với tia sáng lấp lánh nguy hiểm trong đôi mắt xanh màu kim cương. Anh cũng đang nghĩ đến đêm sắp tới, và chủ định về tình dục của anh hoàn toàn hiển hiện để cô nhìn thấy. Anh để cô biết anh đang nghĩ gì; sự sở hữu của anh thể hiện rất rõ ràng trong cách anh nhìn cô, ánh mắt nấn ná trên ngực cô, giọng anh trầm và thấp với sắc thái dịu dàng, thuyết phục của sự cảm dỗ.

Họ kéo dài bữa ăn, và sự chờ đợi mài mòn các dây thần kinh của cô như bề mặt thô nhám của lớp vải len dệt ấu. Quần áo của cô khiến cô cáu kỉnh, ngực cô căng tức. Cô buột miệng:

- Tại sao chúng ta phải đợi?

Anh đang nhàn nhã nghiên cứu hai đầu vú cương cứng đang chọc lên qua lớp vải trên ngực áo cô, và ánh mắt anh chậm rãi lướt lên đến khuôn mặt cô, thiêu đốt cô bằng ngọn lửa

xanh da trời.

- Để em bình tĩnh lại và thư giãn - Anh lẩm bẩm - Để khi đêm xuống, lúc em có thể có bóng tối hoàn toàn, em sẽ cảm thấy an toàn hơn.

- Em không quan tâm - Cô đứng dậy. Nét mặt cô dữ dội và tự hào như một nữ thần Valkyrie, tóc cô sáng màu như những nàng chiến binh trinh trắng đó - Anh sẽ phải tìm cách khác để khiến em thư giãn.

Anh cũng đứng dậy, từ tốn, khuôn mặt anh cứng lại vì sức mạnh từ sự thèm khát đang trào dâng. Im lặng kéo dài giữa họ khi anh thanh toán hóa đơn và họ quay trở lại chiếc xe tải. Hơi nóng vẫn còn gần như nghẹt thở, mặt trời là một quả cầu đỏ khổng lồ treo thấp phía chân trời, tắm mọi vật trong thứ ánh sáng rực rỡ màu đỏ sẫm. Dòng máu dữ dội cổ xưa của anh hiển hiện trong ánh sáng nguyên thủy của thiên nhiên đang chiếu xuống những đường nét rắn rỏi nổi bật của khuôn mặt anh, để lộ ra phía sau lớp vỏ bọc của sự văn minh anh khoác lên người trong hình dạng chiếc áo sơ mi trắng và quần đen. Lẽ ra anh phải đang mặc quần da hươu và mang giày da rắn, để ngực trần, mái tóc đen dày để xõa tự do trên đôi vai rộng, mạnh mẽ.

Cô nhớ lại sự kinh hoàng cô cảm thấy buổi sáng, rằng anh có thể bị thương hoặc bị giết trong chuyến bay và biết rằng mình sẽ cố gắng để không bao giờ kể chuyện đó với anh.

Anh làm thủ tục nhận phòng cho họ tại một trong những khách sạn Hilton và, vẫn còn im lặng, họ đi thang máy lên trên, với cậu bé khuôn vác xách hai chiếc túi nhỏ của họ.

Anh đã lấy một căn hộ một phòng ngủ, và cậu bé khuôn vác thực hiện quy trình nhiệm vụ thông thường, mang những chiếc túi vào phòng ngủ, hướng dẫn họ cách sử dụng các thiết bị mà họ vốn đã biết dùng, bận bịu kéo những tấm rèm lên để ánh sáng đỏ gay gắt tràn vào. Joe nhét đồng năm dollar vào tay cậu bé, và cậu ta rời đi.

Cô vẫn đang đứng trong phòng ngủ, đôi chân như mọc rễ trên tấm thảm trong khi kiên quyết không nhìn chằm chằm vào chiếc giường khổng lồ, và cô nghe tiếng Joe khóa và cài xích cửa. Anh đi vào phòng ngủ và hết sức bình tĩnh kéo những tấm rèm đóng lại, ném căn phòng vào bóng tối mờ mờ chiếu sáng duy nhất bởi luồng sáng lọt qua từ cánh cửa để mở. Không khí như bị nén lại bởi sự căng thẳng. Anh mở chiếc túi da đen của anh và lấy ra một hộp bao cao su, đặt lên chiếc bàn cạnh giường.

- Cả một hộp đầy? - Cô hỏi bằng giọng khàn khàn nghe như không phải của mình.

Anh đến đứng sau lưng cô và khéo léo cởi váy áo cô. Khi nó lỏng ra và rơi xuống qua vai cô, anh nói:

- Anh sẽ xuống quầy bán hàng lưu niệm và mua thêm nếu chúng ta dùng hết.

Đột nhiên cô run rẩy dữ dội, vì bên dưới chiếc váy cô chỉ mặc mỗi quần lót. Không áo lót, không váy lót, không quần tất. Khi chiếc váy rơi xuống quanh mắt cá chân, cô đứng trần truồng

trước mặt anh, ngực căng lên, hai núm vú vươn về phía trước trong sự khao khát nhức nhối. Anh nâng cô lên trong vòng tay, và đôi giày của cô bị bỏ lại trên sàn, vương trong đồng vải vóc.

Anh quỳ một đầu gối trên giường khi anh hạ thấp cô xuống tấm ga, rồi vẫn quỳ như thế khi anh nhanh chóng, hiệu quả tuột nốt quần lót của cô xuống chân. Cho đến tận khoảnh khắc đó cô mới nhận ra cô tuyệt vọng cần cái mảnh nhỏ của sự bảo vệ ấy đến thế nào, hay thiếu nó cô sẽ cảm thấy bị phơi bày và dễ bị tổn thương đến nhường nào. Cô tạo ra một âm thanh phản đối rì rạc khi cố gắng ngồi dậy, bởi vì cô đang trần truồng trong khi anh vẫn còn mặc đầy đủ quần áo, nhưng tia sáng lấp lánh trong đôi mắt anh khi anh đẩy cô nằm ngửa ra khiến cô ngừng vùng vẫy.

Joe dừng lại, dành thời gian nghiên cứu thân hình trần truồng của cô và thưởng thức sự thỏa mãn nguyên sơ khi cô cuối cùng cũng nằm đó, bị bóc trần trước anh, cơ thể mềm mại của cô phô bày ra và là của anh để chiếm lấy. Anh đã có thể nhìn thấy những dấu hiệu của sự kích thích trong cô, biểu hiện trong cách hai núm vú cô sẫm màu lại và cứng lên thành hai nụ nhỏ, và trong cách cặp đùi thon thả của cô, theo bản năng khép lại để bảo vệ phần da thịt nhạy cảm tuyệt vời nằm giữa chúng, run rẩy và uốn cong trong một thông điệp tinh tế. Những lọn quần sáng màu, chỉ sẫm hơn một hay hai sắc so với màu tóc cô, trang trí chiếc gò nhỏ; một nụ cười nhẹ lướt qua làm miệng anh cong lên trong vài giây khi anh nhớ lại mình đã nghĩ màu tóc của cô không phải màu tự nhiên. Theo bằng chứng trước mắt anh, đó không thể tranh cãi là màu của riêng cô. Những lọn vàng quăn rũ đến nỗi đột nhiên chỉ nhìn thôi là không đủ.

Anh đặt một bàn tay lên ngực cô, dịu dàng xoa nắn, ôm ấp, ngón tay cái thô nhám của anh vờ tròn đầu vú cô và khiến nó thậm chí càng trở nên cứng hơn. Cô nín thở, việc khiến ngực cô càng phồng lên đầy ắp trong tay lòng bàn tay anh. Cũng với sự quả quyết bình tĩnh đó bàn tay kia của anh vuốt ve dọc xuống bụng để trượt vào giữa hai chân cô, ấn mạnh những ngón tay vào những nếp gấp nữ tính của cô. Một tia chớp xuyên qua người cô, nhắc hông lên khỏi giường trong sự đòi hỏi vô thức. Nếu ngón tay anh đã gây ra cảm giác thô nhám trên núm vú cô, cảm giác đó càng mạnh mẽ hơn khi giờ đây nó mơn trớn trên vùng da thịt vô cùng nhạy cảm đến mức cô run rẩy điên cuồng trước những động chạm dịu nhẹ nhất.

Không thể chịu đựng được nữa, cô đột ngột dang xa khỏi anh, quỳ lên trên hai đầu gối trên giường, ngực phập phồng theo hơi thở dồn dập. Joe đứng dậy và bắt đầu cởi cúc áo của anh.

Bộ ngực mạnh mẽ của anh lộ ra khi anh rũ chiếc áo khỏi người, da anh màu đồng, đám lông mềm mại màu đen bao phủ ngực anh theo hình dạng một viên kim cương hẹp và trải dài mượt mà xuống giữa bụng anh. Đầu vú của anh nhỏ, sẫm màu và cứng sít. Anh đá đôi giày đi. Những ngón tay gầy gầy mở khóa thắt lưng, mở khóa quần, móc vào lưng cả quần ngoài và quần đùi và đẩy chúng xuống. Mắt anh chưa lúc nào rời thân hình trần truồng thanh mảnh của cô trong suốt quá trình anh cởi quần áo. Khi anh đứng thẳng dậy, anh cũng trần truồng như cô.

Sức mạnh hiển hiện trên cơ thể gân guốc của anh gần như là đáng sợ. Anh có thể áp đảo cô mà không cần chút nỗ lực nào nếu đó là lựa chọn của anh. Những cơ bắp cứng như thép gọn

trên cái bụng phẳng lì của anh, quấn như dây thừng hai bên sườn và dọc hai bắp đùi dài. Chiều dài nam tính của anh đã thức dậy đầy đủ và cứng cáp giữa háng anh, phập phồng một cách rõ rệt bởi sức mạnh của sự thèm khát. Bất chấp dòng máu đang nóng lên đáp lại, chảy giần giật trong mạch máu hòa nhịp với những nhịp đập giữa hai chân, cô bắt đầu nghi ngờ một cách nghiêm túc tính khả thi của việc này. Một âm thanh yếu ớt, sợ hãi thoát ra từ miệng cô.

- Suyt, em yêu - Anh thì thầm êm ái - Đừng căng thẳng.

Bàn tay cứng cáp của anh ôm vai cô dịu dàng, và bằng cách nào đó cô thấy mình nằm ngửa trở lại, và anh đang nằm xuống bên cạnh cô, hơi ấm từ cơ thể to lớn của anh thấm sang và bao bọc cô khi anh ôm cô sát hơn vào mình. Sự trần truồng của anh trùm lên cô, sức mạnh bản năng giới tính của anh không còn bị che giấu bởi cả quần áo và những lễ lối xã hội. Anh tiếp tục dỗ dành cô bằng những lời thì thầm trầm đục thậm chí không phải là những từ ngữ có nghĩa, trong khi bàn tay mơn trớn ngọn lửa âm ỉ khắp trên người cô.

Caroline bám lấy anh, cảm thấy không chắc chắn về bản thân khi tình huống trở nên đột ngột mãnh liệt như thế này. Cô từng nghĩ anh đã dẫn cô vào lãnh địa của những khoái cảm xác thịt trước đây, nhưng giờ cô nhận ra rằng cô mới chỉ ngấp nghé ngoài ngưỡng cửa. Nếu không phải vì niềm sung sướng, chắc cô đã bỏ chạy. Nhưng sự sung sướng...ah, chậm rãi và âm ỉ và tê dại, dịu dàng dụ dỗ cô thả lỏng những cơ bắp căng cứng; và rồi, khi sự kháng cự của cô đã không còn, nó đột nhiên chuyển thành cơn bão với sấm và những tia chớp xé toạc qua những đầu dây thần kinh và cơ bắp cô. Cơ thể mảnh mai của cô run rẩy, lại căng ra như sợi dây cung, nhưng lần này bởi một nguyên nhân khác, và anh là một người đàn ông với bản năng mạnh mẽ tinh nhạy đến mức không thể nào không nhận ra ngay lập tức sự khác biệt đó. Hai bàn tay anh di chuyển khắp người cô với chủ tâm kiên quyết và gây rối loạn, không còn để làm dịu đi, mà là làm tăng thêm sự kích thích nơi cô.

Miệng anh giày vò hai núm vú cô thành những nụ nhỏ ướt đẫm nhục cảm, trừng phạt chúng bằng những miếng cắn nhỏ và xoa dịu chúng bằng lưỡi. Cô quắn quại trong vòng tay anh, hông cô nâng lên và xoay tròn theo một nhịp điệu cổ xưa, vẫy gọi anh rõ ràng như những nhịp trống. Một lần nữa những ngón tay anh luồn vào giữa những nếp gấp nữ tính mềm mại của cô và tìm thấy cô đã ẩm ướt và sưng phồng, nhúc nhích chờ anh chạm vào; hai đùi cô mở ra một cách vô thức để cho anh nhiều tự do hơn, một cơ hội anh ngay lập tức nắm lấy. Bằng một ngón tay dài, anh thận trọng thâm nhập cô, và một âm thanh nhỏ hoang dại bật ra từ trong cổ họng cô khi cô nẩy người về phía tay anh. Anh nấn ná trên cô, uống vào hương vị ấm áp, kích động của cơ thể cô, sự mềm mượt như lụa của làn da cô. Anh sẽ nghiền nát cô vào người anh nếu qua đó anh có thể hòa tan cô vào mình, sự thôi thúc hòa quyện hai cơ thể của họ vào nhau thật hết sức dữ dội.

Những động chạm thăm dò cho anh biết cả tình trạng kích động và độ dẻo dai màn chắn trình tiết của cô, và cơ bắp nơi bụng anh căng lên với sự hưởng ứng gần như không thể chịu nổi. Anh không thể đợi lâu hơn được nữa, nhưng anh muốn cô thật nóng đến mức cô sẽ sẵn lòng vượt qua cơn đau do sự xâm nhập của anh để đạt tới niềm khoái cảm sâu sắc hơn từ sự kết hợp của họ. Cô chật đến nỗi anh không biết liệu mình có thể chịu đựng được, nhưng anh sẽ

phát điên mất nếu không đắm ngập mình vào chiều sâu ngọt ngào của cô.

Cô đang nhức nhối ngày càng gần hơn đến cực khoái khi anh tiếp tục sự hành hạ nhục cảm, đầu cô lắc qua lắc lại trên giường trên màn tóc vàng rối, hai bàn tay cô bám chặt lấy anh với sức mạnh đến tuyệt vọng. Cô rên rỉ và cắn ngập những móng tay vào khuôn ngực anh.

- Nào - Giọng cô khàn đặc - Nào nào nào nào!

Bản thân anh cũng không thể chịu đựng lâu hơn nữa. Anh kéo hai đùi cô rộng ra và nằm lên người cô, trọng lượng của anh ấn cô xuống đệm khi chiều dài căng cứng của anh ấn vào sự ấm áp mềm mại ở vùng da thịt riêng tư của cô và cảm nhận nó căng ra dưới áp lực của anh. Rồi cảm giác tuyệt diệu của sự trần truồng khiến anh tỉnh táo lại, và anh kéo mình ra khỏi cô, khỏi sự điên rồ của việc suýt chút nữa đã xâm nhập vào cô. Anh với đến chiếc hộp trên chiếc bàn cạnh giường, lấy từ trong đó một trong những gói nhỏ bằng kim loại và dùng răng xé nó mở ra.

- Không - Caroline nói dữ dội, đẩy bàn tay anh ra xa - Không phải lần này. Không phải lần đầu tiên. Em muốn cảm nhận anh, chỉ anh thôi.

Đôi mắt tối lại vì đam mê của cô nhìn chăm chú lên anh; cơ thể mảnh mai nóng hổi của cô mời gọi anh với một thông điệp thật nguyên sơ. Cô hoang dại và phóng túng, càng giống một Valkyrie – một nữ thần tóc vàng hơn khi cô nằm đó trần truồng, hai đùi mở ra đón nhận sự xâm nhập nam tính sẽ lấy đi sự trong trắng của cô. Cô thách thức sự thống trị của anh, đòi hỏi cơ thể và hạt giống của anh trong nghi thức giao phối cổ xưa nhất.

Joe tựa người trên hai cánh tay phía trên cô, nét mặt anh hoang dại khi đặt hông mình trở lại với cô. Anh là người có kinh nghiệm xác thịt trong khi cô thì không, anh biết sự mạo hiểm họ đang chấp nhận, nhưng lần này, lần đầu tiên này, cả anh cũng muốn cô mà không có bất cứ thứ gì giữa họ.

Caroline trở nên bất động trước cú đẩy thăm dò đầu tiên.

Ánh mắt họ gặp và giữ chặt nhau. Một cơ bắp nhỏ xíu nơi má anh co rúm lại khi anh gia tăng áp lực. Cơ đau vốn đã dọa dẫm cô, giờ trở thành hiện thực, nhưng cô không cố đẩy anh ra. Cô muốn điều này, khao khát sự chiếm hữu của anh với sự dữ dội khiến nỗi đau trở thành vô nghĩa. Anh không nhẹ nhàng với cô. Sự xâm nhập của anh là không thể lay chuyển được: đắm vào, kéo dẫn, bắt buộc chiều sâu của cô phải chấp nhận và ôm giữ chiều dài cương cứng của anh. Cô nhức nhối đến điên cuồng, không thể nào chịu đựng thêm nữa, và bằng hành động của mình nhận ra cô có thể. Anh bật ra một âm thanh sung sướng thô ráp.

- Đúng rồi - Anh lẩm nhẩm khít khao - Đúng rồi, em yêu, em có thể chấp nhận anh mà. Nào. Thêm chút nữa. Làm lại lần nữa đi.

Cảm giác về cô tuyệt đến mức khiến anh mất trí, như lửa nóng, chát chội và ẩm ướt, và mềm mại vô song.

Cô bị điều khiển bởi một sự khao khát cuồng dại, và bất ngờ anh đã ngập trong cô đến tận gốc, sự chiếm hữu vững chãi của anh khiến nước mắt nóng hổi trào lên trong mắt cô. Cảm giác bị kéo dãn và quá lấp đầy là không chịu nổi, nhưng cô chịu đựng vì phương án còn lại duy nhất là dừng lại, và điều đó là bất khả thi. Cô đang bị cuốn đi bởi một niềm khao khát bản năng đến nỗi không còn sự thận trọng, quá dữ dội đến nỗi không thể chậm lại. Bộ ngực rắn chắc của anh nghiền nát ngực cô, hai bàn tay anh trượt xuống dưới người cô và tóm lấy hông cô với sức mạnh đến mức gây bầm tím khi anh nâng cô lên đón những cú đâm của anh, và khoái cảm sắc nhọn bùng nổ xuyên qua người cô. Cô bám lấy anh, thút thít, hỗn hển và gần như thét lên.

Nghiến chặt răng, anh chiến đấu chống lại cực khoái của chính mình và đẩy vào trong cô mạnh hơn, tăng cường những cơn co thắt để tiến đến sự giải thoát của cô. Dần dần cô ngừng run rẩy và sự căng cứng điên dại dịu đi nơi những cơ bắp của cô, để cô thư giãn trong vòng tay anh. Một tiếng gừ gừ êm ái thoát ra từ trong cổ họng cô. "Joe," cô thì thầm, chỉ tên anh thôi, và niềm sung sướng biếng nhác trong giọng nói của cô gần như đẩy anh vượt quá giới hạn.

- Nào- anh nói gừ gừ, quỳ lên trên hai đầu gối.

Giờ đến lượt anh, và nỗi khao khát của anh hoang dại đến mức anh hầu như mất kiểm soát. Anh vòng cánh tay dưới đầu gối cô và ngả người về phía trước, tựa trên hai bàn tay với đôi chân cô mở rộng và nhấc lên cao, vắt trên cánh tay anh. Ở tư thế này cô hoàn toàn phơi bày và dễ bị tổn thương trước anh, tuyệt đối không thể hạn chế độ sâu những cú đâm của anh, và anh tận dụng toàn bộ lợi thế đó. Anh đẩy vào cô mạnh và sâu, đôi vai mạnh mẽ của anh vòng lên bởi những nỗ lực khi anh ra vào người cô, và khoái cảm đánh vào anh cũng như với cô, không báo trước, sầm sập lao vào anh như một đoàn tàu đang chạy. Anh rung mình rung động dưới sức mạnh đó, một tiếng thét xé tai bật ra từ cổ họng anh. Rồi nó cuối cùng cũng kết thúc, anh nặng nề đổ xuống trên người cô, ngực anh phập phồng khi hai lá phổi đau đớn hít vào dưỡng khí. Trái tim anh đang đập như sấm dậy trong lồng ngực, và anh yếu đến nỗi không thể lặn khỏi người cô. Anh chưa từng cảm thấy thế này ngay cả khi tăng áp lực trọng trường, và chắc chắn chưa bao giờ khi quan hệ tình dục.

Anh thiếp đi. Cô đáng lẽ phải phản đối sức nặng của anh, nhưng thay vào đó cô ôm ấp anh vào gần hơn, yêu cảm giác cơ thể to lớn của anh ấn cô xuống đệm. Cô hầu như không thể nhúc nhích, thở một cách khó khăn, và đó là thiên đường. Cô nhúc nhích khắp nơi, và đặc biệt giữa hai chân, nơi vật đàn ông đầy đặn của anh vẫn còn ẩn mình bên trong cô, nhưng cô đầy ắp một cảm giác

thỏa mãn đang thấm dần đến từng tế bào trong cơ thể cô và xua tan đi sự khó chịu. Đôi mắt cô dần nhắm lại. Cô muốn nó đúng như cách nó đã xảy ra - nguyên sơ và mạnh mẽ. Điều duy nhất có thể khiến nó tốt đẹp hơn là nếu anh đánh mất sự kiểm soát đáng nguyên rửa của anh. Nó đã nhượng bộ một chút, nhưng vẫn ở đó, trong khi cô hoàn toàn vô vọng trong vòng đam mê không giới hạn.

- Caroline.

Miệng anh yên vị trên miệng cô ngay khi anh gọi tên cô, và một cách ngái ngủ cô nhận ra chắc cô đã ngủ thiếp đi, vì cô đã không cảm thấy anh di chuyển, nhưng giờ anh đang chống người trên hai khuỷu tay, đầu cô nằm lọt trong hai lòng bàn tay anh. Cô đáp lại anh không ngập ngừng, miệng cô mở ra vừa vặn hòa vào với miệng anh.

Một lát sau anh buộc mình phải ngừng hôn cô và nhẹ nhàng tách hai cơ thể ra. Cô vẫn nằm cuộn tròn, lả đi trên giường trong khi anh đi vào phòng tắm và một lát sau đi ra với một chiếc khăn lau ướt. Cô nghĩ cô nên cảm thấy xấu hổ trước cái cách thân mật mà anh đang lau cho cô, nhưng việc đó nằm ngoài sức lực của cô. Cô ngáp như một con mèo ngái ngủ và cuộn tròn nằm nghiêng về một phía khi anh làm xong.

- Em có bị chảy máu không? - Cô hỏi, giọng cô chỉ có sự hiếu kì lơ đãng.

- Chỉ một chút thôi.

Anh vuốt ve hông cô một cách sở hữu, tràn đầy sự thỏa mãn dữ dội rằng cô đã dâng hiến cho anh hết mình. Cô đã không giữ lại chút gì, không để sự bất tiện và sợ hãi trước những điều không biết ngăn cản bản thân đắm đầu vào hành động vừa rồi. Anh chưa từng được khao khát như thế này trước đây, cũng chưa từng khao khát ai đó như thế này trước đây, không dè dặt hay kiềm chế, càng không có giới hạn. Bất cứ người phụ nữ nào khác cũng sẽ kinh hãi trước sự chiếm hữu hoang dại của anh, nhưng Caroline đã chìm đắm trong đó. Anh chưa từng hoang dại như thế trước đây, chưa bao giờ cho phép bản thân chịu thua sự dữ dội của những ham muốn xác thịt. Ham muốn tình dục mạnh mẽ của anh đã luôn luôn được đặt dưới sự kiểm soát đến tận nhẫn, thế mà giờ đây anh không chỉ đầu hàng, mà còn thực hiện nó mà không có sự bảo vệ. Anh có thể đã khiến cô mang thai chỉ bằng một hành động vô trách nhiệm.

Anh đáng lẽ nên cảm thấy tức giận và kinh tởm bản thân mình, nhưng bằng cách nào đó lại không. Niềm sung sướng tuyệt đối từ việc đó quá mạnh để còn chỗ cho sự hối hận. Một hình ảnh nguy hiểm hình thành trong đầu anh, bức tranh Caroline căng phồng lên với đứa con của anh, và trước sự bất ngờ của chính mình, anh bắt đầu bị kích thích trở lại.

Cô đang ngủ. Anh mang chiếc khăn ướt trở lại phòng tắm và trở lại để lật tấm chăn lên và đặt cô vào giữa hai tấm vải mát. Cô lẩm bẩm mơ hồ; rồi, khi anh trượt vào bên cạnh cô, cô cuộn người vào anh, tự động tìm kiếm sự thoải mái từ hơi ấm của anh. Anh đặt đầu cô lên vai anh, cánh tay còn lại cuốn một cách sở hữu quanh eo cô và ôm cô vào gần hơn. Anh ngủ thiếp đi hầu như cũng dễ dàng như cô.

Khi anh tỉnh dậy sau đó, cảm giác về thời gian nhạy bén cho anh biết anh đã ngủ khoảng hai giờ đồng hồ. Anh đang nhức nhối vì bị kích thích, và lúc anh đã vuốt ve cho cô tỉnh giấc, cô cũng thế. Lần này anh buộc mình phải sử dụng biện pháp bảo vệ, mặc dù đây là lần đầu tiên anh ghét cay ghét đắng cái rào cản mỏng manh ngăn chặn sự thân mật tuyệt đối của họ. Cô hôn hển một chút khi anh đi vào cô, phần da thịt nhạy cảm của cô vẫn còn đau sau lần đầu tiên, nhưng một lần nữa cô không cho phép anh dịu dàng, ngay cả nếu anh có muốn. Sẽ có thời gian cho sự dịu dàng sau, ngay lúc này đây chỉ tồn tại duy nhất cơn lũ của niềm đam mê, đòi hỏi được giải thoát. Họ quần quai và lao tới trong bóng tối, âm thanh duy nhất là tiếng hôn hển của hơi thở và tiếng kéo kẹt của chiếc giường bên dưới họ.

Họ lại thiếp ngủ. Anh thức giấc ba lần nữa trong đêm và có cô. Anh tự hỏi bao giờ thì sự thôi thúc cấp bách này mới giảm bớt.

Tám giờ sáng hôm sau anh mở mắt và thấy ánh mặt trời rực rỡ đang nỗ lực một cách kiên quyết chọc thủng những tấm rèm dày. Căn phòng mờ tối, máy điều hòa nhiệt độ rền rĩ lặng lẽ, không gian mát lạnh dễ chịu. Cơ thể anh nhức nhối từ những hoạt động buông thả từ buổi đêm.

Caroline đang cuộn mình nằm nghiêng, quay lưng về phía anh, và trong một khoảnh khắc anh ngưỡng mộ đường cong tinh tế của xương sống cô. Làm thế nào một cơ thể được tạo ra êm ái mảnh mai thế này có thể chịu đựng những tất cả những đòi hỏi của anh đêm qua?

Chiếc giường là một mớ nhảm nhí lộn xộn. Tấm chăn hoàn toàn bị lôi tuột ra và vắn xoắn lại, và nằm phần lớn dưới sàn. Lúc nào đó trong đêm Caroline đã kéo một góc tấm trải giường lên để ôm vào ngực. Thậm chí chỗ gài ở cuối giường cũng tuột ra. Một chiếc gối bị nhét vào dưới tấm gỗ đầu giường. Anh có một ký ức rõ ràng là ở đây đã có ba chiếc gối, nhưng không có tí khái niệm nào về chỗ của hai chiếc kia. Anh cũng có một ký ức rõ ràng về việc đã đặt một chiếc dưới hông cô trong một trong những lần làm tình cuồng dại của họ. Anh ngáp, tự hỏi liệu cô có muốn sắp xếp lại giường trước khi cô hầu phòng có thể nhìn thấy nó. Anh không thấy việc đó có chút xíu tác dụng nào.

Anh đói bụng và dịu dàng lay cô dậy.

- Em muốn ăn sáng với gì nào, em yêu? Anh sẽ gọi phục vụ phòng, rồi chúng ta có thể tắm trong khi chờ đợi.

Cô mở một mắt.

- Cà phê - Cô lẩm bẩm.

- Gì nữa?

Cô thở dài.

- Thức ăn.

Con mắt nhắm lại. Anh cười lục khục.

- Em có thể giới hạn lại một chút được không?

Cô suy nghĩ.

- Không thứ gì màu xanh lục - Cuối cùng cô lẩm bẩm vào tấm đệm - Em không thể ăn màu xanh lục vào buổi sáng.

Ý kiến của cô khiến anh sững sờ, thay đổi suy nghĩ và rùng mình. Nghĩ lại thì, anh cũng không thể ăn bất cứ thứ gì có màu xanh lục vào buổi sáng.

Anh gọi bánh nướng hạt hồ đào và thịt muối cho cả hai, cùng với cà phê và nước cam. Giọng nói vô cảm từ đầu kia đường dây thông báo với anh rằng những món anh yêu cầu sẽ được mang đến trong vòng bốn mươi lăm phút đến một tiếng nữa, vừa đúng ý anh. Anh đập máy và lần nữa lay Caroline dậy.

- Em muốn tắm vòi hoa sen hay trong bồn tắm?

- Bồn tắm. Không thể ngồi dưới vòi hoa sen.

Anh đi vào phòng tắm và mở vòi nước của chiếc bồn tắm có kích cỡ một chiếc sân chơi. Bất chấp kích cỡ chiếc bồn, mực nước tăng lên nhanh chóng. Anh trở lại phòng ngủ và nâng Caroline lên trên tay. Hai cánh tay cô cuộn lại tin tưởng quanh cổ anh.

- Em có đau lắm không? - Anh hỏi quan tâm.

- Không quá đau, nếu đây là cái anh đang hỏi- Cô dụi dụi má vào vai anh - Chỉ là em không thể bước đi được."

Anh bước vào trong bồn tắm với cô vẫn còn nằm trên tay và cẩn thận hạ mình xuống làn nước ấm, rồi dựa vào thành bồn với cô giữa hai chân, lưng cô dựa vào ngực anh. Cô thở dài sung sướng khi nước ấm thấm vào đôi chân cứng đờ và xoa dịu sự khó chịu giữa chúng.

Cô đang nhẽ phải trông đợi sự xấu hổ bởi sự thân mật đã diễn ra giữa họ trong đêm, cũng như không thoải mái với sự trần truồng của mình, nhưng cô không hề cảm thấy cái gì như thế. Cô cảm thấy sự thỏa mãn đến tận sâu thẳm trong tâm hồn, một cảm giác của sự nhẹ nhõm và đầy đủ cô chưa bao giờ biết có tồn tại trước đây. Anh là người đàn ông của cô, cô là người đàn bà của anh; làm thế nào cô có thể xấu hổ trước anh?

Anh tắm cho cô, xoa bọt xà phòng thơm đầy hai bàn tay và dịu dàng trượt chúng trên những phần cơ thể nhạy cảm của cô, những phần theo cách nào đó cần nhiều sự chú ý hơn những phần khác. Cho đến khi anh làm xong, cô cảm thấy hết sức ấm áp và anh cũng thế, nếu sự đầy đặn của chiều dài nam tính cứng cáp của anh là một bằng chứng. Cô tắm lại cho anh, nhưng việc thức ăn của họ sắp đến ngăn cản anh làm bất cứ thứ gì để giải tỏa sự kích thích.

Có hai chiếc áo choàng tắm vải bông dày và có mũ treo trên mặt sau cánh cửa phòng tắm, và họ mặc chúng vào chỉ vừa vặn hai phút trước khi tiếng gõ ngắn gọn trên cánh cửa báo rằng phục vụ phòng đã đến. Joe ký hóa đơn trong khi chiếc xe đẩy được dừng lại và những nắp đậy được nhấc lên khỏi đĩa.

Mùi cà phê hấp dẫn lôi kéo cô ra khỏi phòng tắm. Ánh mắt Joe sáng lên sắc nhọn bởi sự trở lại nhanh chóng của khao khát. Ngay cả với khuôn mặt không trang điểm, mái tóc rối bù và quần mình trong chiếc áo choàng tắm dày cộp, cô vẫn quyến rũ hơn tất cả những người phụ nữ anh đã và sẽ nhìn thấy. Nhưng gã đàn ông cô làm việc cùng có thể gọi cô là Nữ Hoàng Sắc Đẹp bởi sự chững chạc của cô đối với vẻ bề ngoài, nhưng sự hấp dẫn của cô không phụ thuộc vào điều đó.

Cô tấn công đồng hồ ăn với sự ngon miệng mà bản thân không nhận thức được, và anh nghĩ đến cả cách cô ăn cũng làm anh cứng lên. Khi đã ăn xong, cô dựa ra sau với một tiếng thở dài thỏa mãn và mỉm cười với anh, nụ cười biếng nhác khiến máu anh sôi lên sùng sục.

- Hôm nay chúng ta sẽ làm gì?

Anh hướng đôi lông mày đen nhánh. Đôi mắt nhạt màu cứng rắn và rực rỡ như những viên kim cương, và dưới đáy sâu của chúng là lửa.

- Anh không định rời căn hộ này cả kì cuối tuần - Anh nói đều đều - Trừ khi chúng ta hết bao cao su.

Cô chậm rãi đứng dậy.

- Có thể phục vụ phòng sẽ mang lên - Cô nói với giọng đột nhiên căng ra vì khao khát, và rồi cô ở trong vòng tay anh.

Chương VIII

Cả kì cuối tuần đó cô chìm đắm trong niềm hạnh phúc xác thịt. Hai phòng trong lô riêng tại khách sạn vốn không mang chút dấu ấn cá nhân nào chột trở nên vô cùng riêng tư, thấm đẫm hương vị và những kí ức cuộc làm tình của họ. Họ đã không hề ra khỏi căn hộ, dựa vào phục vụ phòng để có đồ ăn, và không mặc thứ gì khác ngoài những chiếc áo choàng tắm.

Trên cương vị người tình, anh còn hơn là hòa hợp với sự đam mê mãnh liệt của cô. Caroline chưa từng làm việc gì nửa vờ; cô đã từng bảo vệ danh hiệu trinh nữ của mình một cách dũ dội, và giờ cô hiến dâng cũng dũ dội như thế. Chưa bao giờ trước đây anh được buông thả hoàn toàn ham muốn của mình, nhưng với Caroline anh có thể. Anh thỏa mãn với cô, và cùng lúc lại cảm thấy như không bao giờ đủ. Con đói khát sẽ lại quay lại điên cuồng gào thét, lần nữa và lần nữa.

Ở anh không có chút kiềm chế nào cả. Anh trần tục và mạnh mẽ, và cuốn cô theo cùng, giới thiệu cho cô nhiều biến tấu, các kĩ thuật và các vị trí khác nhau hơn là cô có thể tưởng tượng. Đôi khi anh ở trên cô và đôi khi cô ở trên; đôi khi anh ở đằng sau cô. Đôi khi anh dùng miệng của anh, và anh dạy cô dùng miệng của cô để làm anh sung sướng. Anh làm tình với cô trong bồn tắm, trên ghế nệm dài, trên sàn nhà, bất cứ chỗ nào họ đang ở lúc đó.

Anh có một chiếc máy nhắn tin gài trên thắt lưng, nhưng chiếc máy im lặng và thế giới bên ngoài không xâm phạm thế giới của họ. Cô chưa từng cảm thấy đầy đủ như thế này trước đây, gắn kết với một sinh linh khác ở mức độ bao trùm vượt lên tất cả những thứ khác đến vậy. Cô không hề nghĩ đến công việc, không sốt sắng tìm một cuốn sách để đọc. Cô chỉ đơn giản là trải nghiệm.

Đến sáng ngày Chủ Nhật, cơn đói khát điên cuồng ban đầu đã được xoa dịu và họ làm tình một cách nhàn nhã hơn, đủ kiên nhẫn để nấn ná ở cả tình trạng kích thích và thỏa mãn. Một tiếng vui chơi với khoái cảm tạm thời thỏa mãn họ, và Joe gọi bữa sáng muộn; rồi họ ngồi nhàn nhả trong phòng khách trong lúc xem ti vi và cập nhật thông tin. Caroline cuộn mình vào bên người anh, đôi mắt trĩu xuống với sự hài lòng.

Anh nâng một lọn tóc sáng màu của cô lên và để nó rơi xuống, ánh mặt trời bắt lấy sắc vàng và khiến nó sáng lấp lánh.

- Bố mẹ em đang ở đâu? - Anh hỏi lơ đãng, chú ý đến màn nhảy múa của ánh sáng hơn là câu hỏi của mình.

- Thường khi, hay chính xác vào lúc này? - Giọng cô cũng lười nhác không kém gì anh.

- Cả hai.

- Thường thì ở Bắc Canada, nơi hai người dạy học. Ngay lúc này thì ở Hy Lạp trong một tour du lịch văn hóa mùa hè dài ngày. Theo dự định họ sẽ trở về vào giữa tháng chín.

- Em có cô đơn không khi còn nhỏ.

- Theo em nhận biết thì không. Em đã muốn học - Cô giải thích - Em đã không thể học đủ nhanh để thỏa mãn chính mình. Em không phải là một đứa trẻ dễ chịu khi ở bên. Nếu không phải vì bố mẹ em có lẽ em đã là một đứa bỏ đi, nhưng họ giúp em giải tỏa tâm trạng thất vọng và không cố gắng hạn chế những gì em học.

- Có lẽ em đã là một nỗi kinh hoàng khủng khiếp - Anh nói tỉnh khô.

- Có lẽ - Cô cảm thấy thoải mái với chuyện đó - Còn anh thì sao?

Anh không trả lời ngay, và một làn sóng bất an lo lắng nhỏ gọn lên lẫn tẩn trên đại dương thỏa mãn rộng lớn của cô. Anh sẽ nói một cách thoải mái về những trải nghiệm của anh với tư cách một phi công, về công việc, nhưng anh giữ gìn cuộc sống riêng của mình một cách rất riêng tư. Anh đã thả lỏng sự cảnh giác một chút khi kể với cô rằng anh là con lai, và rằng anh có ba em trai và một em gái, cùng vài điều ít ỏi khác nữa. Anh đã không nhắc đến một kỉ niệm thời thơ ấu nào dẫn dắt những cuộc nói chuyện đến bản thân mình. Dĩ nhiên, cô tự nhắc nhở, cô chưa biết anh lâu, thực ra mới chưa được một tuần. Tốc độ và mức độ mãnh liệt của mối quan hệ của họ khiến cô sững sờ, khiến dòng chảy thời gian trở nên chậm chạp một cách bức bối.

- Không, anh không phải là một nỗi kinh hoàng đáng sợ - Cuối cùng anh nói. Cô cảm thấy sự xa vắng trong câu trả lời của anh.

- Có bất cứ em trai hay em gái nào của anh như thế không?

Bởi vì cô ở quá sát anh, cô có thể cảm thấy sự thư giãn thoáng qua của các cơ bắp của anh.

- Chỉ em gái anh thôi, nhưng không phải vì con bé phá hoại hay xấu tính, chỉ rất quyết tâm làm theo ý mình. Con bé như một cái máy ủi nhỏ vậy.

Tình yêu sâu đậm của anh với gia đình thể hiện rõ ràng trong giọng nói. Cô rúc sát vào anh hơn nữa, hy vọng giữ anh tiếp tục nói.

- Các em của anh bao nhiêu tuổi rồi? Và tên của họ là gì?

- Micheal mười tám. Nó vừa mới tốt nghiệp trung học và bắt đầu học đại học tháng sau. Nó thích chăn nuôi gia súc và có lẽ sẽ bắt đầu mở trang trại của riêng mình ngay sau khi ra trường. Joshua mười sáu, nó là đứa ôn hòa nhất trong đám, nhưng nó là một tên cuồng máy bay chiến đấu, cũng giống anh khi ở tuổi nó. Nhưng, chết tiệt lòng tự hào của nó đi, nó muốn trở thành một phi công trong Hải quân. Zane mười ba, và nó...dữ dội. Lặng lẽ và nguy hiểm, giống cha. Rồi đến Maris. Con bé mười một mà cứ như cả trăm tuổi rồi. Nhỏ con so với tuổi, mảnh mai đến nỗi trông như một cơn gió cũng sẽ thổi con bé bay mất, và ý chí sắt đá. Tất cả bọn anh đều giỏi trong việc huấn luyện ngựa, rất giỏi, nhưng cha đơn thuần như là có ma thuật đối với chúng, và Maris cũng thế.

- Thế còn mẹ kế của anh? - Bất cứ thứ gì giữ anh tiếp tục nói.

Anh cười lạnh lẽ.

- Mary. Bà thậm chí còn nhỏ nhắn hơn em.

Cô ngồi dậy.

- Em không nhỏ - Cầm cô hất lên một cách hiếu chiến.

- Em cũng không hẳn là cao. Chưa cao bằng mức trung bình, theo anh thấy. Anh cao hơn em gần cả foot (khoảng 30cm).

Anh kéo cô trở lại bên mình, đầu cô nép vào chỗ hõm trên vai anh.

- Em có muốn nghe về Mary hay không?

- Tiếp đi - Cô cầu nhàu, và anh hôn trán cô.

- Mary ấm áp và cởi mở, và khi bà đã quyết định làm việc gì thì không ai ngăn cản được. Bà là giáo viên. Anh đã không thể được Học Viện chấp nhận nếu không nhờ sự kèm cặp của bà.

- Vậy là anh không phiền khi bà và cha anh cưới nhau?

- Phiền ư? - Anh lại cười nụ cười lạnh lẽ - Anh đã làm mọi thứ có thể để ném hai người họ vào nhau. Không phải vì chuyện đó khó khăn gì. Cha như một con ngựa đực giống bị nhốt. Ông kiên quyết phải có bà, bất kể phải đạp đổ hoặc vượt qua bao nhiêu rào cản đi nữa.

Sự thoải mái và thấu hiểu tự nhiên của anh đối với bản chất tình dục của cha anh khiến cô mỉm cười. Về phần mình, cô đơn giản không thể hình dung cha mẹ mình là những người mãnh liệt về tính dục, có lẽ bởi vì họ không phải thế. Cô là một bằng chứng rằng họ có quan hệ tình dục, nhưng cả hai người họ đều không sôi nổi và quan tâm nhiều hơn đến những vấn đề trí thức hơn là những bản chất tự nhiên của cơ thể. Cuộc sống tình cảm của họ có lẽ ấm áp và trìu mến, hơn là những lần làm tình nguyên sơ, hoang dại và mãnh liệt mà Joe đã cuốn cô vào.

- Thế còn cha anh? Ông ấy như thế nào?

- Chắc hẳn. Nguy hiểm. Và là ông bố tuyệt nhất trên thế giới. Ngay cả khi anh còn là một đứa trẻ, anh đã luôn biết ông sẽ chiến đấu tới chết vì anh.

Đó là một cái lạ lùng để mô tả một người cha, nhưng nhìn vào Joe cô có thể dễ dàng tin rằng cha anh là một người đáng sợ. Họ có lẽ chính là hình bóng của nhau.

- Thế là đủ về anh rồi - Anh đột ngột nói, tuy rằng rất ít trong câu chuyện thực sự cho cô biết điều gì về anh. Cô lại cảm nhận được sự thận trọng trong anh khi cánh cửa thép bảo vệ những ý nghĩ sâu thẳm trong anh sập đóng lại. Anh nâng cô ngồi dang chân trên lòng anh và kéo chiếc áo khoác của cô mở ra, hai bàn tay ôm ấp ngực cô.

- Anh muốn tìm hiểu về em.

Cô rung mình và nhìn xuống ngực mình, xuống hai bàn tay màu đồng phủ trên hai bên gò mềm mại nhợt nhạt.

- Đó không còn là lãnh địa trinh nữ với anh nữa rồi.

- Đúng là không phải.

Màu xanh da trời của mắt anh trở nên sẫm hơn, mãnh liệt hơn. Một bàn tay anh vuốt ve xuống bụng cô và đến điểm nối hai chân, thăm dò nhẹ nhàng.

- Chỗ này cũng không phải nữa, nhưng thậm chí còn hấp dẫn hơn trước. Trước đây anh chỉ có thể tưởng tượng ra cảm giác ở trong em, nhưng giờ anh biết em chặt và nóng bỏng đến thế nào, và cách mà em bắt đầu ướt ngay khi anh chạm vào em.

Một ngón tay thô ráp của anh vẽ vòng quanh nơi cửa vào nhạy cảm của cô, sử dụng những sự vuốt ve vô cùng tinh tế. Cô rung mình khi khoái cảm tràn qua, nóng bỏng và sắc nhọn, khiến cơ bắp cô căng ra, cho anh sự ẩm ướt anh tìm kiếm khi cơ thể cô ngay lập tức chuẩn bị đón nhận anh. Anh đẩy một ngón tay vào trong cô một chút, và cơ thể cô sống dậy, hơi thở cô là những nhịp dài ra vào hai buồng phổi, một cơn run rẩy tuyệt vời siết lấy cô.

Anh mở áo choàng của mình ra. Anh đã sẵn sàng như một con ngựa đực giống, hai lỗ mũi thanh tú của anh phập phồng trước hương vị nữ tính của cô. Với bàn tay anh đặt dưới hông cô, anh thúc giục cô về phía trước, giữ cô yên vị và với xuống để giữ mình chắc chắn khi cô trượt xuống anh với một tiếng kêu nhỏ hoang dại. Cô bao bọc anh, và anh di chuyển bàn tay, dùng nó

để đẩy cô vào gần hơn nữa.

- Giờ anh đã biết em mềm mại như thế nào - Anh thì thầm - Và cách em run rẩy quanh anh, cách tất cả những cơ bắp nhỏ xíu cố gắng tóm chặt lấy anh và bắt đầu vắt kiệt anh khi chúng ta... chết tiệt!

Từ cuối cùng được bật ra trầm và dữ dội. Caroline gần như không nghe thấy gì. Cô bắt đầu chuyển động trên anh, đói khát anh, tuyệt vọng trước sự giải thoát đang cám dỗ cô.

Bàn tay anh khoan vào hông cô gần như thể anh muốn ngừng những chuyển động của cô lại, và cô rên rỉ, nhưng rồi với một tiếng chửi thề lầm bầm nữa anh tóm lấy hông cô và di chuyển cô theo một nhịp điệu nhanh, mạnh trên chiều dài của anh đang thâm nhập vào cô. Đây không phải một trong những lần thanh thoi nhàn nhã; nó nhanh và mãnh liệt và nguyên thủy. Cô tóm lấy vai anh để giữ thăng bằng khi bắt đầu những cơn co giật và anh tham gia cùng với cô chỉ sau một nhịp tim, đầu anh giật ra sau, các đường mạch máu và gân nổi hằn trên chiếc cổ cơ bắp của anh.

Sự hồi phục mất thời gian hơn chính bản thân hành động. Cô đổ ập về phía trước để nằm trên ngực anh, im lặng trong kiệt quệ. Anh vuốt tóc ra khỏi khuôn mặt cô bằng những ngón tay dịu dàng, rồi ôm cô sát vào người.

- Anh đã không chăm sóc em thật tốt - Anh nói lặng lẽ - Lần này là lần thứ hai.

Cô không thể nghĩ ra làm thế nào anh có thể chăm sóc cô tốt hơn nữa.

- Chuyện gì thế? - Cô lẩm bẩm.

- Anh đã yêu em mà không có biện pháp bảo vệ.

- Nhưng em yêu cầu anh làm thế - Cô nhắm mắt lại, tận hưởng cả những kí ức và thực tại cảm giác thân mật anh mang lại - Em muốn biết mọi thứ, cảm nhận mọi thứ về anh.

- Lần đầu tiên, đúng. Ngay cả thế. Anh đáng lẽ nên tỉnh táo hơn. Và lần này thì không có lý do nào để bào chữa cả.

Trước sự cứng rắn trong giọng nói của anh, cô ngồi dậy và thẳng thắn gặp ánh mắt anh.

- Em không phải trẻ con hay một đứa ngốc, Joe. Em biết nguy cơ và hậu quả, và một nửa trách nhiệm là của em. Em đã có thể nói không, nhưng em đã không làm thế. Nguy cơ không lớn đến thế đâu. Một trong những lợi ích của sự ham học là em tò mò về mọi thứ, vậy nên em đọc về việc này. Em biết tất cả về chu kì và cách tính thời gian, và chúng ta tương đối an toàn. Đủ an toàn để không bắt đầu toát mồ hôi và theo dõi lịch.

- Không có gì là bảo đảm cả. Tất cả những gì việc tính thời gian mang lại cho chúng ta chỉ là một cơ hội tốt hơn 50/50 một chút, và anh đã nói với em rồi, anh không phải một tay bạc.

- Tại sao anh có vẻ bận tâm thế? - Cô hỏi bình thản.

- Em thì không à?

Cô lắc đầu.

- Không - Giọng cô lạnh lẽ và cứng rắn như đá tảng.

Anh nhìn cô một cách sắc nhọn. Cô đợi anh hỏi tại sao, nhưng anh không làm thế. Thay vào đó anh nói:

- Anh muốn biết nếu chu kì sau của em muộn dù chỉ một ngày.

Giọng điệu ra lệnh của anh rõ ràng đến mỗi cô giờ tay chào một cách dứt khoát và hô:

- Rõ, thưa ngài!

Đôi khi anh thật giống một đại tá quá mức.

Anh cười và vỗ nhẹ vào hông cô khi anh nâng cô lên khỏi lòng mình. Cô đứng dậy và buộc lại chiếc áo choàng.

- Khi nào chúng ta phải rời khỏi đây?

- Anh đã sắp xếp để trả phòng muộn - Anh nói - Vào lúc sáu giờ tối nay.

Vậy là thời gian còn lại khóa trong thế giới riêng nhỏ bé của họ giờ chỉ còn tính bằng những tiếng đồng hồ đang dần trôi qua. Thật đáng kinh ngạc khi cô nhanh chóng trở nên thân quen với căn phòng và dịch vụ phòng, có anh hoàn toàn cho riêng mình cô, cho niềm vui sướng xác thịt say sưa. Có lẽ sự tách biệt này sẽ nhạt dần đi nếu kéo dài thành một tuần, nhưng cô sẽ thích một tuần đó. Tuy nhiên cô không có đến một tuần. Ngày mai cả hai người họ sẽ trở lại với công việc, cô dưới mặt đất và anh trên không trung. Ngày mai cô sẽ lại phải đối mặt với nỗi sợ hãi, bởi vì người đàn ông cô yêu đang làm một công việc nguy hiểm và cô không thể ngăn cản việc đó. Thậm chí chỉ thử thôi cũng đã là đáng khinh rồi. Joe là một cánh chim đại bàng, chỉ có cái chết hoặc tuổi tác mới có thể giữ anh lại dưới mặt đất. Cô sẽ vui vẻ chấp nhận những năm dài chịu đựng sự kinh hoàng câm lặng, nếu như họ được bên nhau như thế.

Còn giờ đây, cô không muốn lãng phí dù chỉ một phút trước khi họ bị buộc phải đối mặt với cuộc sống thực tại một lần nữa.

Cô không biết kì cuối tuần này có ý nghĩa thế nào với anh, có thể chỉ là một cuộc chơi tình dục kéo dài và mãnh liệt, hưởng thụ những khoái cảm nó mang lại, nhưng đối với cô người đàn ông cùng kì nghỉ cuối tuần này đã là chất xúc tác giải thoát cho bản tính cuồng nhiệt của cô. Cô cảm thấy... thay đổi ở bên trong, tự do hơn, hài lòng hơn. Nó như trước đây cô đã nhìn cuộc sống qua một tấm màn màu xám giờ đã bị kéo sang một bên, để cô nhìn thấy những màu sắc rực rỡ thật sự. Cô không còn cảm thấy bị vắt sang một bên – tách biệt và cô lập, mà là một phần

của tất cả mọi thứ. Cô không còn cô đơn như hầu hết quãng thời gian trong cuộc đời của mình nữa, kể từ lần đầu tiên khi cô nhận ra rằng bộ óc của cô khiến cô trở nên khác biệt. Với việc dâng hiến bản thân mình cho anh, cô đã được nhiều hơn mất, bởi vì giờ cô đã có một phần của Joe, phần sẽ không bao giờ rời bỏ cô. Anh đã cho cô những kỉ ức, trải nghiệm... hưng phấn. Dưới sự dạy bảo trần tục tự nhiên của anh, cô đã nở bung ra trong chính bản thân mình, nhận biết bản chất sâu thẳm phong phú của chính mình.

Một cách đột ngột, bất chấp sự tỉnh táo của mình và trong sự nhận biết hoàn toàn những khó khăn nó sẽ mang lại, cô hy vọng cô đã tính toán thời gian sai và giờ đang mang trong mình đứa con của anh.

- Cái gì thế? - Anh hỏi, cặp lông mày đen sẫm nhướng lên, và cô nhận ra cô đang đứng trước mặt anh nhìn anh chăm chú mà có Chúa mới biết bao lâu rồi.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt cô, tỏa sáng như ánh bình minh.

- Em chỉ đang nghĩ - Cô nói nghiêm túc - rằng rất nhiều phụ nữ sẽ ghi danh vào quân đội nếu anh chụp áp phích quảng cáo khóa thân.

Anh như sống người lại trong chốc lát, rồi phá ra cười khi đứng dậy. Anh tóm lấy áo choàng của cô và kéo cô vào mình.

- Ý em là em sẽ chia sẻ anh với tất cả phụ nữ Mỹ á?

- Không đời nào.

- Ngay cả khi tổ quốc cần sự phục vụ của anh ư? Tinh thần ái quốc của em để đâu rồi hả?

Cô vờ vào trong chiếc áo choàng để mở cửa anh và úp tay vào anh thật chặt.

- Một chỗ thì không - Cô đáp ngọt ngào - là chỗ này đây.

Anh bắt đầu lấp đầy lòng bàn tay cô để đáp lại sự động chạm của cô, bất kể họ vừa mới làm tình xong.

- Anh sẽ cho em hai ngày để ngừng việc đó lại, trước khi anh gọi cảnh sát.

- Chúng ta không có hai ngày - Cô chỉ ra. Cô nhìn đồng hồ - Chúng ta có khoảng tám tiếng đồng hồ.

- Vậy thì chết tiệt nếu anh để phí dù chỉ một phút - Anh đáp lại, nhanh chóng bế cô lên trên tay. Anh thích chiếc giường để kéo dài cuộc làm tình hơn. Khi anh mang cô sang căn phòng khác, cô bám chặt lấy anh, ước rằng thời gian có thể dừng lại.

Thời gian không dừng lại, dĩ nhiên. Thời gian không thể dừng lại, mặc cho ước muốn của cô. Cảm giác khi rời khỏi cái kén của họ thật lạ lẫm, nhưng vào lúc sáu giờ ba mươi phút họ

đang trên đường quay trở lại căn cứ. Cô ngồi lặng yên, cố gắng động viên bản thân trước sự kết thúc đột ngột của sự thân mật họ đã cùng nhau chia sẻ hai ngày vừa qua. Cô sẽ ngủ một mình tối nay và mọi tối khác, cho đến khi kì cuối tuần lại đến. Có thể ngay cả khi đó nữa. Anh đã không nói gì về tối mai chứ đừng nói đến dịp cuối tuần tiếp theo.

Cô liếc nhìn anh. Chỉ là một sự khác biệt mơ hồ, nhưng càng gần đến căn cứ anh càng ít giống người yêu của cô và càng giống một Đại tá hơn. Những suy nghĩ của anh đã lại trở lại với Night Wing, với những chiếc máy bay đẹp mượt mà chết người và cách chúng phản ứng dưới bàn tay điều khiển thành thạo của anh. Có thể sự thay đổi trong anh là vì anh đã trở thành người yêu của chúng hơn là của cô. Chúng bay lên cho anh; mang anh lên cao hơn và nhanh hơn cô có bao giờ có thể. Cô chỉ hy vọng chúng sẽ bảo vệ anh cũng mãnh liệt như thế và mang anh trở về bên cô.

Quá nhanh trước khi cô sẵn sàng, anh đã đưa cô về đến cửa căn hộ của cô. Anh đứng trước mặt cô, đôi mắt sáng sâu thẳm khôn dò nấn ná trên mọi đường nét của cô. „

- Anh sẽ không hôn em nụ hôn chúc ngủ ngon đâu - Anh nói - Anh sẽ không muốn dừng lại. Anh đã trở nên quá quen thuộc với việc có em rồi.

- Vậy thì... chúc ngủ ngon.

Cô bắt đầu đưa tay ra, rồi nhanh chóng rút lại. Cô thậm chí không thể chia sẻ một cái bắt tay với anh. Chỉ thế thôi cũng là quá nhiều sau sự thân mật cao độ của kì cuối tuần, quá nhiều cảm dỗ, quá sắc nét để nhắc nhở rằng tối nay họ sẽ ngủ một mình.

- Chúc ngủ ngon.

Anh đột ngột quay đi và sải bước về chiếc xe tải. Caroline nhanh chóng mở khóa cửa và bước vào trong, không muốn nhìn anh lái xe rời đi. Căn hộ tí hon, xa xỉ hơn so với phần lớn những căn hộ khác trong khu căn cứ, vừa biệt lập mà lại vừa ngột ngạt. Cô nhanh chóng bật máy điều hòa nhiệt độ ở mức cao, nhưng không gì có thể làm dịu đi sự trống trải. Không gì cả, ngoại trừ Joe.

Đêm đó cô ngủ không ngon giấc. Cô cứ liên tục với tay ra tìm anh, tìm kiếm sự ấm áp của anh, cơ thể to lớn cứng cáp nam tính đã gói trọn cô và đan vào cơ thể cô trong suốt hai đêm vừa qua. Cơ thể cô, bị tách biệt một cách đột ngột ra khỏi cơn say sưa khoái cảm đã trở nên quen thuộc, nhức nhối vì đòi hỏi.

Cô thức dậy rất lâu trước bình minh và cuối cùng từ bỏ nỗ lực ngủ lại. Công việc đã luôn luôn là liều thuốc trị bách bệnh của cô, nên lần này có thể cũng vậy. Sau rốt thì cô đã được chỉ định để làm việc cho dự án, không phải để thần thờ trông ngóng người quản lí dự án.

Việc đó có hiệu quả. Cô đã nhấn chìm bản thân một cách khá thành công vào việc chuẩn bị cho những thử nghiệm của ngày hôm nay. Joe không ghé qua, điều Caroline cảm thấy biết ơn một cách kỳ lạ. Cô vừa mới lấy lại được phong thái của mình; nếu anh hôn cô, cô sẽ lại lạc lối

một lần nữa. Cô có lẽ cũng sẽ nằm ngửa trên một trong những chiếc bàn với đôi chân quấn quanh hông anh. Một cách điển hình, anh hẳn đã nhìn thấy sự cảm dỗ và cưỡng lại được. Cô không dám chắc cô đã có thể.

Như mọi khi, Cal là người đến sớm thứ hai.

- Cuối tuần vừa qua cô ở đâu thế? - Anh ta hỏi với giọng đều đều - Tôi đã thử gọi một vài lần xem liệu cô có muốn cùng xem một bộ phim.

- Ở Vegas - Cô đáp - Tôi ở lại đó."

- Ước gì tôi đã nghĩ đến việc đó. Một thành phố thú vị, đúng không? Cô có ghé thăm các sông bài không?

- Tôi có lẽ không phải một tay bạc. Gôn mini hợp gu với tôi hơn.

Anh ta cười khi tự lấy cho mình một cốc cà phê.

- Tốt hơn cô nên để tâm đến cách sống chóng mặt như thế đấy nhé - Anh ta khuyên - Quá nhiều hưng phấn có thể làm cô già đi đấy.

Nếu đấy là sự thật, cô có lẽ phải già đi ít nhất cả trăm tuổi trong dịp cuối tuần. Thay vào đó, cô cảm thấy mình đang sống thật hơn bao giờ hết.

Joe không có mặt trong phòng điều khiển khi nhóm Laser đến; những phi công đã lên máy bay, động cơ đã khởi động – đang gầm rú. Vị trí phân công vẫn như thứ sáu tuần trước: Joe và Bowie Wade trên những chiếc Night Wing, Daffy Deale và Mad Cat Myrick trên những chiếc F-22. Tất cả nhóm dự án tập hợp xung quanh những màn hình được quy định cho từng bộ phận để có thể theo dõi những tín hiệu truyền về trong suốt chuyến bay.

Những con chim cất cánh.

Ban đầu mọi việc diễn ra suôn sẻ, với hệ thống laser khóa mục tiêu đúng như nó được yêu cầu. Caroline thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Cô không ngại thơ đến mức nghĩ rằng sẽ không có thêm bất cứ rắc rối nào nữa, nhưng ít nhất vấn đề đó nói riêng cũng đã được giải quyết. Họ kiểm tra hệ thống lần lượt, ở các tốc độ và mức độ khác nhau. Yates đã đang mỉm cười.

Trên đường trở lại căn cứ, Mad Cat bay phía trên Joe và Daffy phía trên Bowie Wade để đảm bảo tầm nhìn rõ ràng trong các chuyến bay. Caroline vẫn đang lơ đãng theo dõi màn hình khi tín hiệu định vị mục tiêu của Bowie bất thành linh bật sáng.

- Anh ta ấn nút chuyển đổi à? - Cô hỏi to.

Yates và Adrian quay trở lại màn hình, lông mày của họ nhíu lại vì bối rối. Cal nhìn lên từ màn hình riêng của anh ta. Hầu như ngay lập tức, máy tính bắt đầu nhá đèn đỏ báo hiệu khai hỏa và địa ngục nổ tung trên radio cũng như trong phòng điều khiển.

- Tôi trúng đạn, tôi trúng đạn rồi! - Daffy hét, và Bowie đang la lối - Cái thứ quỷ quái này tự nhiên khởi động! Chuyện chết tiệt gì đã xảy ra thế?

- Thiệt hại thế nào? - Đó là giọng trầm và lạnh lẽo của Joe, uy quyền tỏa ra từ đó bao trùm lên tất cả mọi thứ khác.

- Không điều khiển, hệ thống thủy lực của tôi bị bắn tan tành. Tôi không duy trì được nữa - Giọng Daffy sít sao.

- Nhảy ra! - Bowie đang la hét - Đừng để ý đến nó nữa, Daffy. Cậu không làm được đâu!

Những giọng nói chòng chéo lên nhau, và phòng điều khiển ở trong tình trạng náo động. Những phi công như hóa đá, khuôn mặt họ như những chiếc mặt nạ đông cứng khi họ chờ đợi xem liệu một trong số họ có thể quay trở lại hay sẽ chết ngay trước mặt họ.

Rồi giọng Joe lại vang lên, găm thét.

- Thoát ra – thoát ra - thoát ra! Ngay bây giờ!

Uy quyền danh thép đó chạm tới Daffy như không gì khác có thể, và những chiếc máy tính ghi nhận quá trình nhảy dù của viên phi công.

- Tôi nhìn thấy một chiếc dù! - Đó là Mad Cat. “Cậu ấy nhảy ở độ cao quá thấp, cậu ấy quá thấp-“

Rồi chiếc radio nổ tung với tiếng dội khi chiếc F-22 đâm thẳng xuống sa mạc.

Chương IX

Joe trong cơn thịnh nộ khi anh sai bước vào phòng điều khiển, nhưng cơn giận của anh rất lạnh, lạnh như băng. Đôi mắt anh có màu xanh phủ sương giá khi anh dán chúng lên nhóm nghiên cứu laser.

- Cái quỷ gì đã xảy ra? – anh bất thần vắng ra – Súng laser thậm chí còn không được cho là đã hoạt hóa, đừng nói tới chuyện tự nó phát hỏa được.

Họ đã hoàn toàn thất bại. Hệ thống đã hoạt động hoàn hảo vào chiều thứ Sáu.

- Sao đây? – Một tờ đơn mà sắc bén như là vết rạn của rãnh súng – Tôi đã gần như mất một người chỉ vì nó. Một cái máy bay trị giá tám – mười – triệu – đô giờ là một đồng mảnh vụn rải khắp một dặm vuông sa mạc. Có ai trong số các người có chút ý niệm gì về cái quái gì các người đang làm không?

Phòng điều khiển chìm trong sự yên lặng chết chóc khi mọi người chờ đợi cho một câu trả lời, bất kỳ câu trả lời nào. Yates nói một cách từ tốn:

- Chúng tôi không biết điều gì đã xảy ra. Nhưng chúng tôi sẽ tìm ra.

- Đúng là anh sẽ phải làm cái chuyện chết tiệt đó. Tôi muốn một bản báo cáo trong vòng ba mươi sáu giờ nữa, bao gồm những phân tích về vấn đề và những gì các người đã làm để khắc phục nó. Tất cả những chuyến bay sẽ bị hủy bỏ cho tới khi tôi biết được chuyện gì đã diễn ra và được đảm bảo rằng nó sẽ không xảy ra lần nữa.

Anh thậm chí còn chẳng liếc qua Caroline khi anh quay lại và bước ra, vẫn giận dữ như khi anh bước vào phòng.

Có ai đó nhẹ huýt sáo qua kẽ răng. Gương mặt của Yates buồn rầu.

- Chúng ta sẽ không ngủ cho tới khi chúng ta biết được vấn đề - ông nói một cách đơn giản.

Thiệt hại của chiếc máy bay đã đủ tệ rồi, nhưng chính cuộc gọi cuối của Daffy đã dồn sự kiểm soát nguy hiểm của Joe gần tới ranh giới. Dù thế nào đi nữa anh cũng đã mất Daffy: anh ta đã quá gần mặt đất khi anh ta bung được chiếc dù của mình ra theo cách triển khai đúng đắn, và anh ta đã tiếp đất quá mạnh cũng như quá nhanh. Hiện anh ta đang ở trong bệnh viện với một cơn chấn động và một cái chân trái bị gãy.

Bowie, bị choáng một cách trầm trọng, thề thốt rằng anh ta đã không động tới cái nút khởi

động hay là cò súng, và Joe tin anh ta. Bowie quá giỏi, quá cẩn trọng, nhưng cái súng laser chết tiệt đó làm cách nào đó đã bị khởi động và tự nó khai hỏa, và Daffy đã suýt chết. Những chiếc máy tính sẽ nói cho họ biết chính xác chuyện gì đã diễn ra, nhưng điều Joe muốn biết là tại sao. Những máy bắn tia laser không được cho là được kích hoạt, nhưng cái trên máy bay của Bowie, ít nhất là, đã bị như thế. Nếu mức năng lượng cao nhất được sử dụng, chiếc F-22 chắc hẳn đã bị phá hủy trên không và Daffy sẽ không có chút cơ may nào nữa.

Cơn giận của Joe được nhân lên thêm bởi chuyện động cơ không nổ có thể liên quan tới vấn đề truy cập họ bị vào thứ Sáu trước. Caroline đã nói rắc rối chỉ đơn giản là một vết gãy trên đèn hiệu điện tử và nó đã được sửa chữa, nhưng rõ ràng vấn đề tệ hơn thế nhiều, và khác xa với việc nó đã được sửa chữa, nó gần như đã giết chết một con người. Cơn thịnh nộ của anh có tính tới cả Caroline nữa; cô là một phần của nhóm laser, và mối quan hệ của anh với cô chẳng liên quan gì tới trách nhiệm của cô với tư cách là một thành viên của nhóm hết. Nó sẽ không khiến cô có được sự khoan dung hay đặc ân nào hết.

Nhóm laser sẽ không phải nhóm duy nhất làm việc muộn. Việc mất đi một chiếc F-22 và thương tích của một phi công sẽ không phải chuyện Không lực sẽ xem nhẹ. Anh phải gửi một báo cáo lên cho người chỉ huy căn cứ và tới Tướng Ramsey ở Lầu Năm Góc. Hơn thế nữa, họ không thể chịu được rắc rối kiểu này với chiếc Night Wing, không thể với việc bỏ phiếu ủng hộ cho việc tài trợ sắp diễn ra ở Quốc hội. Anh phải hoàn thành các cuộc thí nghiệm và xử lý những trở ngại; một trong ưu thế chính mà dự án đã có là nó tiến hành đúng thời gian và trong vòng ngân quỹ, và những vụ trì hoãn đồng nghĩa với tiền. Nếu những chiếc Night Wing tiêu tốn vượt quá ngân sách và không hoạt động hoàn hảo khi việc bỏ phiếu diễn ra, dự án sẽ gặp rắc rối. Việc tài trợ phụ thuộc vào chuyện anh làm việc của mình tốt đến mức nào và thể hiện được cả tính khả thi lẫn tính có căn cứ của những mẫu thử.

Cuộc gọi của anh trên đường dây an toàn với Tướng Ramsey chỉ làm tăng thêm mối bận tâm của anh:

- Anh cần phải tìm ra chuyện gì đã xảy ra với cái súng laser đó và chắc như quỷ là nó sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa – Vị tướng nói một cách êm ái, nhưng những người biết Ramsey sẽ hiểu rằng ông sẽ làm những gì ông nói – Cuộc bỏ phiếu sắp tới rồi, quá sát nút cho chúng ta khi phải chịu kiểu hoang mang này. Có ích gì chứ nếu chúng ta có được vũ khí laser tia X mà không thể điều khiển nổi nó? Chúng ta phải kiểm soát được nó, Joe. Dự án Night Wing quá quan trọng.
- Vâng, thưa ngài – Joe đáp lời.

Đã bay trên những con chim, anh biết chính xác chúng quan trọng đến mức nào. Một phi công bay trên một chiếc máy bay siêu cấp có một cơ hội tốt hơn nhiều để mà sống sót quay lại, tất cả những thứ khác đều như nhau cả thôi. Những mẫu thử nghiệm Night Wing tạo cho những phi công Mỹ lợi thế to lớn, và với Joe điều đó có nghĩa rằng khi những cuộc chiến giành chiến thắng sẽ có nhiều mạng sống người Mỹ được cứu sống hơn.

Anh đã tham gia vào hai cuộc chiến tranh và anh chỉ mới ba mươi lăm tuổi, và tình hình thế giới hiện giờ thậm chí còn bất ổn định hơn cả khi anh quay lại Học viện trong Chiến tranh lạnh. Những cuộc xung đột biên giới lẻ tẻ nổi lên suốt đêm, và tất cả chúng đều có khả năng lớn lao là lôi kéo toàn bộ phần còn lại của thế giới vào thế cuộc điên đảo, trong khi công nghệ bùng nổ. Trong vòng năm năm những chiếc F-22 sẽ đơn giản là có khả năng như những chiếc máy bay chiến đấu của những quốc gia khác, những chiếc còn hơn cả trình độ cao cấp cực kỳ. Những chiếc Night Wing sẽ lấy lại được lợi thế cho đất nước anh – theo một cách lớn.

- Có bất kỳ dấu hiệu gì của hành vi phá hoại không? – Vị tướng hỏi.

- Đã không có bất kỳ chuông báo động nào kêu, nhưng tôi đã yêu cầu bộ phận an ninh đưa ra một phân tích về các bộ phận làm việc để thấy có gì đáng nghi không.

- Cảm giác của chính anh là gì? – Tướng Ramsey có sự ngưỡng mộ cực kỳ với những bản năng của Joe.

Joe ngừng lại:

- Một tình huống thảm khốc xảy ra mà không có cảnh báo gì. Chúng tôi không biết liệu nó chỉ có liên hệ tới một chiếc vũ khí laser hay nó xảy ra đối với tất cả máy bay, nhưng nó cũng có thể là một vấn đề chính yếu với cả hệ thống, hay là ai đó cố tình gây ra nó. Xác suất là 50-50, cho nên tôi có thể làm ngơ với khả năng của hành vi cố tình phá hoại. Tôi sẽ biết nhiều hơn sau khi nhận được những phân tích từ máy tính.

- Gọi cho tôi ngay lập tức khi anh biết được chuyện gì.

- Vâng, thưa ngài, tôi sẽ làm vậy.

Joe ngồi lại ghế của anh, đôi mắt đầy suy tư. Hành vi phá hoại. Không ai từng muốn cân nhắc chuyện đó, nhưng anh không thể không tính đến nó. Công nghệ chắc chắn là tạo nên nhiều kỹ thuật trong việc do thám và phá hoại. Bộ phận an ninh đã tiến được những bước dài trong việc che phủ Night Wing, đó là lý do tại sao mỗi cánh cửa trong mỗi tòa nhà, cả cửa sổ lẫn cửa ra vào đều có gắn bộ cảm biến nối với máy tính chủ để theo dấu những ai ở trong tòa nhà bất kỳ thời điểm nào, ghi lại cả những thời điểm vào và ra. Đội bảo vệ cũng túc trực tại các nhà chứa máy bay hàng đêm và không ai có thể tiếp cận những chiếc máy bay mà không có được giấy phép hợp lệ, nhưng nếu vấn đề là hành vi phá hoại, điều đó có nghĩa rằng tên phá hoại có giấy phép hợp lệ như yêu cầu.

Nếu anh gặp may, nhóm laser sẽ tìm ra được vấn đề và nó sẽ chỉ là vấn đề máy móc, điều gì đó có thể giải trình. Nếu không, anh muốn việc kiểm tra an ninh được tiến hành.

Mẹ kiếp. Nếu họ không tìm ra có gì không ổn ngay lập tức, điều đó đảm bảo rằng anh sẽ không gặp được Caroline tối nay, và trải qua đêm qua mà không có cô đã là một sự tra tấn hoàn toàn. Đáng ngạc nhiên là cơ thể anh đã nhanh chóng làm quen với sự hài lòng thường xuyên, và cơn đói khát nhục dục của anh đối với cô mới mạnh mẽ làm sao. Anh chưa bao giờ

ham muốn một người phụ nữ theo cách đó trước kia, tựa hồ một cơn sốt liên miên không thể nào hạ bớt. Anh chưa bao giờ thích thú một người phụ nữ nào theo cách đó trước kia, không hề có bất kỳ rào cản hay kiểm chế nào. Cô là điều thiết yếu và là nguồn điện, những suy nghĩ và tính cách của cô cũng thăng thấn trong cách cô yêu đương. Việc để suy nghĩ của anh trượt tới chỗ cô quả là một sai lầm. Chiếc quần của anh đột nhiên trở nên không thoải mái. Dịu lại nào, cậu bé, anh thầm nghĩ. Hiện giờ chắc chắn là không đúng lúc đúng chỗ.

Cho dù kiểm tra bằng cách nào, họ cũng không thể tìm ra làm sao mà tia laser lại bị khởi động bất chợt. Caroline thực ra phụ trách nghiên cứu về bản thân tia laser, chứ không phải cơ cấu khai hỏa. Đó là mảng của Adrian, và bởi thế anh ta trở nên cáu kỉnh. Nếu vấn đề thuộc về trách nhiệm của anh ta, anh ta có thể bị loại ra khỏi dự án hay thậm chí bị sa thải. Như thông thường, anh ta trút cơn giận dữ của mình lên Caroline.

- Cô là cái quái gì chứ, đồ xúi quẩy? – Anh ta lầm bầm, cau có khi anh ta cẩn thận kiểm tra lại mọi chi tiết của cơ chế khai hỏa – Mọi thứ đang ổn, chỉ có một vài sai sót tiểu tiết chỗ này chỗ kia, cho tới tận khi cô chường mặt ra. Mọi việc bắt đầu xáo xào lên ngay khi cô bắt đầu mó tay vào.

- Tôi chưa từng làm việc với cái máy đó – Cô chỉ ra, từ chối để anh ta làm cô tức giận hay là bị lôi kéo vào một bài chỉ trích.

Tuy nhiên, cô chẳng phải nói thêm gì, bởi vì Adrian suy diễn lời nhận xét của cô thành ra là anh ta đã làm việc với cái máy đó, cho nên đó rõ ràng là lỗi của anh ta.

- Dừng chuyện cãi nhau vặt này lại đi – Yates ra lệnh – Cal, có bất kỳ thứ gì hiện ra trên máy tính không?

Cal trông kiệt sức, đôi mắt anh ta vẫn đỏ bởi cứ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính và hàng chông những dữ liệu lơ mờ trong quá nhiều giờ. Anh ta lắc đầu.

- Tất cả đều được kiểm tra trên giấy tờ cả rồi.

Họ đang đứng tụ tập quanh bộ phận tia laser trong bụng chiếc máy bay Bowie đã lái. Caroline nhìn vào nó, cố gắng để ngoài tai những gì mọi người đang nói khi cô thử sắp xếp lại mọi chuyện. Tia laser có vẻ như ở trong tình trạng hoạt động hoàn hảo, cơ chế khai hỏa cũng vậy. Việc truy cập cũng diễn ra hoàn hảo, nhưng bọn họ đều đã biết mấy chuyện đó rồi. Sau rốt, nó đã khóa mục tiêu vào máy bay của Daffy và thối bay nó khỏi bầu trời. Nhưng cái gì đã ra lệnh cho nó hoạt động?

Theo dữ liệu từ máy tính, Bowie chắc chắn là không chạm vào cái nút, cho nên cơ chế khóa mục tiêu và khai hỏa đều đã tự khởi động, điều không được cài đặt để thực hiện. Không phải là hệ thống laser đã được cài đặt để tự kích hoạt; thực tế việc bắn tia laser đã không được lên lịch trong mười ngày tiếp. Ba chuyện đã liên tiếp hỏng hóc: tia laser bị kích hoạt, hệ thống định vị khóa mục tiêu vào máy bay của Daffy và cơ chế khai hỏa tự động bắn. Không việc nào trong số

ba việc đó được dự đoán trước cả; vì tất cả đã tình cờ xảy ra cùng lúc hay ta nói theo Luật của Murphy – mọi thứ có thể đi sai hướng thì sẽ đi sai hướng.

Cô không thích chiều hướng các suy nghĩ của cô đang dẫn tới. Nếu ba chuyện đó tình cờ xảy ra cùng lúc là không logic, vậy chúng xảy ra hẳn là do đã được dàn xếp. Tia laser không thể nào bị kích hoạt bởi một cú đụng chạm ngẫu nhiên, và chắc chắn là nó không có một nút bên ngoài dán nhãn “Bật” và “Tắt”. Kích hoạt tia laser là chuyện mà nhóm laser phải làm với một hệ thống lệnh chính xác từ máy tính. Bởi có liên quan tới cả vấn đề an ninh, họ là những người duy nhất được tiếp cận với những lệnh đó.

Suy nghĩ logic không thể tránh khỏi chỉ ra rằng một trong những thành viên của nhóm đã kích hoạt tia laser.

Caroline không tin vào những kết luận bề mặt. Những thói quen làm việc của cô là theo thứ tự và chính xác một cách tỉ mỉ. Trước khi cô để mình bắt đầu suy nghĩ rằng một trong ba người đàn ông cô làm việc cùng đang cố tình phá hoại tia laser, cô phải chắc chắn không có bất kỳ ai ngoài nhóm có thể làm chuyện đó. Mọi thứ giờ đây đã được vi tính hóa hết, và cho dù bộ phận an ninh được thiết lập trong các chương trình và chi tiết hóa những lưu ý phòng ngừa được tiến hành, không gì là không thể. Có rất nhiều việc phức tạp tới mức chưa ai làm được, nhưng điều đó không biến những việc ấy thành không thể. Nếu ai đó có thể lấy được những lệnh kích hoạt, việc anh ta hay cô ta cũng có thể xâm nhập vào chương trình và sử dụng chúng là điều khả thi. Và với bất cứ ai có chút kiến thức về máy tính thì chuyện nhập những lệnh sẽ làm cho thao tác nhấn nút truy cập của phi công sẽ bị hủy bỏ đều là trò trẻ con, nói trong trường hợp nếu có một chiếc máy bay khác bay vào trong một khoảng cách nhất định. Có thể Bowie đã bay trên một quả bom hẹn giờ ngày hôm nay, chỉ đợi chờ hoàn cảnh thích hợp nữa thôi. Daffy đã gặp xui xẻo khi anh ta được phân công bay trên Bowie, nhưng cũng dễ dàng có thể là Mad Cat, hay thậm chí là Joe, trở thành người bị bắn hạ.

Yates đã đang quan sát cô một cách kỹ càng trong vài phút. Cô đang đứng thất thần, ánh mắt dán vào pod nhưng không nhìn thấy nó, với sự tập trung vào suy nghĩ bên trong. Ông có thể gần như thấy được bộ não như máy tính đó thu hẹp một danh sách kiểm tra và rút gọn lại những khả năng một cách không thể lay chuyển.

- Có chuyện gì vậy? – Cuối cùng ông cũng hỏi khi ông không thể chịu được tình trạng chờ đợi hồi hộp hơn nữa – Có ý tưởng gì à?

Cô chớp mắt, và mắt cô chậm chạp quay trở lại nhìn ông:

- Tôi nghĩ chúng ta nên kiểm tra chương trình máy tính – Cuối cùng cô cũng nói – Nếu nó không phải vấn đề về thiết bị, nó phải là vấn đề chương trình.

Trông Cal phờ phạc hết sức:

- Cô có biết sẽ mất bao lâu để kiểm tra toàn bộ chương trình không? – Anh ta hỏi một cách kỳ cục – Công việc này là rất lớn. Đây là chương trình phức tạp nhất mà tôi từng làm việc

cùng.

- Có thể một chiếc Cray...- Cô lẩm bẩm, nhìn vào lại chiếc pod.
- Đặt mua một chiếc siêu máy tính hiệu Cray á? – Yates đặt vấn đề, nhưng anh ta đã thầm nhẩm qua vấn đề hậu cần – Đắt như quỹ ấy chứ.
- Không tốn kém bằng việc dừng chương trình lại đâu.
- Việc đặt hàng có thể mất thời gian lâu lắc, trừ khi Lầu năm góc có thể sắp xếp để có một vài thứ tự ưu tiên.
- Đúng thế, đó là một ý kiến hay – Adrian nói một cách mất kiên nhẫn – Nhưng mấy người đang quên mất rằng sếp chỉ cho chúng ta ba mươi sáu tiếng thôi, mà chúng ta đã dùng hết mười tiếng trong đó rồi. Tôi không nghĩ sếp sẽ hài lòng với một khả năng.
- Chúng ta cũng chẳng đi tới đâu lúc này cả. Anh có ý kiến nào hay hơn không? – Caroline đáp trả cũng thiếu kiên nhẫn như thế.

Anh ta liếc nhìn cô mà không nói lời nào. Sự thực là, họ cũng đã đi vào đường cùng rồi.

Caroline không đề cập tới kết luận còn lại của cô, rằng nếu giải pháp cho vấn đề của họ nằm trong chương trình máy tính, họ vẫn phải tìm hiểu xem liệu nó là một lỗi cơ bản của việc lập trình hay liệu có ai đó cố tình lập trình nó như thế, nhưng cho tất cả mọi thứ chạy qua một chiếc Cray sẽ cho họ câu trả lời. Bằng việc so sánh chương trình hoạt động với cái ban đầu, rồi chiếc Cray có thể cho họ biết liệu có bằng cách nào đó chương trình hoạt động đã bị thay thế hay không. Nếu không thế, vậy mọi thứ quay trở lại với điểm ban đầu với DataTech; nếu đúng là vậy, bọn họ sẽ phải tìm ra ai là người chịu trách nhiệm cho những thay đổi.

- Vậy chúng ta làm gì bây giờ? – Cal hỏi, dụi mắt – Dừng việc nhìn nhau và chỉ cần nhắc xem chúng ta sẽ tìm hiểu chương trình, hay là thức cả đêm tìm kiếm thứ gì đó mà chúng ta cũng chả biết là gì ấy hả?

Bất chấp bản thân mình, Caroline vẫn phải cười toe:

- Nếu anh loạng choạng đúng như câu nói đó có vẻ, tôi không nghĩ anh có thể thức cả đêm.

Anh ta ném cho cô một cái nhìn lơ đãng và một nụ cười mỉm cũng lơ đãng như thế:

- Chán nhĩ? Khi còn trẻ trung tôi có thể chè chén thâu đêm và làm việc nguyên ngày, rồi trở lại để chè chén nhiều hơn nữa. Cái mà cô thấy ở đây chỉ là cái bóng của con người cũ của tôi thôi.
- Tôi vui sướng khi cả hai người đều không thấy vấn đề này là nghiêm túc – Adrian đốp chát.

- Thôi đi! – Yates ra lệnh, có sự giận dữ trong giọng nói thường ngày điềm tĩnh của ông. Họ đều mệt mỏi và kiệt quệ. Ông điều chỉnh lại giọng nói của mình – Tôi muốn nói điều này theo đúng nghĩa đen cũng như nghĩa bóng. Chúng ta sẽ không hoàn thành được chuyện gì cả ngoại trừ làm cho tất cả cùng mệt mỏi. Chúng ta sẽ thanh toán xong chuyện này trong đêm nay, cho dù tôi đã nói gì trước đó. Tôi nghĩ chúng ta đã loại trừ mọi điều có thể ngoại trừ chương trình, cho nên đó là bước kế tiếp có logic, và chúng ta không thể tiến hành nó ở đây được. Tôi sẽ đi tắm rửa và ăn một bữa ngon lành trong khi suy nghĩ về chuyện này, rồi tôi sẽ có một cuộc nói chuyện với Đại tá Mackenzie. Hãy nghỉ ngơi chút đi mọi người.

Đại úy Ivan Hodge, đứng đầu bộ phận an ninh, nói chẳng cần rào đón gì:

- Chúng ta có một điểm rất đáng ngờ, thưa ngài.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Joe chẳng biểu lộ cảm xúc gì, cho dù anh mong là người đại úy đã không tìm ra điều gì.

Đôi mắt sắt đá của Thiếu tướng Tuell trở nên còn cứng rắn hơn. Với tư cách là người đứng đầu căn cứ, ông là người chịu trách nhiệm tối cao cho mọi việc xảy ra, và ông đặc biệt quan tâm tới những gì đã gây ra tai nạn cho một chiếc F-22.

- Cho chúng tôi xem anh tìm thấy gì.

Người đại úy đang mang theo một cuốn sổ trực dày. Anh ta đặt nó lên bàn của Joe và mở ra một trang đã được đánh dấu trước.

- Đây – Anh ta chỉ một dòng ghi chép anh ta đã tô đậm với màu vàng sang – Đây là mã an ninh của một thành viên trong nhóm laser, cô Caroline Evans. Cô ta tới thay cho vị trí của một thành viên đã bị đau tim vào thứ Ba vừa rồi.

Lòng dạ của Joe như thắt lại và đôi mắt anh trở nên trống rỗng khi anh chờ đợi Đại úy Hodge nói tiếp.

- Cô ta là người có thói quen tới trước tất cả những người khác vào buổi sáng và là người cuối cùng rời khỏi – Viên đại úy nói, và Joe thả lỏng một phần.

Caroline là một người nghiện công việc, một trường hợp khó mà chỉ trích được, bản thân anh đã bước tới sau lưng cô không hề báo trước vài lần, và không hề bắt gặp cô làm gì đáng ngờ ...cho dù có một lần cô đã nhanh chóng tắt màn hình máy tính. Anh đã thoáng bắn khoăn về chuyện đó, rồi quên nó luôn, cho tới lúc này.

- Bản thân ngài cũng có vấn đề, thưa ngài – Đại úy Hodge nói với Joe – Thực ra thì nó không có nghĩa gì.

Anh ta lật ra một trang đã đánh dấu khác:

- Nhưng ở chỗ này, vào tối Thứ năm, bộ cảm biến ghi nhận rằng Cô Evans đã bước vào khu

vực làm việc của nhóm laser trước 24 giờ một chút và không rời khỏi đó cho tới gần 4 giờ sáng. Cô ta ở một mình suốt khoảng thời gian đó. Cô ta quay trở lại vào lúc 6 giờ để làm việc như bình thường. Những con chim bay vào sáng hôm đó và lần đầu tiên thử nghiệm một số tính năng mới với tia laser, phải vậy không?

Sự băng giá quay trở lại đôi mắt của Joe:

- Đúng thế.
- Cô ta rời khỏi khu vực tối muộn chiều hôm đó cùng các thành viên khác của nhóm và không quay lại cho tới tận tối Chủ nhật, một lần nữa lại vào lúc gần 24 giờ. Một lần nữa, cô ta lại là người duy nhất ở đó. Cô ta rời tòa nhà vào lúc 4 giờ 30, quay trở lại như lúc thường vào 6 giờ. Lần này, chiếc máy bay của Thiếu úy Deale bị bắn hạ. Còn có nhiều chuyện rắc rối hơn nhiều so với việc nhóm laser không làm việc tiếp chút nào. Những lần xuất hiện trong khu vực làm việc vào lúc nửa đêm này, cộng với thực tế rằng rắc rối không bắt đầu cho tới lúc cô ta tới đây, mọi thứ có vẻ không khả quan.

Người đại úy ngần ngại liếc nhìn Joe. Biểu hiện của đại tá đủ để khiến bất kỳ người đàn ông bình thường nào cũng phải ngại ngần, và Đại úy Hodge tự cho rằng bản thân anh ta phải cực kỳ kiên cường. Dù thế, vẫn phải nói ra.

- Tôi được biết là ngài đã thiết lậpum, một mối quan hệ riêng với Cô Evans.
- Chúng tôi cùng nhau ra ngoài một đôi lần.

Họ đã làm nhiều thứ hơn thế nữa, anh nghĩ một cách cẩu kính. Cô đã dâng hiến bản thân mình cho anh hoàn toàn tới mức làm lu mờ mọi kỷ niệm của anh về những người phụ nữ khác, biến họ trở nên không là gì cả. Và sau khi họ quay trở về từ Vegas vào tối Chủ nhật cô đã lĩnh vào khu vực làm việc và...làm cái quái gì chứ? Bí mật kích hoạt bộ phận laser trên máy bay của Bowie chẳng? Hay cũng chính là bộ phận trên chiếc máy bay của chính anh? Có thể nào anh cũng dễ dàng là người đã bắn hạ bạn mình hay không?

Đại úy Hodge trông không có vẻ thoải mái:

- Trong khi ngài ở cùng cô ấy, cô ta có nói gì không? Có hỏi bất cứ điều gì liên quan tới Night Wing chẳng?
- Không – anh chắc chắn điều đó. Công việc được đề cập tới theo cách chung chung nhất. Nhưng rồi, tại sao cô phải hỏi anh điều gì.
- Cô ta có quyền tìm hiểu bất cứ điều gì về dự án mà cô ta muốn mà chẳng cần phải hỏi ai khác cả.
- Đúng thế. Nhưng liệu cô ta có nói bất kỳ điều gì chẳng, nếu ngài nhớ lại, để ngài có thể phân tích như là một nguyên nhân cho việc muốn nhóm laser gặp thất bại? Hay muốn phá hoại dự án Night Wing?

- Không.

Nhưng cô sẽ không thể nào; Caroline quá thông minh để làm thế. Caroline quá tài giỏi. Caroline có khả năng hoàn hảo để kích hoạt tia laser; cô không chỉ là một chuyên gia, cô còn có quyền tiếp cận với các mã số.

- Cô ta có kiến thức cũng như cơ hội – anh nghe thấy bản thân mình đang lên tiếng – Anh có gì khác nữa không? Động cơ, bất cứ thứ gì đáng ngờ trong quá khứ của cô ta, hay bất cứ vấn đề tiền bạc nào?

- Tiểu sử của cô ta trong sạch như một tờ giấy trắng vậy – Người đại úy công nhận – Chúng ta sẽ phải kiểm tra lại toàn bộ để chắc chắn là nó chính xác và không có gì trong đó là nguy tạo, nhưng đó chỉ là một sự phòng ngừa thôi. Mọi người có liên hệ với dự án này đã được thẩm tra tới cả số lỗ trám răng của họ.

- Xác minh chuyện này cho tôi – Thiếu tướng Tuell nói – Cô ta có thể kích hoạt tia laser từ khu vực làm việc, mà không cần tiếp cận hệ thống súng bắn laser trên máy bay hay không? Những con chim được canh phòng 24/24 giờ.

- Vâng, thưa ngài – Đại úy Hodge nói – Bằng lệnh của máy tính. Và Cô Evans có hai chuyên môn trong trường đại học. Cô ta có bằng Tiến sĩ về vật lý, nhưng cô ta cũng là thạc sĩ về kỹ thuật máy tính. Cô ta biết cách xử lý những chiếc máy tính.

- Tôi hiểu – vị tướng thở dài – Vậy những đề xuất của anh là gì?

- Chúng ta sẽ không cáo buộc trách nhiệm như thủ tục, thưa ngài. Chúng ta có thể chứng minh khả năng, và thời điểm là rất đáng ngờ, nhưng chúng ta vẫn chưa chứng minh được những chiếc máy tính đã thực sự được tái lập trình để trang bị và bắn tia laser. Vẫn có khả năng rằng đó chỉ là một rối loạn kỹ thuật.

- Nhưng anh không nghĩ thế?

- Không thưa ngài. Những vấn đề bắt đầu có khi cô ta tới đây, và trong cả hai trường hợp cá biệt này chúng đều diễn ra sau khi cô ta tới thăm khu vực làm việc lúc nửa đêm. Cô ta là dân thường. Tôi kiến nghị rằng FBI nên được thông báo và cô ta cần được giới hạn phạm vi trong vòng căn cứ thôi, cho dù vẫn chưa cần phải áp dụng việc giám sát. Như là biện pháp phòng ngừa, tôi cũng sẽ giới hạn toàn bộ nhóm laser khỏi khu vực làm việc cho tới khi việc này giải quyết xong.

- Tại sao lại vậy, Đại úy?

- Như tôi đã nói, thưa ngài, chỉ là phòng hờ thôi. Có thể cô ta không phải là người duy nhất có liên quan.

- Những biên bản không cho thấy ai khác bước vào khu vực làm việc vào thời điểm đáng

ngờ.

- Điều đó không có nghĩa là họ không biết chuyện đó. Tôi nghĩ Đại tá Mackenzie sẽ đồng ý với tôi rằng việc dừng thử nghiệm lại vài ngày sẽ ít tốn kém hơn là mất thêm một chiếc F-22, hay thậm chí là một trong những mẫu thử nghiệm.
- Đúng thế - Giọng Joe cứng rắn – Anh sẽ chất vấn Cô Evans chứ?
- Vâng, thưa ngài.
- Tôi muốn có mặt ở đó.
- Dĩ nhiên, thưa ngài.

Đại úy Hodge thầm nghĩ rằng Đại tá Mackenzie chẳng cần phải có sự cho phép; anh có thẩm quyền tối cao trong căn cứ với bất kỳ điều gì liên quan tới dự án Night Wing. Anh sẽ chiều theo ý của Thiếu tướng Tuell, nhưng nó cũng tùy theo lựa chọn.

- Khi nào?
- Tôi có thể cho người của mình hộ tống cô ta tới đây ngay, nếu ngài muốn.
- Vậy thì làm đi.

Thiếu tướng Tuell đứng dậy:

- Các quý ngài, tôi giao lại chuyện này cho các ngài. Tôi tin rằng cả hai người sẽ đảm bảo về vị thế của chúng ta trước khi cáo buộc trách nhiệm. Tuy nhiên, làm bất cứ điều gì để giải quyết chuyện này. Dự án này quá quan trọng.

Họ đều cúi chào, và ông đáp trả. Khi ông rời đi, đại úy Hodge ra dấu về chiếc điện thoại của Joe và nói:

- Xin phép ngài, thưa ngài.

Joe gạt đầu cọc lốc. Đại úy Hodge nhắc ống nghe lên và nhấn một mã số.

- Hộ tống cô Caroline Evans, số hiệu C12X114 tới văn phòng Đại tá Mackenzie. Để thẩm tra.
- Người trả lời điện thoại lặp lại mã hiệu. Đại úy Hodge nói:

- Chính xác. Cảm ơn.

Anh ta gác máy và quay sang Joe.

- Mười phút nữa – anh ta nói.

Chương X

Chưa bao giờ Caroline từng cảm thấy mình nhỏ bé, bị bóc trần và kinh hoàng thế này. Cô ngồi trên chiếc ghế trong văn phòng của Joe và cố gắng kéo ánh mắt anh về phía mình, để lặng lẽ cầu xin anh hãy tin cô, nhưng anh không nhìn cô. Hay đúng hơn, anh có nhìn vào cô, nhưng là với cái nhìn lạnh lẽo, hoàn toàn xa lạ, như thể anh đang quan sát một loại côn trùng nào đó. Anh không đang nhìn thấy cô, Caroline. Chính biểu hiện trên gương mặt anh khiến cô sợ hãi hơn bất cứ thứ gì khác. Nó cứng rắn như đá.

- Không, tôi đã không vào lại khu vực làm việc trong những dịp đó - Cô nhắc lại có vẻ như lần thứ một trăm.

- Bộ Cảm biến ghi nhận tất cả những lần ra và vào của cô, cô Evans.

Đại úy Hodge, đội trưởng đội bảo an của căn cứ, cũng làm rất tốt việc nhai đi nhai lại câu này.

- Vậy thì bộ cảm biến đã sai.

- Không, bộ cảm biến đặc biệt chính xác. Loại hiện đại nhất hiện giờ.

- Bộ cảm biến đã sai - Cô hít vào, cố gắng bình tĩnh lại. Cô gần như phát ốm vì sợ - Thẻ ID của tôi bị tuột ra lúc nào đó trong ngày thứ Năm. Tôi phát hiện ra nó đã mất vào sáng thứ Sáu khi mặc quần áo.

- Cô vẫn tiếp tục nói thế. Chúng tôi không có ghi nhận vào về việc cô điền vào báo cáo về cái thẻ được-gọi-là-mất-tích đó, và cô nên nhận ra, dĩ nhiên, việc đó quan trọng thế nào trong một dự án tối mật hàng đầu. Có thể cô sẽ muốn giải thích lý do của mình một lần nữa.

- Tôi nhớ - nó đã bị vương vào một tập tài liệu hôm thứ Năm và nghĩ chắc hẳn nó đã bị lỏng ra lúc đó. Tôi không báo với bộ phận an ninh vì có vẻ như việc đó rất phiền hà khi tôi hầu như chắc chắn nó không bị mất mà vẫn còn trong văn phòng.

- Nhưng bộ cảm biến ghi nhận cô rời tòa nhà trưa hôm đó với những thành viên khác trong nhóm của cô. Để làm việc đó cô phải có thẻ, và tin tôi đi, cô Evans, hệ thống an ninh hoạt động với cả hai chiều ra và vào. Nếu ai đó đi qua ngưỡng cửa từ bất kì hướng nào mà không có tín hiệu nhận dạng hợp lệ, chuông báo động sẽ reo.

- Và đó là lý do tại sao tôi đang nói với anh rằng bộ cảm biến phải bị trục trặc. Khi tôi phát hiện ra tôi không có thẻ, tôi đã gọi cho Cal Gilchrist và nhờ anh ấy kiểm tra văn phòng hộ tôi. Anh ấy tìm thấy nó trên sàn nhà dưới bàn làm việc của tôi. Anh ấy mang nó ra cho tôi và trở lại căn hộ của anh ấy khi tôi bắt đầu làm việc. Tất cả những gì anh cần làm là hỏi anh ấy.

- Ông Gilchrist sẽ được hỏi những câu hỏi thích hợp. Tuy nhiên, những gì hệ thống ghi nhận

là cả cô và ông Gilchrist cùng vào tòa nhà và cùng đi ra hai phút sau đó. Sau đó cô vào lại một mình, và hơn một giờ sau ông Gilchrist mới vào lại.

- Điều đó là không thể. Tôi đã không vào tòa nhà cho đến khi ông Gilchrist quay trở lại với thẻ của tôi. Cái bộ cảm ứng quý giá của anh cho anh biết điều gì khi hai chiếc thẻ nhưng chỉ có một người rời khỏi tòa nhà?

Viên Đại úy phớt lờ câu hỏi của cô và thay vào đó ghi chú nhanh xuống tập giấy anh ta đang cầm.

- Cô cũng để thất lạc thẻ của cô vào tối Chủ Nhật à?

- Không. Tôi không vào lại tòa nhà vào tối Chủ Nhật.

Cô không thể không ném cho Joe một cái liếc mắt khẩn cầu ngăn ngừa. Anh đang nghĩ gì vậy? Chắc chắn là anh không đời nào nghi ngờ cô đã phá hoại hệ thống laser được....

- Bộ cảm biến nói rằng cô đã. Và với lời khai của chính cô, thẻ ID của cô có ở đó với cô.

- Chiếc thẻ ở chính xác chỗ tôi đã để nó chiều thứ Sáu khi tôi đeo nó lại sáng nay.

- Cô không hề dịch chuyển nó suốt cả kì cuối tuần?

- Cuối tuần vừa qua tôi ở Vegas.

- Và để thẻ của cô ở nhà?

- Anh có đeo thẻ của anh khi ở ngoài căn cứ không, Đại úy? - Cô đập lại.

Anh ta nói nhẹ nhàng:

- Tôi muốn nhắc nhở cô rằng tôi không phải là đối tượng bị tình nghi.

- Tình nghi bởi cái gì? Phun nó ra tôi xem nào - Cô thách thức.

Anh ta từ chối bị khiêu khích.

- Cô bảo cô ở Vegas cả kì cuối tuần. Cô không trở lại căn cứ cả vào tối thứ Sáu và tối thứ Bảy à?

- Không.

- Cô ở chỗ nào ở Vegas?

- Khách sạn Hilton.

- Ở đó có nhiều hơn một Hilton. Nhưng dĩ nhiên điều này có thể xác minh được, đúng

không?

Joe cắt ngang.

- Cô Evan và tôi ở cùng nhau kì cuối tuần. Tôi có thể xác nhận cho cô ấy từ cuối buổi chiều thứ Sáu cho đến 19:00 ngày Chủ Nhật.

- Tôi hiểu rồi - Đại úy Hogde giữ giọng mình không để lộ điều gì, nhưng mặt Caroline đỏ bừng. Lần này cô không liếc nhìn Joe.

- Vậy là chiếc thẻ tên được khóa trong căn hộ của cô suốt thời gian đó?

Cô cố gắng thở lần nữa để trấn tĩnh. Chúng có vẻ không có mấy tác dụng.

- Đúng.

- Cô chắc chắn là căn hộ của cô an toàn chứ?

- Chắc, tôi luôn kiểm tra khóa cửa hai lần.

Anh ta trông hoài nghi.

- “Luôn” là một khái niệm rất chính xác. Có nghĩa là không có sai sót nào. Cô đang nói là cô chưa bao giờ bỏ qua không kiểm tra khóa cửa hai lần?

- Trong trường hợp này, Đại tá Mackenzie đích thân kiểm tra khóa cửa trong khi tôi quan sát.

Viên Đại úy liếc nhìn Joe, anh gật đầu. Đôi mắt Joe bí hiểm, thái độ của anh không thể đọc được.

- Cô xác nhận rằng chiếc thẻ thuộc quyền sở hữu của cô mà không phải ai khác. Cô được ghi nhận đã vào khu làm việc chính xác - Anh ta ngừng lại để kiểm tra sổ liệu - vào 23:47 tối ngày Chủ Nhật.

- Vào giờ đó tối Chủ Nhật tôi đang ở trên giường.

- Một mình? - Viên Đại úy hỏi một cách lãnh đạm.

- Đúng.

- Không ai có thể chứng minh điều đó. Cô nói cô đã ở trên giường. Máy tính nói cô đã ở trong
Khu vực làm việc.

- Nói chuyện với Cal Gilchrist đi! - Cô nói dữ dội - Ngừng phí phạm thời gian vào việc này và xác minh những gì tôi đã nói với anh đi.

- Vào sáng thứ Năm, khi tôi đi vào phòng làm việc của cô, cô đã xóa màn hình và tắt máy tính của cô - Joe nói. Giọng anh lạnh và trầm - Có cái gì trên màn hình mà cô không muốn tôi nhìn thấy?"

Cô nhìn anh chăm chăm trong im lặng, hoàn toàn mất phương hướng. Anh nghe như chắc chắn vào việc cô có tội như Đại Úy Hodge, nhưng chắc chắn anh biết... Cô cố tập trung để nhớ lại tình huống lúc đó. Sáng thứ Năm. Anh đã lại làm cô giật mình, cô nhớ ra, và khi cô theo phản xạ bắt đầu tấn công anh, anh đã kéo cô vào vòng tay mình. Cô nhớ đã nghịch vắn vớ với chiếc máy tính để có việc gì đó mà làm trong khi cố nắm bắt những phản ứng của cô với anh, nhưng cô không có chút khái niệm nào về việc cô đang làm gì trên máy tính lúc đó.

- Tôi không nhớ - Cô nói yếu ớt.

- Thôi nào - Anh giễu cợt - Cô nhớ mọi thứ. Cô có trí óc như một chiếc bẫy thép vậy.

- Tôi không nhớ - Cô lặp lại, nhìn chăm chăm vào anh.

Với một cơn sốc cô nhận ra biểu hiện trong đôi mắt anh là sự khinh bỉ... kinh tởm... thậm chí cơn thịnh nộ. Đúng vậy, hầu hết là cuồng nộ, nhưng không phải sự nổi nóng thông thường. Cơn cuồng nộ của Joe Mackenzie lạnh lẽo như băng đá, và càng đáng sợ hơn vì thế. Anh đang nhìn cô như thể anh có thể hủy hoại cô mà không hối tiếc chút nào. Anh không tin cô!

Sự tàn ác của nhận thức đó gần như bóp nghẹt cô. Nó khiến một nút thắt to tướng trong ngực cô sưng phồng lên đến khi cô hầu như không thể thở được, đến khi trái tim cô đập với nỗ lực chậm chạp, đau đớn. Nếu tình thế đảo ngược, cô sẽ không do dự dành cho anh niềm tin tuyệt đối, bởi vì, bất chấp những chứng cứ, cô biết anh sẽ không bao giờ phản bội Tổ quốc. Rõ ràng là anh tin cô có khả năng làm đúng như thế. Quá trình tư duy của cô trật tự và có logic, nhưng đột nhiên một nhận thức gây choáng váng theo bản năng tràn ngập trong cô: cô sẽ tin tưởng anh vì bị anh hấp dẫn, tham gia rất tích cực vào việc tìm hiểu anh như một người đàn ông - nhận thức dữ dội về anh với tư cách một người đàn ông vì cô yêu anh, trong khi thời gian họ chia sẻ cùng nhau với anh chỉ hoàn toàn là xác thịt. Anh đã chẳng buồn tìm hiểu cô như một con người bởi vì anh không buồn quan tâm.

Trong cơn sốc, cô rút lại vào lớp vỏ của mình. Cơ thể cô có thể không hề nhúc nhích, nhưng tinh thần cô đã thầm hướng tới phía anh mà khẩn cầu, và giờ đây cô đóng sập cánh cửa tâm trí mình trước những suy nghĩ đó. Cô nuốt tất cả những phản ứng vào trong, chèn chặt chúng bên trong trong một nỗ lực củng cố lại bức tường phòng thủ tinh thần của mình. Có lẽ nỗ lực đó đã quá muộn, nhưng những bản năng phần 'con' trong cô luôn đấu tranh theo lẽ sinh tồn, và vì vậy cô tuân thủ theo những bản năng đó. Gương mặt cô dịu lại và trở nên vô cảm, và cô nhìn lại anh chăm chăm với đôi mắt trống rỗng vô hồn như thủy tinh. Cô không thể chịu được việc trao cho anh dù chỉ là một mảnh vỡ của mình.

- Cô đang làm gì lúc đó? - Anh nhắc lại.

- Tôi không nhớ - Thậm chí giọng cô cũng nhạt nhẽo. Cô phải tuyệt vọng đè nén những cảm

xúc của mình để không cái nào trong chúng có cơ hội thoát ra. Cũng với giọng vô cảm đó, cô nói - Tôi đang đi đến kết luận là tôi bị tình nghi vì tội phá hoại.

- Tôi còn chưa nói thế - Đại úy Hodge đáp.

- Anh cũng không nói không phải, và cái này cho cảm giác rất giống một cuộc hỏi cung.

Cô giữ ánh mắt chiếu vào anh ta, vì cô không thể chịu đựng việc nhìn Joe. Cô không biết liệu cô có bao giờ có thể nhìn vào anh ta nữa không. Sau này, khi còn lại một mình, cô sẽ tập hợp và đánh giá lại, làm một bản báo cáo thiệt hại, nhưng ngay lúc này cô cảm thấy như thể mọi thứ trong cô sẽ vỡ tan nếu cô nhìn anh. Nỗi đau đơn thuần là quá lớn; cô không thể chịu đựng được, nên cô phải lờ nó đi.

- Chúng tôi đã không thể tìm ra một sai sót nào trong hệ thống laser trên máy bay của Đại úy Wade - Cô nói, và thậm chí còn bơm thêm được một chút tự hào vào sự nhặt nhẻo trong giọng cô. Nó ngang phè như điện não đồ của một xác chết - Tất cả chúng tôi đã bàn bạc. Yates Korleski, đội trưởng, đang chuẩn bị thuyết phục Đại tá Mackenzie tối nay sau khi ông ấy suy nghĩ thêm một chút, nhưng chúng tôi nghĩ rằng vấn đề nằm trong chương trình máy tính.

Đại úy Hodge trông hơi có vẻ thích thú.

- Cô đang nói đến loại vấn đề nào vậy, cô Evans?

- Chúng tôi không biết. Chúng tôi muốn so sánh chương trình đang chạy với chương trình gốc để tìm ra bất kì sự thay đổi nào đã được thực hiện trên chương trình mà chúng tôi đang thực tế sử dụng.

- Và nếu có những thay đổi?

- Thì chúng tôi sẽ tìm ra chúng là gì.

- Ý kiến kiểm tra lại chương trình là của ai?

- Của tôi.

- Điều gì làm cô nghĩ đến việc đó?

- Thông qua quá trình loại trừ. Chương trình máy tính là tất cả những gì còn lại có thể có sai sót.

- Nhưng chương trình đã làm việc hoàn hảo trước khi cô đến. Đó sẽ là chiến công hiển hách của cô nếu cô giải quyết được vấn đề trọng đại này, đúng thế không, cô Evans?

Cô không chùn bước, chỉ tiếp tục nhìn anh ta một cách sắt đá.

- Tôi không phá hoại chương trình để có thể nhận được vinh quang khi tìm ra vấn đề.

- Tôi đã không buộc tội cô làm thế. Tôi chỉ đơn thuần hỏi cô liệu nó có phải một chiến công hiển hách cho cô nếu cô chỉ ra khuyết điểm trọng yếu trong một dự án lớn và quan trọng như thế này không thôi.

- Tôi vốn đã có danh tiếng nghề nghiệp tốt, Đại úy. Đó là lý do tại sao tôi ở trong nhóm.

- Nhưng cô không phải một thành viên gốc, vậy nên rõ ràng là cô chưa đủ tốt cho chuyện đó. Cô có phật lòng vì không được chọn ngay từ đầu không?

- Tôi không biết về kế hoạch nên không có gì để phật lòng cả. Tôi đang có việc khác vào lúc đó. Dự án Night Wing đã đủ người khi tôi kết thúc dự án của mình và tôi chỉ có thể nhận việc một tháng trước đây. Điều này có thể xác minh - Cô thêm vào trước khi anh ta có thể hỏi.

- Hmmm.

Anh ta xem xét những dòng ghi chú trên tập giấy một lúc lâu, rồi nhìn lên với một nụ cười nhạt nhẽo không lên tới được đôi mắt.

- Tôi tin rằng đó là tất cả những gì tôi có để hỏi cô vào lúc này, cô Evans. Cô có thể đi. À – cô bị hạn chế trong khu căn cứ. Sẽ không hay ho chút nào nếu cô bị bắt quả tang đang cố bỏ đi.

- Những cuộc điện thoại của tôi cũng bị hạn chế luôn à?

- Cô cần gọi điện cho ai à? - Anh ta hỏi mà không trả lời câu hỏi của cô - Một luật sư chẳng?

- Tôi có cần một luật sư không?

Anh ta lại cười nụ cười tí hín.

- Chúng tôi vẫn chưa đưa ra lời buộc tội nào cả.

Anh ta phải để chữ “chưa” vào đó, cô nhận thấy một cách hờ hững, nhưng không để nó gây ảnh hưởng.

- Các anh chưa đưa ra lời buộc tội nhưng tôi bị hạn chế trong khu căn cứ. Để tôi nhắc anh nhớ rằng tôi thuộc bộ phận dân sự, Đại úy Hodge, không phải thành viên trong quân đội.

- Và để tôi nhắc cô nhớ, cô Evans, rằng cô đang ở trong một căn cứ quân sự và đây là vấn đề thuộc về quân đội. Nếu cần thiết, chúng tôi có thể giữ cô trong phòng giam trong khoảng thời gian tối đa trước khi lời buộc tội được chính thức đưa ra. Đến lúc đó nhiều vấn đề trong việc này đã được làm sáng tỏ, và cô có thể được miễn tội, nhưng nếu cô cứ khăng khăng dành thời gian của mình sau song sắt, chúng tôi có thể hợp tác.

- Anh nói đủ rõ rồi.

- Tôi nghĩ tôi đã.

Caroline đứng dậy và tập trung vào đôi chân của mình. Cô phải đảm bảo chúng không lập cập, rằng chúng chuyển động đúng theo lệnh của cô. Cô không nhìn Joe khi đi ra khỏi văn phòng hay nhìn Trung sĩ Vrska đang trực ở ngoài văn phòng. Hiển nhiên là anh Trung sĩ trung thành chỉ rời khỏi khi ngài Đại tá cũng thế.

Họ sẽ nói chuyện với Cal, và anh ta sẽ xác minh mọi điều cô đã nói với họ, việc sẽ buộc họ phải chấp nhận rằng hệ thống an ninh quý giá của họ có thể và đã mắc lỗi. Có thể đã có một sai sót nghiêm trọng trong hệ thống an ninh và hai thẻ ID đã được xuất ra với cùng một mã vạch. Có thể ai đó đã vào khu vực làm việc với một bản sao thẻ của cô và thực sự đã phá hoại chương trình máy tính, nhưng hỏi Cal sẽ buộc họ phải thừa nhận đó không phải là cô.

Cô không lo sợ về việc bị buộc tội phá hoại, tuy rằng chịu đựng những câu hỏi của viên Đại úy chẳng phải là kinh nghiệm vui vẻ gì. Nhưng cô có thể không bao giờ hồi phục lại từ cái nhìn trong đôi mắt Joe và nhận ra rằng anh không tin tưởng cô, rằng anh đã tin cô có thể thực hiện hành vi phá hoại.

Cô đã biến mình thành một đứm gốc vĩ đại hiếm có. Bất chấp khả năng phi thường của bộ não, cô đã mắc một sai lầm rất cơ bản của phụ nữ là làm tình với một người đàn ông và mong đợi một sự cam kết từ anh ta. Không, không phải làm tình, mà là quan hệ tình dục. Đó là một sai lầm nữa mà cô đã phạm phải, quá coi trọng hành động đó. Đối với đàn ông đó đơn giản chỉ là sức hút của ham muốn thể xác, như ăn uống vậy. Không kèm theo chút cảm xúc nào. Cô đã làm tình, anh đã quan hệ tình dục. Cô đã dâng hiến bản thân cho anh, trái tim, linh hồn và cơ thể, và anh đã cho lại cô khoái lạc nhưng không chút gì từ bản thân anh ngoại trừ quyền tạm thời sử dụng cơ thể anh. Bởi cơ thể anh quá đẹp, cô đã khao khát có nhiều hơn nữa. Cô đã nghĩ cô sẽ nhận được thêm nữa.

Ồ, cô vẫn chưa đi xa đến mức nghĩ anh đang yêu cô, nhưng cô vẫn nghĩ anh có quan tâm, ít ra là một chút. Nhưng cô đã lẫn lộn kĩ năng tình dục và cảm xúc. Anh không có chút nào, ít nhất không gì cô có thể với tới. Anh luôn luôn giữ kiểm soát, con người bên trong của anh luôn được khóa kĩ khỏi tất cả mọi người ngoại trừ chính gia đình của anh. Cô đã bắt đầu nhìn ra sự khôn ngoan trong đó. Ngay lúc này đây cô sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì cô có để những cảm xúc của mình được bảo vệ chắc chắn như thế, vậy nên cô sẽ không gục ngã và cuộn tròn lại để trốn tránh nỗi đau. Cô sẽ làm thế nếu nó làm dịu đi nỗi đau, nhưng cô biết điều đó à không thể. Không có sự xoa dịu nào cả.

Có lẽ khi anh biết sự thật anh sẽ muốn tiếp tục cuộc tình của họ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Caroline cố gắng hình dung làm thế nào cô có thể đối phó với tình huống đó, nhưng cô đơn giản không thể suy nghĩ gì được.

Cô cũng không thể hình dung sẽ tiếp tục làm việc ở đây, nhìn thấy anh hàng ngày. Rốt cuộc thì cô đã luôn đứng khi không bao giờ dính dáng đến bất kì ai. Lần đầu tiên cô có quan hệ với một người rõ ràng đã là một thảm họa. Vậy nên giờ đây hoặc là cô phải làm cái việc không thể chịu đựng và bằng cách nào đó sống sót khi làm việc với anh, hoặc cô phải hủy hoại danh tiếng nghề nghiệp của mình bằng việc yêu cầu được rút ra khỏi dự án.

Có vẻ như công việc sẽ là tất cả những gì cô có, vậy nên cô sẽ bị nguyên rửa nếu vất bỏ nó chỉ vì một người đàn ông, ngay cả nếu người đó là Đại tá Joe Mackenzie đi nữa. Nếu phải dùng đến mọi gam sức mạnh mà cô có, cô cũng sẽ hoàn thành cái dự án chết chóc này. Cô sẽ nói với anh về công việc. Thậm chí cô cũng sẽ lịch sự. Nhưng không đời nào cô sẽ liều mở cửa trái tim lần nữa cho anh. Cô đơn giản không thể chịu được nỗi đau. Nó đã gần như vượt quá sức chịu đựng của cô, và sự thử thách mới chỉ bắt đầu.

- Cal Gilchrist thẳng thừng phủ nhận đã tìm thấy thẻ ID của cô ta dưới gầm bàn cô ta.

Hodge báo với Joe sau đó. Đã gần nửa đêm, nhưng không có dấu hiệu nào của giấc ngủ có thể nhìn thấy.

- Anh ta nói cô ta gọi cho anh ta sáng sớm ngày thứ Sáu và nhờ anh ta đi cùng đến tòa nhà bởi vì cô ta nghĩ có ai đó đang theo dõi cô ta buổi sáng hôm trước và khiến cô ta căng thẳng. Anh ta nói anh ta cũng đi vào cùng cô ta để kiểm tra nhanh tòa nhà, rồi quay lại căn hộ của mình để tắm và cạo râu.

Khuôn mặt Joe cứng rắn như đá. Anh đã không cho phép bản thân hy vọng rằng Gilchrist sẽ xác minh mọi thứ cô nói. Thế là đòi hỏi quá nhiều, khi bộ cảm biến đã rõ ràng đặt cô ở đó khi cô không nên.

- Vậy tại sao sử dụng anh ta như một bằng chứng ngoại phạm? Cô ta phải biết anh ta sẽ không bao che cho mình.

- Có thể không. Rõ ràng họ là đôi bạn tương đối thân thiết. Dĩ nhiên Adrian Pendley sẽ không nhúc nhích dù một ngón tay để giúp cô ta. Và có thể giữa cô ta và Gilchrist đã có chuyện gì đó diễn ra trong quá khứ đã khiến cô ta tự tin rằng anh ta sẽ bảo vệ mình nếu có thể.

- Không.

Ít nhất anh chắc chắn về chuyện đó. Caroline chưa bao giờ thân mật với bất cứ ai ngoài anh. Trước khi Ivan có thể thắc mắc về sự chắc chắn của anh, Joe hỏi:

- Còn Korleski? Họ có thảo luận cùng nhau về khả năng chương trình máy tính có vấn đề không?

- Có. Cô ta đã nói hoàn toàn sự thật về chuyện đó. Ông ta xác minh rằng cô ta là người đã đưa ra đề nghị kiểm tra chương trình. Ông ta cũng cực lực phản đối việc cô ta sẽ phá hoại một dự án để được điểm cho việc cứu vãn nó. Ông ta cũng không tin cô ta làm thế vì tiền.

- Ông ta có nghĩ đến bất kì ai trong nhóm laser sẽ làm thế dù là vì tiền hay uy tín không? - Joe hỏi.

Ivan lắc đầu.

- Những người còn lại thế nào?

- Sẽ mất thời gian để xác minh tất cả mọi thứ, nhưng tất cả bọn họ đều không có dấu hiệu đáng nghi. Tôi sẽ không bao giờ nghi ngờ cô ta nếu không phải vì những báo cáo ra và vào.

Joe có thể hiểu điều đó. Anh cũng sẽ không bao giờ nghi ngờ cô, nhưng rồi, anh chưa bao giờ có thể vượt qua nỗi ám ảnh của mình về cô. Tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là mang cô lên giường và chôn mình trong cơ thể ngọt ngào của cô. Giờ anh phải tự hỏi mấy phần trong đó đã được tính toán, liệu cô đã thực sự bị anh hấp dẫn đến mức trao cho anh sự trong trắng của mình mà không hề suy nghĩ hay liệu cô đã làm thế... Lạy Chúa, có lí do khả thi nào cho cái cách mà cô làm tình với anh khác hơn là đam mê? Không, cô đã không đến với anh trong nỗ lực nhằm tìm kiếm thông tin tuyệt mật liên quan đến Night Wing hay sử dụng anh như một sự bảo vệ nếu cô bị bắt. Cô đã không cần đến anh để tìm hiểu bất cứ thứ gì; cô có thể tiếp cận tất cả những thông tin cô muốn. Và sẽ quá bấp bênh nếu cho rằng anh sẽ bảo vệ cô chỉ vì anh đã ngủ với cô. Caroline đã muốn anh. Ngay cả nếu anh không thể tin bất cứ thứ gì khác ở cô, anh có thể tin vào điều đó.

Vậy anh làm gì bây giờ? Anh chưa bao giờ tức giận điên cuồng và... bị tổn thương đến thế. Tốt nhất anh nên thừa nhận. Nó giống như bị tổng một cú trời giáng vào bụng. Không ai từng đến với anh như Caroline, với sự dữ dội chân phương của cô. Cô đã thẳng thắn và thành thật đến mức đau đớn, không có kế hoạch hay mưu mẹo được giấu diếm nào. Anh đã muốn có thể bước lùi khỏi tình huống và nhìn vào nó mà không bị cảm xúc chi phối, nhưng không thể.

Anh chưa từng có cảm giác bất cứ chiếc máy bay nào như với Night Wing. Nó rất đặc biệt. Nó còn hơn cả đặc biệt. Việc chế tạo nó là lịch sử. Bay cùng nó trên không là ma thuật.

Anh sẽ không do dự đem cả mạng sống của mình ra để bảo vệ những chiếc phi cơ đó, bởi chúng là cần thiết để bảo vệ tổ quốc anh. Đó đơn giản là lòng yêu nước, đơn thuần là tình yêu cho những cánh chim còn đang ấp đó. Chúng là của anh.

Và anh cũng coi Caroline là của anh. Người phụ nữ của anh.

Nếu sự lựa chọn đơn thuần là giữa Caroline và những chiếc máy bay, anh sẽ chọn Caroline. Anh có thể không hoàn toàn vừa lòng với lựa chọn đó, nhưng anh không thể đứng một bên và để cô bị làm hại. Nhưng giữa Caroline và tổ quốc của anh... Không có lựa chọn nào cả. Không thể. Anh không cho phép. Bất kể cô dữ dội và dũng cảm thế nào, bất kể cô đã thách thức anh ở mức độ chưa một ai khác đã làm trước đây và ném bản thân cô một cách hết mình vào trận chiến. Cô đã không để anh dịu dàng khi anh chiếm lấy cô lần đầu tiên; cô đã khẳng khái đón nhận toàn bộ sức mạng của anh và đáp lại với mức độ tương đương. Caroline tiến thẳng vào cuộc sống, không do dự.

Những suy nghĩ của anh ngừng lại, một cái nhú mào nhỏ xíu làm cong đôi lông mày. Caroline không có vẻ là loại người lẩn lút trong bóng tối. Có thể anh đã không biết rõ cô như anh nghĩ, nhưng anh sẽ thề là không có lấy một cái xương thừa đoạn trong người cô.

Anh muốn gặp cô. Anh muốn hỏi cô vài câu hỏi, chỉ anh và cô, không ai khác trong phòng

để chêm vào. Anh sẽ lòi sự thật ra từ cô cho dù phải đi qua cả địa ngục.

Chương XI

Anh đã định đi thẳng tới căn hộ của cô, nhưng rồi anh dừng lại giữa chừng và thay vì thế vòng lại căn hộ của chính mình ở khu BOQ. Hiện giờ anh quá tức giận để mà đối diện với cô, đặc biệt trong một nơi ở tạm thời cho những nhân viên dân sự, nơi sẽ có quá nhiều người qua lại, mấy người đó chẳng cần phải biết chuyện gì đang diễn ra.

Anh không nghĩ ra mình có bao giờ trải nghiệm cơn tức giận như thế này trước đây chưa, nhưng rồi, anh thậm chí còn chưa từng bị phản bội như thế trước đây. Chết tiệt, tại sao cô phải làm mấy chuyện như thế? Nó hẳn là vì tiền, nhưng anh chưa bao giờ hiểu được tại sao có người lại có thể nhìn nhận hành vi phản quốc như một cơ hội tư lợi.

Phản quốc. Từ đó dội xuyên qua sự tỉnh táo của anh. Nếu cô có tội và bị kết án, cô có thể sẽ phải dành cả phần đời còn lại đằng sau song sắt, không có cơ hội được khoan hồng nào.

Anh sẽ không bao giờ còn được yêu cô nữa. Ý nghĩ đó làm cho cơn giận dữ của anh phun trào, và anh không ngừng rảo bước xung quanh khoảng không nhỏ xíu trong căn hộ của anh. Một kỳ cuối tuần là không đủ. Anh nghi ngờ rằng hàng ngàn kỳ nghỉ cuối tuần khác có thể đủ để đẩy cô ra khỏi cơ thể anh. Không phải là anh có thể để bản thân mình quên đi rằng anh đã làm tình với cô hai lần mà chẳng có gì bảo vệ. Bất chấp những lời cam kết của cô về việc tính toán thời gian không đúng lúc, cô có thể đang có thai.

Mẹ kiếp, thật là một đồng lõa xộn! Nếu như cô mang thai...Sẽ không có ích gì khi kiểm thêm rắc rối, anh sớm biết vậy. Nhưng liệu anh sẽ làm gì đây nếu cô đang mang trong mình đứa con của anh? Vẫn không có cách nào để anh cứu cô khỏi vòng tù tội được.

Thậm chí cô sẽ nói với anh theo cái cách lên mặt ta đây. Khi cô rời khỏi văn phòng anh đêm qua cô thậm chí còn từ chối nhìn vào anh. Anh đã quan sát cô, cố gắng đọc những phản ứng của cô, và rồi bất chợt cô đã bắt đầu thu mình lại. Anh đã chứng kiến việc đó xảy ra ngay trước mắt mình. Như thể một tia sáng bỗng nhiên vụt tắt mất. Tất cả sức sống và sinh khí, tất cả sự đáp ứng nhiệt tình, nguồn năng lượng dồi dào không thể nào tin nổi của cô, đã tan biến, và những gì còn lại là một hình nộm đóng băng của người đàn bà đã trả lời với một chất giọng đơn điệu cùng đôi mắt trống rỗng như mắt một con búp bê.

Thật điên tiết khi nhìn cô theo cách đó. Anh đã muốn dựng cô đứng trên đôi chân và lắc cô, để khiến cho cơn giận cực độ và đơn giản trào dâng lên trước mặt anh. Nhưng anh đã không làm. Nếu anh đầu hàng những thôi thúc đó, anh sẽ mất đi sự kiểm soát của mình một lần và

mãi mãi, và anh thì không bao giờ muốn điều đó xảy ra.

Những gì anh muốn làm, hơn bất kỳ việc gì trên thế giới, là xộc vào căn hộ của cô và làm tình với cô, thật mãnh liệt và thật lâu tới mức khi nó qua đi, cô sẽ biết được rằng cô thuộc về anh. Có thể nó sẽ chẳng giải quyết được chuyện này, nhưng chắc chắn như quý rằng anh sẽ cảm thấy khá hơn. Nhưng anh cũng chẳng thể làm vậy. Sau hết việc nhìn thấy cô sẽ làm đổ vỡ bức tường ngăn cách cuối cùng mà anh dựng lên để bảo vệ tâm tính của mình, giải tỏa ra một cơn lũ cảm xúc sẽ cuốn phăng anh đi cùng mọi thứ khác.

Caroline nằm trên những tấm ga trải giường trên tấm nệm hẹp của cô, quá bơ phờ để luồn vào giữa những tấm ga để thực sự đi ngủ. Hành động bình thường đó nằm ngoài khả năng của cô. Cô đã tắm rửa và mặc đồ đi ngủ, nhưng cô thậm chí không thể nào chịu đựng được những cử động vờ như nằm ngủ. Tất cả những gì cô có thể làm là nằm đó trong bóng tối thình lạng và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô có thể cảm thấy trái tim mình đập, cảm thấy sự nở ra nhịp nhàng, chậm rãi của xương sườn mình khi cô hít thở. Những hoạt động đó nói lên rằng cô vẫn còn sống, nhưng cô không cảm thấy cô vẫn đang tồn tại. Cô cảm thấy tê cứng, chết từ tận sâu bên trong.

Vào lúc này chắc bọn họ đã nói chuyện với Cal, người chắc hẳn sẽ xác minh rằng cô nói sự thực. Joe hẳn sẽ biết rằng anh đã sai, nhưng làm sao đó mà việc này không còn khiến cho cô thỏa mãn chút nào nữa. Ít nhất, cô vẫn trông đợi một cú điện thoại từ anh hay từ Đại úy Hodge, để nói rằng “Xin lỗi, chúng tôi đã phạm sai lầm”. Chắc chắn họ sẽ không ngu ngốc đến nỗi nghĩ rằng cô đang nghỉ ngơi và họ sẽ thà đợi cho tới sáng mới nói cho cô hay.

Hoặc Cal có thể đã nói dối.

Cô không thể chối bỏ khả năng đó. Ý nghĩ đó lướt qua ý thức của cô không lâu sau khi cô nằm xuống giường. Nếu không phải cô đang buồn bực đến thế, nó có thể đã nảy ra trong óc cô sớm hơn. Nó là quá trình tư duy tự nhiên cô đã đi theo từ lúc còn ở trong nhà để máy bay, khi mà cô đang nhìn chăm chăm vào bộ phận tia laser và phân loại các cách khác nhau mà những gì đã xảy ra có thể đã diễn ra.

Cal là một phù thủy với máy tính. Anh ta là người duy nhất phát hiện ra vấn đề trục trặc thứ yếu vào thứ Sáu, nhưng chỉ khi Caroline đã bắt đầu để ý xem xét quanh chiếc máy tính. Lúc đó cô đã chẳng nghĩ gì tới chuyện đó, nhưng nếu anh ta phá rối những lệnh điều khiển, anh ta sẽ không muốn cô thực sự tập trung chú ý vào chương trình. Anh ta biết cô có chứng chỉ trong khoa học máy tính, bởi họ đã nói chuyện gẫu với nhau vài lần. Và trong cả thứ Sáu lẫn hôm nay – không, giờ phải nói là hôm qua rồi, bởi đã qua nửa đêm – anh ta đã thực sự trông có vẻ kiệt sức. Bởi vì phải thức suốt cả đêm sao? Thường thì Cal hoạt bát như một trái bóng cao su vậy.

Và Cal là người duy nhất đã động vào thẻ nhận dạng của cô. Có thể anh ta nhặt nó lên hôm thứ Năm khi cô làm mất nó và đã rời đi cùng với cô để bộ cảm biến có thể ghi nhận số lượng cơ thể có thân nhiệt rời đi với số lượng thẻ nhận dạng. Cô đã không biết bộ cảm biến cũng ghi nhận những người rời khỏi tòa nhà, nhưng có thể Cal biết; sau hết, anh ta đã làm việc ở đây

ngay từ đầu và đã để ý những việc như vậy, trong khi cô có xu hướng chỉ chú ý tới những gì liên quan trực tiếp tới công việc của mình mà thôi.

Thậm chí nếu anh ta đã sử dụng thẻ nhận dạng của cô để vào lại tòa nhà vào đêm thứ Năm, cô biết anh ta không thể có nó vào đêm Chủ nhật.

Nhưng chúng có thể bị sao lại dễ dàng tới mức nào? Anh ta hẳn là đã phải rời khỏi căn cứ để làm chuyện đó, nhưng cô chắc chắn việc đó là có thể. Rốt cuộc thì, bộ cảm biến đã nói rằng cô đã vào lại khu vực làm việc vào lúc nửa đêm, thời điểm cho anh ta tới vài tiếng đồng hồ để tạo ra một bản sao.

Cô đã gọi cho anh ta vào sáng thứ Sáu, nhờ anh ta tìm kiếm chiếc thẻ trong văn phòng hộ cô, cho anh ta cơ hội hoàn hảo để trả chiếc thẻ lại cho cô và tránh khỏi bị hệ thống an ninh nhận diện. Nếu không, anh ta sẽ không thể sử dụng chiếc thẻ lần nữa, bởi vì hệ thống an ninh sẽ xóa sổ mã vạch của chiếc thẻ của cô ra khỏi những chiếc máy tính.

Cô dừng suy nghĩ của mình lại và xoa xoa trán, cố gắng để khiến cho mọi thứ trở nên có lý. Nếu cuộc gọi cầu cứu của cô đã đơn thuần là tình cờ, anh ta sẽ không có cơ hội nào để sao chép chiếc thẻ. Có phải anh ta chấp nhận mạo hiểm với việc cô sẽ gọi cho anh ta? Cô công nhận, họ có mối quan hệ tốt. Cô sẽ không gọi cho Yates, và chắc chắn cô không thể nào phí hơi mà gọi cho Adrian. Nó cũng là một vụ cá cược hời về việc cô sẽ không gọi cho bộ phận an ninh. Không chắc chắn hoàn toàn, nhưng đủ hời để không trở thành một nguy cơ.

Vậy chuyện gì đã xảy ra sau đó? Bộ cảm biến đã cho thấy rằng cả cô và Cal đi vào tòa nhà, và cả hai cùng đi ra. Anh ta hẳn đã mang theo thẻ nhận dạng của mình để bộ cảm biến có thể đọc nó, do đó tạo nên bằng chứng rằng anh ta đã không có cơ hội quấy nhiễu chương trình máy tính bởi anh ta không ở đó một mình. Nhưng tại sao bộ cảm biến lại không nhận thấy rằng có hai cái thẻ nhưng lại chỉ có một người?

Có thể bộ cảm biến không hoạt động tốt như Đại úy Hodge rõ ràng tin tưởng.

Hodge rõ ràng rất thích tin rằng chúng hoàn hảo. Có thể chúng được lập trình để tóm những người không đeo thẻ, nhưng không ai nghĩ tới chuyện lập trình chúng để phát hiện phát hiện thẻ không có người đeo. Có thể Cal đã tìm ra được cách để đánh lừa nó. Có rất nhiều khả năng, tất cả chúng đều là có thể. Cũng giỏi như khả năng với máy tính của mình, anh ta có thể làm cách nào đó mà xâm nhập vào những máy tính ở căn cứ và ghi nhận việc cô ra và vào tòa nhà sang hôm đó. Cô không biết được và có thể sẽ không bao giờ tìm ra.

Nhưng nếu Cal có tội thì giờ anh ta sẽ làm gì? Nếu chương trình đã bị phá hoại, anh ta sẽ biết việc phân tích sẽ tìm ra điều đó. Liệu anh ta có cố gắng quay lại với chương trình và che dấu dấu vết của mình bằng việc xóa bỏ những gì mình đã làm chẳng, hi vọng rằng việc phân tích sẽ không đi xa hơn việc so sánh đối chiếu đơn giản? Hay anh ta sẽ cố gắng tạo thêm nhiều bằng chứng khác chống lại cô hơn?

Cô phải đi theo lựa chọn thứ hai. Nó khả thi hơn nhiều. Tại sao Cal lại phải tạo ra nhiều

rắc rối đến vậy để xóa bỏ mọi chuyện? Không, miễn là các bằng chứng vẫn chống lại cô, anh ta sẽ thông minh đủ để đảm bảo mọi nghi ngờ vẫn hướng về phía đó.

Trái tim cô bất chợt bắt đầu đập dồn dập trong lồng ngực. Nếu Cal có tội, nếu anh ta sẽ làm chuyện gì đó nữa, anh ta sẽ phải làm nó vào tối nay, trong khi mọi thứ vẫn đang trong tình trạng biến động. Được điều chỉnh đúng mức, mạng lưới an ninh sẽ được thắt chặt khiến cho không gì có thể thoát, nhưng vẫn còn cơ hội với những cánh cửa sổ khi mà mọi chuyện mới bắt đầu xảy ra.

Cô biết toàn bộ nhóm laser bị giới hạn khỏi khu vực làm việc, nhưng liệu những mã vạch của họ đã bị xóa khỏi máy tính hay chưa? Quân đội làm việc cũng giống như một doanh nghiệp khi có liên quan tới công việc văn phòng: hầu hết mọi thứ được hoàn thành vào ban ngày. Vì lệnh giới nghiêm chỉ mới được ban ra trong đêm nay, liệu Đại úy Hodge có cử ai đó nhập lệnh đó vào máy tính ngay hay để cho nó được hoàn thành vào sáng hôm sau? Biết bản tính tự nhiên của con người, cô sẽ đánh cược vào khả năng sau. Sau hết, cô là người duy nhất bị tình nghi, cô có thể tạm thời nằm dưới sự giám sát.

Trong một suy nghĩ bốc đồng cô nhóm dậy khỏi giường và nhẹ nhàng đi tới chỗ cánh cửa sổ nhỏ, kiểu cũ thô sơ được đóng cao trên tường trong khu vực bếp. Cô phải đứng lên một cái ghế để nhìn ra bên ngoài. Đủ chắc chắn, một chiếc xe cảnh sát an ninh đang đỗ ở phía đối diện con đường. Trong ánh sáng của đèn đường cô có thể nhìn thấy rõ hai người đàn ông ngồi ở ghế trước. Họ chẳng phải nỗ lực che dấu mục đích của mình làm gì, nhưng mà, tại sao họ nên làm chứ? Điều này chẳng phải là sự giám sát bí mật gì, mà là trách nhiệm bảo vệ rõ ràng.

Không có cửa ra vào nào khác.

Tuy nhiên, có một cửa sổ cao và hẹp trong phòng ngủ. Mọi thứ gần như tối đen khi cô cẩn thận tìm đường quay lại phòng ngủ và nhìn vào vệt sáng nhỏ trên tường. Một người đàn ông chắc chắn không thể chui lọt qua đây, nhưng cô có chút nghi ngờ rằng mình có thể. Dù sao đi nữa, cô đứng lên giường và nhìn ra ngoài. Phía này con đường hoàn toàn vắng vẻ.

Được rồi, không có ích gì để tự đặt mình vào nhiều rắc rối nếu như Cal đang nằm ngủ yên bình trên giường. Cô phải không để bản thân quên rằng anh ta có thể hoàn toàn vô tội và rằng anh ta thực sự đã xác minh câu chuyện của cô. Vô tội cho tới khi được chứng minh là có tội là luật pháp của quốc gia, cho dù Đại úy Hodge có thể sử dụng một chút đổi mới trong cái khái niệm đó.

Cô không muốn bật ngọn đèn nào lên, đánh động hai người phía trước rằng cô đã thức, cho nên cô quay số của Cal bằng cảm giác. Có cách nào tốt hơn việc tìm ra anh ta có ở căn hộ của mình không bằng cách gọi anh ta chứ? Nếu anh ta trả lời, có khi cô còn tán gẫu với anh ta chút đỉnh.

Vào tiếng chuông thứ năm cô bắt đầu có những nghi ngờ nghiêm túc về chuyện anh ta có ở đó. Cô để chuông reo lâu hơn, chỉ trong trường hợp anh ta đang ngủ quá ngon, nhưng vào tiếng chuông thứ hai mươi cô gác máy. Hai mươi hồi chuông, đặc biệt khi điện thoại được lắp

đặt ngay bên cạnh những cái giường để đảm bảo người ta sẽ thức dậy bởi bất kỳ cuộc-gọi-lúc-nửa-đêm nào, thậm chí còn đánh thức được những người ngủ ngon nhất. Cal không hề có ở căn hộ của anh ta.

Cô nghiêng rằng giận dữ. Chết tiệt anh ta! Cô đã nghĩ anh ta là bạn cô; cô đã thích anh ta, đã tin tưởng anh ta. Đầu tiên là Joe, giờ là Cal. Tâm trí của cô lập tức từ chối nghĩ tới Joe, bởi nỗi đau quá lớn tới mức khó lòng mà chịu đựng được. Sẽ an toàn hơn khi chỉ tập trung cơn giận dữ của cô vào Cal mà thôi.

Cô nhìn lên cái cửa sổ nhỏ lần nữa. Mấy tấm kính thông hơi dài và hẹp quay ra ngoài để cho hơi nóng tích tụ ban ngày thoát ra. Cô sẽ phải tháo hết toàn bộ thiết bị này trong bóng tối, và kể cả khi đó, cô cũng không chắc chắn được mình sẽ chui lọt qua lỗ hổng.

Được rồi, không thể nào biết được nếu cô không thử.

Làm việc với tia laser và máy tính khiến cho cô quen thuộc với các dụng cụ, và cô chẳng bao giờ đi đâu mà thiếu cái túi nhỏ chứa đựng những kìm và tua vít đã được chọn lọc, bởi cô không bao giờ biết được mình cần chúng vào lúc nào. Cô lôi chiếc túi từ kho ra và trút những dụng cụ lên giường. Vấn đề là, trong bóng tối cô không thể nói được mình cần loại nào.

Cô có một cái bút phát sáng và quyết định cô sẽ phải chấp nhận rủi ro về một tia sáng nhỏ bị nhận thấy xuyên qua cửa sổ, nhưng nó dường như sẽ không tạo ra một khoảng sáng trên mặt đất ngoài kia và làm động những người canh gác. Cô trèo lên giường và bật cái đèn nháy lên chỉ ở cự ly nhỏ nhất, đủ dài để cô thấy được những con ốc gắn trên cái cửa chớp ở những nơi cần tới một cái tua vít Phillips bốn cạnh. Năm phút sau hai thanh mỏng trên cửa sổ cùng cái tay quay, từng mảnh một, đã nằm gọn trên giường cô.

Đó mới là phần dễ dàng. Chui qua cái cửa sổ lại là một chuyện khác.

Cô ước lượng nó bằng mắt. Dù cô có gập vai mình lại, phần đầu và hông cô mới là vấn đề lớn nhất, mong cô sẽ được ép lại nhưng sợ cô thì không. Cô quyết định chui đầu qua trước, cô có thể thấy ngay lập tức là liệu đầu cô có chui lọt qua không. Nó sẽ kinh khủng lắm nếu như cho chân qua trước, rồi bị kẹt khi đầu cô vẫn còn bên trong và phần còn lại của cơ thể thì ở bên ngoài. Thật bẽ mặt, ở mức tối thiểu nhất. Đây là, nếu cô không tự khiến bản thân bị treo vắt vẻo.

Đầu tiên, cô phải thay đồ và đi giày vào. Cô chiếu cây bút sáng vào phòng để đồ của mình, chú ý không để lọt ánh sáng qua những phòng bên ngoài. Quần áo tối màu sẽ có ích, nhưng cô chẳng mang theo bộ quần áo tối màu nào theo mình. Giờ là tháng Tám ở sa mạc phía nam Nevada, cô đã không nghĩ mình lại phải lẩn lút rình mò trong đêm tối.

Cô sẽ nổi bật quá thể trong những bộ quần áo sáng màu của mình, nhưng điều đó chẳng có ích gì. Cô sẽ phải chắc chắn rằng không ai nhìn thấy mình.

Tuy lúng túng bởi sự thiếu chuẩn bị của mình, cô nhanh chóng lôi ra một cái quần cotton

mỏng và một cái áo phông, và chắc chắn nhét thẻ nhận dạng của cô vào túi quần. Nếu cô bị bắt, họ sẽ không thể nói rằng cô không có giấy tờ tùy thân hợp lệ được. Như một hành động đi trước suy nghĩ, cô nhét thêm chùm chìa khóa của mình vào túi. Cô khó có thể đi vào lại bằng lối của sổ, cho dù nếu cô có xoay sở bắt quả tang được Cal, cô cũng sẽ không phải lo lắng về những người canh gác bên ngoài.

Cô trèo lên giường lần nữa, nhưng một thí nghiệm trong một phút chỉ ra rõ ràng rằng cô sẽ phải đứng cao hơn để có thể gặp người qua từ một vị trí nằm ngang nhiều hơn. Cô lấy cái ghế trong nhà bếp và đặt nó cân bằng trên giường, rồi trèo lên ghế. Vị trí thật là chông chênh, nhưng cô đang bám vào mép của cửa sổ và không sợ bị ngã.

Một cánh tay và vai ra trước, rồi cô quay đầu về phía đó và nhét nó qua cánh cửa chớp, không có gì kinh khủng hơn là một khe bé xíu tối thiểu. Cô ngo nguẩy vai và cánh tay còn lại và chống hai tay vào tường bên dưới mình khi cô vặn vẹo luồn lên phía trước. Ngay khi hông cô qua lọt, cô nghi ngờ, trọng tâm của cô sẽ đột ngột chuyển về trước và cô sẽ ngã cắm đầu xuống đất, kéo theo chân cô xuyên qua cánh cửa. Nó sẽ không phải một cú ngã từ trên cao quá, nhưng cô không muốn làm gãy cổ mình khi đáp xuống.

Để ngăn ngừa việc đó, hay ít nhất làm mình rơi chậm lại, cô móc chân lại phía sau để gót chân có thể dựa vào bức tường bên trong, và nhích dần từng chút.

Gờ của cửa sổ cứa vào bộ lông mềm mại của cô nhưng cô lờ cơn đau đi và bắt mình tiếp tục nhích. Ngay lập tức cô lão đảo về phía trước và chỉ vì chân cô còn mắc vào nhau bên trong mà giữ cho cô khỏi làm chính xác cái chuyện cô đã e sợ. Một cách điên cuồng, cô chống hai tay vào nhau, bắt bản thân mình tránh khỏi tư thế thẳng đứng càng xa càng tốt, rồi đánh một cái liếc mắt lo lắng về phía trước tòa nhà nơi những người canh vệ đang đậu xe. Với sự nhẹ nhõm của mình, cô không thể nhìn thấy chiếc xe từ vị trí này.

Cô cứ treo mình ở đó một phút trước khi đối mặt với điều không thể tránh khỏi: chẳng có cách nào trang nhã hơn để thực hiện điều này. Cô sẽ bị xây xước và thâm tím. Hơn nữa, không có cách nào hiện giờ để cô quay lại và thụt lại vào bên trong. Chân cô run rẩy vì bị kéo căng. Không cho bản thân mình có thời gian để suy đi tính lại về chuyện nó sẽ đau đến cỡ nào, cô duỗi thẳng chân và cùng lúc dùng tay mình đẩy, nhào ra khỏi phần còn lại của cánh cửa. Cô cố gắng quay mình trên không để không bộ phận trọng yếu nào bị thương khi chạm đất, như là đầu cô, và thành công khi hầu như xoay lại được. Chấn động mạnh hơn là cô nghĩ với khoảng cách gần như thế. Những hòn sỏi làm xước da trên má và thái dương của cô, dọc hai bên cánh tay và trên mắt cá chân trái nữa. Cô làm sao đó mà lại khiến cả hai đầu gối bị đập, và vai cô cũng bị va đập.

Nhưng cô không thể nào chỉ ngồi đó và kiểm kê lại đồng thương tích của mình. Những giác quan của cô vẫn đang bồng bềnh khi cô bắt bản thân mình chuyển động, để trườn vào chỗ tối ở phía bên kia của tòa nhà và nhanh chóng đi về hướng đối diện. Chỉ khi cô đã đi được gần một trăm yard mà không nghe tiếng la cảnh báo nào cô mới thả lỏng và hít một hơi sâu. Ngay lập tức cơn đau trào lên, và cô dừng lại ngả người và xoa hai đầu gối đau nhức, rồi cả hông

nữa. Cô xoay vai để chắc chắn nó vẫn làm việc tốt và rón rén chạm vào mặt mình. Có vẻ như cô không bị chảy máu, nhưng những vết xước đau như bị đốt. Chiếc khăn luồn qua cặp quần vốn thường được cô sử dụng như thắt lưng, nhưng cô tháo nó ra để lau bụi đất và những hạt sỏi nhỏ dính trên mặt.

Một chuyện tốt khác mà cô có được nhờ Cal.

Cô lê bước đi dọc theo con đường, không còn cố gắng để tránh bị nhìn thấy dựa theo lý thuyết rằng ai đó dường như sẽ để ý cô nhiều hơn nếu cô cố gắng không bị để ý. Nếu cô cư xử như bình thường, sẽ không ai chú ý tới cô.

Joe đứng dậy và quăng tấm chăn đi, chửi thề không ngừng qua kẽ răng thậm chí khi anh thức dậy và bắt đầu mặc quần jeans và đi boots. Anh không phải đang làm nhiệm vụ quan sự, và những giờ nằm dài nghỉ ngơi trên chiếc giường quá trống trải đã dần dần ăn mòn sự kiên nhẫn của anh cho tới khi chẳng chờ lại chút nào. Anh liếc nhìn đồng hồ, ngạc nhiên khi thấy chỉ mới 2 giờ sáng. Anh mới nằm vào giường chưa tới hai tiếng, nhưng nó giống như là bốn hay năm tiếng vậy. Không quan trọng. Không kể đã bao lâu trôi qua, anh sẽ không thể ngủ được cho tới khi anh giải quyết xong với Caroline. Anh muốn nghe cô giải thích tại sao cô lại làm những chuyện đó, và anh muốn nghe cô nhìn vào mặt anh khi nói chuyện. Anh sẽ không để cô lừa anh đi lần nữa theo cái cách cô đã làm trước đó trong văn phòng anh.

Anh quyết định đi bộ thay vì lái chiếc xe tải vì quãng đường tương đối gần, có thể đi bộ sẽ giúp anh nguôi bớt. Anh đang gần tới mức bùng nổ một cách nguy hiểm, và anh biết điều đó. Lần cuối cùng anh mất kiểm chế là lúc anh sáu tuổi, và anh đã thề sẽ không làm chuyện đó lần nữa, nhưng Caroline đã thử thách tới tận cùng khả năng kiểm chế của anh.

Anh đi chưa tới một phần tư dặm khi anh nhìn thấy đầu tiên là một bóng dáng mảnh mai đi bộ một cách trang trí qua bóng đêm, và ý nghĩ đầu tiên của anh là cơn giận dữ đã khiến cho anh sinh ra ảo giác. Anh dừng lại và bước lùi khỏi tầm nhìn, quỳ xuống trên một gối để xem tiếp theo có thể là cái quái gì. Anh đã không nhìn nhầm cô; ánh đèn đường trên đầu lấp lánh trên mái tóc sáng màu của cô, và sau cùng anh biết kiểu đi đó rõ như chính gương mặt anh vậy. Đôi vai mảnh mai với hình dáng kiêu hãnh, những chuyển động nhịp nhàng của cặp hông tròn, đã khắc ghi vào tâm trí của anh.

Có phải cô tới gặp anh? Trái tim anh đập một cách điên cuồng, nhưng rồi anh tự hỏi làm sao cô qua mặt được cảnh vệ. Anh biết bọn họ có ở đó, bởi anh đã gợi ý với Hodge rằng nó sẽ là một ý kiến hay, và Hodge cũng đồng tình. Anh thậm chí còn nghe Hodge ra những mệnh lệnh. Nhưng giờ cô ở đây, đi loanh quanh căn cứ vào lúc hai giờ đêm, chẳng bị cảnh vệ nào nhìn thấy.

Anh đợi cho tới khi cô đã đi qua chỗ anh trước khi trượt ra khỏi chỗ nấp. Như lúc thường, anh di chuyển không một tiếng động, giữ khoảng cách tầm 50 yard nhưng vẫn nhìn thấy cô. Nếu cô đi về hướng khu ở của sĩ quan độc thân anh có thể nhanh chóng thu hẹp khoảng cách và tiếp cận cô. Nhưng cô thậm chí chẳng dừng lại trước khu BOQ, và cơn giận của anh lên tới cực

điểm. Cô đang hướng thẳng tới khu vực làm việc của nhóm laser, chết tiệt trái tim nhỏ bé bất trung của cô đi. Lòng bàn tay anh ngứa ran với thôi thúc gần như không thể chịu đựng nổi là lao tới trước cô, tóm lấy gáy và đặt cô nằm trên đầu gối mình. Vào lúc anh đã hoàn thành xong trận đòn lên cái mông nho nhỏ xinh xẻo ấy anh sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều và cô sẽ có một đánh giá chính xác hơn về việc anh tức giận ra sao. Chết tiệt, liệu cô có biết tình trạng của cô nghiêm trọng tới mức nào?

Dĩ nhiên là cô biết. Bằng hành động của chính mình, cô đang tự chứng minh là mình có tội. Có thể cô dự tính hoàn thành cái công việc mang tính phản bội mà cô đã bắt đầu.

Anh nghĩ về việc dừng lại và báo cho bộ phận an ninh, nhưng quyết định tốt hơn là theo dấu cô. Nếu cô thử làm chuyện gì đó giống như là phóng hỏa anh có thể khống chế và giữ cô lại cho tới khi bên bảo an có mặt. Thực tế, anh sẽ thích thú với chuyện khống chế cô. Anh có thể thực hiện vụ đánh đòn của mình trong khi bọn họ chờ đợi.

Anh thấy cô dừng lại và lấy gì đó ra khỏi túi, rồi gắn nó lên áo cô. Thẻ nhận dạng của cô. Tại sao Hodge không tịch thu nó đi chứ? Bởi anh ta đã thấy không cần làm vậy, cô ta đã nằm trong diện giám sát, và những mã vạch sẽ được xóa khỏi máy tính ngay sáng mai. Joe lại nổi cơn thịnh nộ lần nữa, nhưng lần này với cả Hodge và bản thân anh. Họ đã lỏng lẻo một cách không thể tha thứ, đặc biệt với một dự án cần có mức độ an ninh chặt chẽ như Night Wing. Cô không thể ra khỏi căn cứ, nhưng cô vẫn có thể phá hoại căn cứ để trút giận. Họ ỷ lại quá nhiều vào công nghệ để giám sát cho mình, điều mà anh định sẽ thay đổi ngay lập tức.

Ai đó đã ở trong tòa nhà; có ánh đèn le lói từ một trong những cửa sổ, khó mà thấy được. Caroline cũng thấy nó. Anh thấy đầu cô quay khi cô nhìn ánh sáng; rồi cô tiếp tục đi thẳng tới cửa và trượt vào trong, im lặng như một bóng ma.

Hai mươi giây sau, anh đi theo. Anh không đeo thẻ nhận dạng của mình, nên anh biết bộ phận an ninh sẽ được báo động ngay tức khắc.

Phía trước, anh thấy Caroline đi tới văn phòng và bật công tắc điện đánh tách, làm cô tắm trong ánh sáng chói lòa.

- Anh đã làm gì vậy, sử dụng thẻ nhận dạng mang tên tôi lần nữa sao?

Cô giận dữ hỏi ai đó bên trong:

- Máy tính chắc sẽ phát hiện khi chúng ghi nhận có tới hai Caroline Evan cùng ở một nơi. Anh đã phá hoại dự án của tôi, quỷ tha ma bắt anh đi!

Nhận thức bùng nổ trong óc anh như một quả bom, và sự choáng váng ập tới anh khi cô bước hẳn vào bên trong văn phòng, khuất khỏi tầm nhìn. Cô nàng nhỏ bé ngu ngốc đó! Anh thậm chí còn chẳng có chút may mắn cảnh giác nào. Cô đơn giản là buộc tội thẳng thừng mà chẳng suy nghĩ gì tới chuyện dồn một kẻ phản bội vào đường cùng là nguy hiểm thế nào. Joe quăng mình dọc theo hành lang, yên lặng chạy, tuyệt vọng cầu nguyện bằng mỗi tế bào trong

người anh rằng anh sẽ không nghe thấy tiếng súng có thể kết liễu kẻ dừng cảm ngu ngốc ấy.

Anh nghe thấy một chuyển động đột ngột, và tiếng thở hỗn hển, một tiếng huých ghê tởm, và anh xông qua cánh cửa để mở ngay lúc Caroline ngã song xoài trên nền nhà. Cal Gilchrist đang đứng trước màn hình máy tính còn đang sáng, gương mặt hấn ta hoàn toàn trắng bệch. Joe thấy mắt Cal đánh sang bên cạnh đằng sau anh nhưng quá muộn. Anh cố gắng xoay mình, nhưng anh quá bị xao lãng bởi cơn sợ hãi không căn cứ của chính mình. Trước khi anh có thể phản ứng, có gì đó cứng đập vào thái dương anh. Như thể đầu anh đang nổ tung lên. Rồi chẳng còn gì cả ngoài bóng tối hoàn toàn.

Chương XII

Caroline chậm chạp lấy lại ý thức, đầu tiên cô chỉ thấy mình đang bị xóc lên xóc xuống một cách không hề thoải mái. Đầu cô nhức nhối với một cơn đau nhói tận sâu bên trong làm cho các giác quan của cô mù mẫm, nhưng dần dần cô cũng có ý thức về cơn đau ở vai và cánh tay. Sau đó cô bắt đầu nhận ra rằng cô có thể nghe thấy những giọng nói, có ai đó ở gần bên cô, nhưng trong một khoảnh khắc ngây ra hoảng loạn, cô không biết đó là ai hay cô đang ở đâu.

Rồi cô nhận ra một trong những giọng nói, và ý thức quay trở lại. Cô nhớ lại mọi thứ. Cal. Cô nhận ra giọng anh ta, và ngay khi cô nhận ra nó, cô cũng nhận thấy mình đang ở trong một loại phương tiện giao thông, có thể là một chiếc xe tải, và cô đã bị trói. Miệng cũng bị nhét giẻ vào nữa, chết tiệt thật.

Cô chậm chậm mở mắt, nhanh chóng nhắm chúng lại trong cơn đau khi một tia sáng lóe lên nhanh chóng xuyên qua cửa sổ. Cô nghe thấy thanh âm dồn dập và nhận ra rằng một phương tiện nào khác đã vượt qua họ trên đường, không có gì hơn. Cô thử lại lần nữa, lần này chỉ hé mi mắt ra một chút để cô có thể tự mình làm quen với sự khó chịu. Cảm giác sau khi say rượu chắc cũng giống thế này, và cô thậm chí còn chưa bao giờ uống quá chén. Tất cả những nỗi khổ này chả có gì vui hết.

Có ai đó đang nằm bên cạnh cô.

Lần này cô nhắm mắt lại trong cơn hoảng loạn, giật mình bởi việc nhận ra rằng có một người đàn ông ngay bên cạnh mình. Cô hiểu chính xác tình cảnh vô phương cứu giúp của mình. Ôi, Chúa ơi, có phải bọn chúng sẽ cưỡng hiếp cô không?

Nhưng người đàn ông không cử động. Một cách thận trọng cô mở mắt thêm chút nữa và thấy mình đang nhìn thẳng vào đôi mắt nhạt màu, đầy giận dữ của Joe Mackenzie.

Thậm chí nếu cô không bị nhét giẻ vào mồm, cô cũng chẳng thể nói được gì, cô quá là sửng

sốt. Làm sao mà anh lại ở đây được? Cô hiểu được làm thế nào mà cô lại rơi vào tình thế nan giải này, bởi cô đã lao tới văn phòng một cách ngu ngốc để mà bắt quả tang Cal trong khi không hề chắc chắn rằng hẳn chỉ có một mình. Nhưng Joe làm sao mà lại dính dáng vào chuyện này nhỉ? Rồi nỗi sợ hãi chợt làm ngực cô tưởng chừng như vỡ ra, bởi vì anh cũng gặp phải nguy hiểm.

- Tôi đã nói chúng ta quên chuyện đó đi và ra nước ngoài đi – Cal đang nói một cách cuống cuống – Nó xong rồi. Tôi không thể chịu đựng thêm nữa. Họ sẽ kiểm tra toàn bộ hệ thống, và họ sẽ phát hiện ra mọi thứ.

- Tôi đã nói với những người khác là anh chẳng cần lo vụ đó – ai đó đáp lời đầy thô lỗ.

Caroline dứt ánh mắt khỏi mắt Joe và vươn cổ lên để có thể thấy phía trước. Một người đàn ông khác đang ngồi bên cạnh Cal, người đang lái xe. Cô không nhận ra hẳn ta, nhưng cùng lúc đó trông hẳn có vẻ hơi quen quen.

- Chuyện giết người chẳng được nhắc tới bao giờ - Cal trả lời đầy kiên quyết.

- Và tôi cho rằng nếu tên phi công đó chết khi máy bay của hẳn bị bắn hạ, anh sẽ chẳng phải chịu trách nhiệm gì hết chẳng?

- Điều đó khác.

Bất chấp những từ ngữ, giọng Cal không thoải mái chút nào.

- Chắc vậy rồi.

- Chuyện đó là...may rủi. Còn đây là việc giết người máu lạnh. Tôi không thể làm được.

- Chẳng ai yêu cầu anh làm cả - Người đàn ông nói một cách thiếu kiên nhẫn – Anh chẳng phải bận tâm chuyện đó. Chúng tôi sẽ lo. Đừng lo lắng làm gì, anh sẽ không thấy chuyện này xảy ra nữa.

Nếu không phải tay cô bị trói gập sau lưng, Caroline đã nhào vào tên đó rồi, cô quá giận dữ. Hẳn đang nói tới chuyện giết họ bình thường như hẳn sẽ nói về chuyện giặt ủi quần áo vậy! Joe khẽ dùng giày huých vào mắt cá chân cô; thực sự thì, nó giống một cú đá nhiều hơn, và mắt cá cô đã vốn ê ẩm rồi. Cô quay lại lườm anh, và anh lắc đầu cảnh cáo. Cô đá lại anh, và anh hấp háy mắt trước cơn đau.

Họ ở trong một cái xe tải, cái rõ ràng là được sử dụng để chở hàng hóa chứ không phải người, vì trên sàn chẳng có miếng thảm nào, chỉ có bề mặt kim loại. Chiếc xe lắc lư với mỗi cú rẽ, ngoặt và va chạm, khiến cho vị trí của cô càng thêm khó chịu. Dù sao đi nữa cô cũng đang nằm trên phần vai đau nhức của mình, và việc tay cô bị trói sau lưng càng khiến nó tệ hơn.

Cô cố gắng phân biệt cái bện chúng dùng để trói cô; nó giống như một đoạn dây nylon, còn cái bện chúng buộc quanh miệng cô có thể là khăn quàng của chính cô, thêm vào sự nhục nhã

cho tổn hại. Chìa khóa của cô vẫn còn nằm trong túi. Nếu cô có thể lấy chúng ra, và nếu cô và Joe quay lưng về phía nhau, và nếu họ có đủ thời gian, cô có thể sử dụng cạnh của chìa khóa để cửa đứt đoạn dây nylon. Những cái chìa không sắc, nhưng chúng đủ cứng. Túi của Joe có thể bị khám xét vì một con dao, một món đồ đàn ông thường mang theo, nhưng phụ nữ thì không thường được cho là có mang theo gì trong túi mình, và rõ ràng Cal và đồng bọn của hắn đã hoàn toàn không chú ý tới túi cô.

- Giết họ chẳng có ích gì – Cal nói rời rạc – Mọi chuyện xong rồi. Chúng ta vừa mới thoát khỏi đó trước khi bộ phận an ninh bắt đầu lùng sục khắp mọi nơi. Vào lúc này bọn họ sẽ biết là tôi đã rời khỏi căn cứ, và họ cũng có biển số đăng ký của chiếc xe tải này nữa. Khi Caroline và đại tá đều bị thông báo là mất tích nhưng không ai trong số họ được ghi nhận là rời khỏi căn cứ, bọn họ sẽ cộng hai với vai nhanh tới mức sẽ có một APB ban hành để tìm kiếm chiếc xe trong vòng nhiều nhất là một giờ nữa. Ngay lúc này chúng ta còn đường sống, nhưng nếu chúng ta giết bọn họ, chúng ta sẽ lãnh án tử hình.

Với Caroline có vẻ như đó là một lập luận rất thuyết phục, nhưng tên còn lại chẳng hề bị ấn tượng. Thậm chí hắn còn chẳng thèm trả lời.

Đôi lúc cô ước rằng cô đừng có logic một cách chết tiệt như thế. Cô không thể nào ngừng quá trình suy nghĩ kể cả khi bọn họ đang nói với cô điều mà cô thà là không biết. Nếu tên còn lại không đếm xỉa tới lập luận của Cal, điều đó hẳn là vì hắn đã có vài lý do khác để tin tưởng rằng bản thân hắn sẽ không bị buộc tội trong vụ phá hoại. Như Cal đã chỉ ra, sự dính dáng của chính anh ta đã bị phát hiện, nhưng gã đàn ông này hẳn là nghĩ rằng bản thân hắn an toàn...ngoại trừ việc Cal biết về hắn và có thể buộc tội hắn về mọi thứ. Do đó, gã đàn ông cảm thấy an toàn chỉ vì hắn biết rằng Cal sẽ không còn sống để mà làm đầu mối.

Một cách giận dữ cố bắt đầu cọ mặt mình xuống sàn chiếc xe tải. cố gắng gạt miếng giẻ ra khỏi miệng mình, cùng lúc đó dùng lưỡi đẩy nó. Joe lại liếc nhìn cô cảnh báo, nhưng cô lơ anh đi. Những nỗ lực điên cuồng của cô thu hút sự chú ý của người đàn ông ngồi trên ghế hành khách phía trước, và hắn quay lại.

Giọng của hắn có vẻ thân ái:

- Chào mừng trở lại, Cô Evans. Tôi hi vọng cơn đau đầu của cô không quá tệ.

Joe đã nhắm mắt anh lại và vẫn nằm bất động. Caroline thốt ra một âm thanh giận dữ, nghèn nghẹt bởi cái khăn quàng, và tiếp tục vùng vẫy. Cô đá hết tầm của chân và vịn vịn thân mình, trong lúc đó vẫn không ngừng chiến đấu với cái giẻ.

- Cô có thể ngừng phí phạm thời gian của mình rồi – gã đàn ông nói với một tông giọng có chút chán chường và êm nhẹ - Cô không thể thoát được đâu, và tất cả những gì cô làm chỉ khiến nút thắt thêm chặt mà thôi.

Cô không bận tâm tới cái nút thắt. Hai mục đích của cô là đẩy miếng giẻ ra và làm sao đó mà lôi được chùm chìa khóa ra khỏi túi. Không phải là một nhiệm vụ bất khả thi, bởi quần cô làm

bằng chất liệu cotton khá mỏng và thùng thình, nhưng cũng chẳng hề dễ dàng, bởi những cái túi đều rất sâu. Cô lăm bắm một vài lời nguyên rửa không hề dễ hiểu với hấn ta và tiếp tục vùng vẫy.

Cô đã xoay sở để đẩy được miếng giẻ ra khỏi miệng mình, và trong một cơn bốc đồng cô nhào tới bên cạnh Joe và đẩy mạnh gương mặt cô vào bờ vai cứng ngắc của anh, sử dụng sự tiếp xúc và sự ma sát giữa áo sơ mi của anh và cái khăn để lặn miếng giẻ xuống dưới. Joe chẳng cử động, và mắt anh vẫn nhắm. Cô cử động hàm mình cho tới khi miếng giẻ trượt xuống quần quanh cổ cô. Người đàn ông ngồi ghế trước cau mày nhìn cô, bắt đầu nâng đầu gối lên và quay lại.

- Đồ giẻ rách, người đã giết anh ấy! – Cô kêu toáng lên, cố gắng thêm giận dữ vào giọng cô nhiều hết mức có thể, cho dù lưỡi và hàm cô chẳng hề muốn hoạt động.

Chiếc xe tải chòng chành một cách đáng báo động khi Cal giật mạnh bánh lái, đầu anh ta quay lại để nhìn vào đằng sau. Gã đàn ông còn lại đấu tranh lấy lại thăng bằng.

- Để mắt tới con đường đi – hấn quát Cal.

- Ông đã nói hấn ta chỉ bất tỉnh.

- Hấn không chết, chết tiệt. Tôi đánh hấn mạnh hơn cô ta bởi tôi không muốn có rắc rối nào với cái gã đồ vật đó nếu hấn tỉnh lại trước khi chúng ta có thể mang bọn chúng ra khỏi đó và trói chúng lại.

Caroline la lên:

- Cal, hấn ta cũng sẽ giết anh nữa! Tại sao hấn lại không lo lắng gì tới tội danh giết người trừ khi hấn sẽ cố gắng đổ mọi tội lỗi lên đầu anh chứ?

Gã đàn ông nhào tới cô từ trên ghế, vớ ra sau để tóm lấy cổ họng cô. Nhanh như một con mèo cô quay đầu lại và cắn phập răng vào cánh tay hấn. Hấn tru lên và cố gắng giật ra, nhưng cô bám dai như một con đĩa, nghiêng hàm lại để gây ra nhiều tổn thương hết mức có thể.

Chiếc xe lao đảo trên cả đoạn đường. Cal đang sử dụng tay phải của anh ta để tóm lấy gã đàn ông trong khi vẫn lái xe. Cả hai người đều đang la hét và chửi thề. Bất chợt gã đàn ông sử dụng nắm đấm phải của mình để giáng một cú vào một bên đầu cô và cô nhìn thấy những ngôi sao, hàm cô lỏng ra khi cô một cách vô vọng ngã ra sau. Cô không bất tỉnh, nhưng cú đấm chắc chắn làm cô choáng váng.

Bọn họ đang đánh nhau ở băng ghế trước, và chiếc xe tải dựng lên một cách nguy hiểm trên hai bánh; rồi Cal đạp phanh và nó xoay một cách điên cuồng về một bên, trượt ra khỏi mặt đường. Cô cảm thấy sự khác biệt bản năng giữa bề mặt đường rải nhựa và bụi đất; rồi chiếc xe trượt nhẹ sang bên phải khi nó dừng lại, có thể ở ngay bên trong một cái rãnh nông. Chuyển động hất văng cô vào Joe, và cô cảm thấy các cơ bắp của anh căng lên khi anh đón nhận trọng

lượng của cô, nhưng anh không thốt ra dù chỉ là một tiếng lầu bầu. Thay vào đó, có một tiếng thì thầm gần như không thành tiếng, khó mà nghe thấy bên tai cô “ Có một con dao trong chiếc bột bên phải của anh.”

Ừm, dĩ nhiên là có rồi. Không phải tất cả các đại tá đều mang theo dao trong giày của mình hay sao? Tức giận bởi anh xoay sở để mang được vũ khí trong khi cô thì không cách nào lấy nổi chìa khóa của mình ra khỏi túi, cô cũng nghĩ tới việc cắn cả anh nữa. Thay vì vậy, cô nhào người về đằng sau chiếc xe, nhận thêm nhiều vết thâm tím trong lúc làm vậy. Cal và gã đàn ông vẫn đang vật lộn, và cô nhìn thấy thoáng qua một cái gì đó bằng kim loại lóe lên trong tay gã đàn ông. Một cách đầy bản năng cô nhận ra đó là một khẩu súng.

Cal bằng cách nào đó đã mở được bên cửa của anh ta và nhảy ra ngoài, có thể anh ta cho rằng mình không có nhiều cơ hội thắng lợi trong không gian chật hẹp cùng một khẩu súng. Gã đàn ông đang chờ thề một cách độc địa, nhanh chóng, khi hắn mở cánh cửa bên mình và lao theo truy đuổi.

Caroline lăn tròn để lưng cô quay về hướng chân của Joe, tìm kiếm bằng xúc giác chiếc bột phải của anh, điên cuồng kéo ống quần của anh lên để cô có thể với tới con dao. Họ sẽ không có nhiều thời gian, có thể ít hơn một phút. Những ngón tay của cô quờ quạng, tê cứng bởi sự siết chặt từ cái nút thắt nylon, cuối cùng chúng cũng tóm được cán con dao và rút nó ra.

Joe đã đang lăn lại, vươn tay hết mức về phía cô. Việc định vị con dao giữa hai tấm lưng của bọn họ không dễ dàng gì, không thể thấy được cô đang chĩa vào thịt hay là sợi dây, nhưng cô đoán rằng Joe sẽ cho cô biết nếu cô chạm tới da. Con dao chắc hẳn là rất sắc, trong vòng năm giây cô cảm thấy nút thắt rời ra và anh lại lăn khỏi cô lần nữa và ngồi dậy. Lưỡi dao được lấy ra khỏi những ngón tay tê liệt của cô. Cô ngoái đầu lại để thấy anh đang nghiêng về trước nhanh chóng cắt nút buộc trên chân anh; rồi anh xoay qua cô. Cô cảm thấy một cú giật nhanh chóng ở tay mình và chúng được thả ra. Trước khi cô có thể xoay tay mình lại anh đã gập người lại tư thế ngồi và giải phóng chân cô. Chỉ lúc đó anh mới bỏ miếng giẻ đã lỏng của chính mình ra, đẩy nó xuống để nó quàng quanh cổ anh giống cách cái khăn quàng của cô quàng quanh cổ.

Một tiếng súng vang lên phía trước bọn họ.

- Ở lại đây – Joe ra lệnh khi anh tung mình về phía trước một cách uyển chuyển và tự mình ngồi vào sau tay lái.

Động cơ vẫn đang hoạt động; anh vào số chiếc xe và nhấn chân ga. Những bánh xe xoay tít một cách vô vọng, và anh chờ thề ngay khi giảm ga và để động cơ nổ, lần này để ga lên ít hơn. Anh quen thuộc với chiếc xe của mình, nhưng chiếc xe tải này không có được sức bám như vậy. Những bánh xe nghiêng vào mặt đường đầy bụi đất, trơn trượt, cuối cùng cũng có thể rướn ra khỏi cái rãnh anh đã đào sâu thêm sau nỗ lực ban đầu.

Trong ánh sáng đèn pha anh có thể thấy gã đàn ông thứ hai đang chạy đằng sau chiếc xe. Không có dấu hiệu nào của Cal.

Đầu Caroline bắt ngờ xuất hiện bên cạnh anh khi anh sang số 1, và cùng lúc gã đàn ông dừng lại và nâng súng lên. Joe đặt tay lên đầu Caroline và đẩy cô sang bên cạnh khi bản thân anh hụp xuống, ngay đúng lúc khẩu súng nổ lần nữa và tấm kính chắn gió vỡ tan, những mảnh kính vỡ vung vãi khắp bên trong chiếc xe. Anh giữ chân mình trên chân ga và đầu anh cúi xuống khi chiếc xe bắt gặp một chỗ lún nhỏ và trượt đi trong khi những chiếc lốp xe một lần nữa nghiêng sang một bên đường. Anh đấu tranh để giữ cho chiếc xe đứng thẳng lại.

Thêm nhiều tiếng súng nữa, tiếng kể tiếp nổ ra ngay lập tức sau những tiếng trước. Anh có thể cảm nhận sự tác động của những viên đạn găm lên chiếc xe. Một bên đèn pha tắt ngúm. Nhanh chóng anh có thể thấy gã đàn ông bám trên cái đèn còn lại; rồi gã đàn ông nhảy sang bên cho an toàn khi chiếc xe rú ga.

- Caroline! – anh hét lên, cần phải biết cô có được ổn không, nhưng cả hai tay anh đều đang chiến đấu với việc điều khiển chiếc xe, gió thổi tấp vào mặt anh và khiến anh không nhìn thấy gì bởi tấm kính chắn gió đã đi đời, và anh không thể quay lại nhìn.

- Cái gì? – Cô gào lên đáp trả.

- Cúi xuống, hắn ta có thể bắn-

Trước khi anh có thể nói hết câu, viên đạn lướt qua phía sau chiếc xe, cũng bắn vỡ luôn những cái cửa sổ ở đó. Máu anh đông cứng lại.

- Caroline!

- Cái gì?- cô hét lên, rõ ràng đang phát cáu, và anh đáng ra đã phá lên cười nhẹ nhõm. Nếu Caroline đang trong tâm trạng tồi tệ, cô hẳn là không sao.

Sự nhẹ nhõm không kéo dài tới nửa phút. Một cái liếc nhanh vào những chiếc đồng hồ cho thấy nhiệt độ chiếc xe đang nhanh chóng leo thang; một trong những viên đạn chắc hẳn đã trúng vào bộ tản nhiệt. Họ đang ở đâu đó trong sa mạc, không có dấu hiệu nào của thành thị, của con người hay thậm chí là một khu nhà hiu quạnh. Ánh sáng duy nhất là từ những vì sao và chiếc đèn pha còn lại. Họ sẽ không thể đi xa trước khi động cơ ngừng lại, nhưng anh dự tính chạy cách xa hết mức với gã đàn ông cùng cây súng đang truy đuổi bọn họ.

Đồng hồ đo nhiệt đã chạm với vạch đỏ. Anh vẫn giữ chân mình trên chân ga.

Động cơ tắt ngúm với một tiếng rít khó nghe. Caroline lao ngay tới bên cạnh anh khi họ quay tròn rồi dừng lại.

- Có chuyện gì vậy?

- Một trong những viên đạn trúng vào bộ tản nhiệt. Động cơ chết rồi. Đi nào, ra khỏi xe thôi.

Cô nghe lời, kéo cửa trượt bên hông ra và loạng choạng bước ra đêm sa mạc lạnh lẽo.

- Bên này – Joe ra lệnh, và cô bước đi một cách đầy đau đớn vòng quanh chiếc xe.
- Giờ thì sao?
- Giờ chúng ta đi bộ. Anh hi vọng em có mang một đôi giày tốt.

Cô rung mình. Cô đang đi giày mềm, không tốt như boots, nhưng tốt hơn sandals. Cô đã không tính chuyện ăn mặc cho một cuộc phiêu lưu thể này, nhưng rồi có sao nào? Cô vẫn phải đi bộ, cho dù là đi chân đất đi nữa.

- Theo hướng nào bây giờ?
- Ngược về con đường chúng ta đã tới.
- Hẳn ở ngay đằng sau.

- Đúng, nhưng chúng ta không biết mình đang ở đâu, hay là thậm chí là trạm xăng có ở hướng chúng ta nhắm tới không. Ít nhất chúng ta đều biết nếu chúng ta đi ngược lại con đường, tối thiểu chúng ta cũng sẽ hướng về phía căn cứ.

Hợp lý. Nhưng....

- Nếu chúng ta sẽ đi ngược lại con đường, tại sao lúc ban đầu anh không lái luôn về hướng đó?
- Bởi hẳn sẽ biết chúng ta đi về hướng nào – anh giải thích – Hẳn sẽ tìm thấy chiếc xe, nhưng hẳn sẽ không biết liệu chúng ta tiếp tục đi thẳng hay quay lại.
- Nhưng rõ ràng chúng ta sẽ chạm mặt với hẳn ở chỗ nào đó.
- Rất có thể là thế, nhưng không chắc chắn. Hẳn có thể quyết định chạy trốn hơn là bắt chúng ta. Vì chúng ta không biết, chúng ta phải giả định là hẳn đi theo sau.

Cô lê bước trong yên lặng bên cạnh anh khi anh bước đi trong sa mạc. Họ không dám mạo hiểm đi trên đường, vậy nên điều đó có nghĩa họ phải đi song song với nó, đủ xa khỏi đường cái để họ không dễ bị phát hiện, nhưng đủ gần để họ không mất dấu con đường. Cô đau nhức ở nhiều chỗ tới mức có vẻ như lo lắng cho mấy cơn đau đó cũng chẳng ích gì. Họ phải đi, vậy nên cô bước đi. Đơn giản là thế.

- Anh có đeo đồng hồ không? – Cô hỏi – Mấy giờ rồi? Bình minh vẫn chưa tới, vậy thì bọn chúng không thể đưa chúng ta đi xa được.

Joe nâng đồng hồ của anh lên để đọc những con số dạ quang.

- Bốn giờ ba mươi, vậy là sắp bình minh rồi. Nếu như bọn chúng mang chúng ta ra xe và rời đi ngay lập tức, trước khi bộ phận an ninh phong tỏa căn cứ, chúng ta đang nói tới ít nhất là

một giờ lái xe. Chúng ta có thể ở bất kỳ đâu trong vòng ba mươi đến sáu mươi dặm cách căn cứ.

Đi bộ sáu mươi dặm là một ý nghĩ đầy nản lòng, nhưng không nản lòng như việc đối mặt lần nữa với gã đàn ông đó.

- Có những tên khác nữa – Cô nói to – Có thể là gần đây. Bọn chúng có thể đang mang chúng ta tới chỗ mấy tên đó. Bình minh sẽ sớm đến thôi, nhưng chúng ta không thể thử vẫy xe của ai, bởi chúng ta không biết những tên khác là ai hay trông chúng thế nào.
- Em nói đúng – Anh nói một cách dứt khoát.
- Vậy nên chúng ta sẽ phải đi bộ mỗi foot trong số sáu mươi dặm chết chóc đấy.
- Trừ khi chúng ta trông thấy một biển báo bang. Ít nhất khi mặt trời lên anh cũng sẽ biết được đôi chút về việc chúng ta đang ở đâu.

Quá xa khỏi bất cứ điều gì hợp với cô. Cô ngừng nói chuyện, một phần bởi vì âm thanh trong sa mạc vang xa và cô không muốn người nào biết về sự hiện diện của họ, nhưng phần lớn bởi việc đi bộ thôi cũng tốn quá nhiều nỗ lực của cô rồi. Cô đã thức cả đêm – ngoại trừ lúc cô bị bất tỉnh, nhưng cô khá chắc chắn rằng điều đó không được tính là nghỉ ngơi – và cô đã kiệt sức. Đầu cô ong ong. Cô cho rằng đầu Joe cũng đau, nhưng anh chỉ bị đánh có một lần. Đầu tiên cô nhào ra khỏi cửa sổ của mình, rồi cô bị đánh vào đầu, có thể bằng khẩu súng, rồi bằng cú đấm của gã đó, và cuối cùng cô lại đập đầu mình vào cạnh chiếc xe khi Joe xô cô. Thắc mắc là liệu cô có còn lại chút ý thức nào không. Cô đau nhức khắp mọi cơ bắp trên cơ thể, và rất nhiều vết thâm tím trang hoàng cho cô là từ tay của Joe. Cô sung sướng là cô đã đá lại anh và chỉ ước rằng cô đã liệu trước và cũng cắn cả anh nữa. Cô hi vọng anh có một cơn đau đầu là ông nội của mọi cơn đau đầu.

Hai lần anh kéo cô ngã khi một tiếng động làm anh cảnh giác. Cô chẳng bao giờ thấy gì, nhưng anh có một thị lực vượt trội, cho nên cô để anh làm việc đó trong khi cô tranh thủ cơ hội để nghỉ ngơi. Khi anh quyết định an toàn để đi tiếp anh phải hối thúc cô đứng dậy với một bàn tay không hề mủi lòng dưới khuỷu tay cô, và cô sẽ đi thêm chút nữa.

Bình minh bắt đầu bừng sáng màu ngọc trai bên tay trái của họ, cho họ thông tin cơ bản rằng họ đã bị đưa đi phía bắc sa mạc và hiện giờ đang hướng về phía nam, quay lại căn cứ. Cô cho rằng đó là thông tin tốt, trong trường hợp họ mất dấu con đường.

- Chúng ta không thể đi thêm được – Joe làm bầm vào tai cô – Bất cứ ai đi qua sẽ có thể nhìn thấy chúng ta từ con đường, và dù sao trời cũng quá nóng để đi bộ. Chúng ta cần tìm chỗ ẩn náu vào ban ngày.

Cô không thích cái ý tưởng đó. Đúng là an toàn hơn khi ẩn náu và ngủ vào ban ngày, đi bộ vào ban đêm, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ mất nhiều thời gian hơn để quay về căn cứ. Nếu cô không mệt đến thế cô đã cãi lại rồi, nhưng cô bắt đầu cảm thấy không thể nào đi thêm bước

nào nữa, và bất chợt cô nhận ra những sự kiện đêm qua đã làm cô kiệt sức. Họ đơn giản là phải nghỉ ngơi.

Anh đột ngột đổi hướng khỏi con đường, dẫn sâu hơn vào sa mạc. Ánh sáng chầm chậm thay đổi thành màu xám, để cho họ thấy mọi vật nhưng chưa có màu sắc gì. Một rặng đá lớn lộ ra mờ ở phía xa, và cô nhìn nó trong tâm trạng mất hết tinh thần. Đó gần như chắc chắn là nơi anh đang đi tới, và cô không chắc là cô có thể làm vậy không. Cô nghiêng rặng lại để không phản đối. Cô hoặc là đi tới chỗ đó hoặc là nằm ngủ ngay dưới ánh nắng mặt trời, cái sẽ sớm nóng như thiêu như đốt. Cô cũng khát nữa, nhưng bọn họ không có nước, vậy nên nói ra cũng chẳng ích gì. Anh chắc cũng phải khát lắm.

Khi cuối cùng họ cũng đi tới được phía rặng đá cô dựa người một cách đầy biết ơn vào một tảng đá.

- Giờ thì sao? – Cô thở hỗn hển.

- Ở lại đây.

Anh đã đi, biến mất vào trong rặng đá. Cô lằm bằm:

- Chắc rồi – và ngồi bệt xuống đất. Thái dương cô đang ong lên. Cô nhắm mắt và dựa đầu vào tảng đá đằng sau.

Cảm giác như cô chưa nhắm mắt được bao lâu thì anh đã nói:

- Dậy nào – Khi anh dựng cô dậy một cách không hề thương xót.

Anh kéo cô đi lên cao hơn rặng đá và bóng râm trùm lấy cô. Cho tới lúc đó, cô đã không nhận ra sa mạc nhanh chóng nóng lên như thế nào. Anh đã tìm thấy một khe nứt trong rặng đá sâu đủ để cung cấp sự bảo vệ cho cả hai bọn họ, và anh đặt cô vào chỗ ẩn náu mới tìm thấy.

- Anh đã kiểm tra trước phòng rắn rết – Anh nói khi anh đặt một cái que vào tay cô – Nhưng nếu có con nào xuất hiện, cứ dùng cái này hất chúng đi. Anh sẽ đi xóa dấu vết của chúng ta và tìm chút gì để uống.

Một cách tự động những ngón tay của cô nắm lại quanh cây gậy. Cô biết mình không nên khó chịu với ý nghĩ về những con rắn, không nói tới chuyện cảnh giác, nhưng cô còn những việc quan trọng hơn phải làm, như là ngủ. Cô quay về phía bên phải của mình, bởi bên đó ít đau hơn, và ngay lập tức mơ màng.

Joe nhìn xuống cô, cơ bắp ở hàm anh co giật. Bên trái mặt cô trầy xước và thâm tím, cánh tay trái của cô cũng vậy. Anh có thể thấy rõ một vết sưng trên trán cô. Cô trắng bệch như phấn với cơn đau và kiệt sức, quần áo cô bẩn thỉu và có vài chỗ rách nhỏ. Sự đối lập giữa bề ngoài sạch sẽ đẹp đẽ hàng ngày của cô với hiện giờ, khi cô nằm lê lết dưới chân anh, ngủ trên đất bẩn, hoàn toàn làm anh điên tiết. Cal Gilchrist có thể đã chết, nhưng anh muốn cả gã còn lại cũng chết, vì những gì bọn chúng đã bắt cô trải qua. Bản thân anh đã không làm được việc gì lớn lao

để giữ cho cô an toàn, cho nên anh cũng tính luôn cả mình vào cơn giận.

Trông cô nhỏ bé và bơ vơ, cuộn tròn về một phía kiểu như vậy, cho dù anh biết cô không thực sự chẳng giúp được gì. Anh nhớ rõ sự đấu tranh dữ dội của cô để giải phóng miệng mình khỏi miếng giẻ để cô có thể hét lên những nghi ngờ của mình với Gilchrist; cô đã gây ra một trận chiến giữa hai người đàn ông, do đó bọn họ mới có được cuộc đào thoát của chính mình. Hiện giờ việc hàng đầu với anh là đảm bảo không có chuyện gì khác xảy đến với cô.

Anh chú ý tới sự mệt mỏi của chính mình khi anh quay lại theo lối cũ cách đó khá xa, rồi xóa đi tất cả dấu hiệu cho thấy bọn họ đã đi qua trên con đường anh quay lại rặng đá. Anh lờ đi sự yếu ớt của các cơ bắp của mình. Họ cần nước, không đến nỗi tuyệt vọng, vẫn chưa, nhưng họ sẽ khỏe hơn nếu có một lượng chất lỏng tương xứng. Trước khi anh để cho cô bị mất nước anh sẽ nắm lấy cơ hội vẫy một chiếc xe, nhưng vẫn chưa tới khi đó, và anh không muốn chớp những cơ hội không cần thiết. Với con mắt của một chuyên gia anh để ý thấy những loài thực vật còi cọc trên sa mạc, nghiên cứu những bộ phận phát triển và nhổ những loại cây trông có vẻ mọng nước hơn những loại khác mọc gần đó và cho thấy có lượng chất ẩm dồi dào hơn. Bọn họ sẽ ổn thôi.

Anh trèo lại khe núi. Caroline đã không hề cử động; cô đang thở nhịp điệu chậm, nặng nề của một giấc ngủ sâu. Bất chợt dường như nó đã là cả một cuộc đời từ khi anh ôm cô, cảm thấy cô như một con chim non chưa rời tổ tin tưởng hoàn toàn vào vòng tay anh, và một khoảnh khắc dài hơn là quá dài. Anh nằm xuống bên cô và kéo cô vào vòng tay mình, đặt đầu cô lên vai mình. Cô thở dài, hơi thở cô phảng phất trên da anh.

Chết tiệt, tại sao cô lại không gọi cho anh, nói với anh những nghi ngờ của cô về Gilchrist? Rõ ràng là cô chẳng hề ngạc nhiên khi thấy người đàn ông trong khu vực làm việc, thực tế cô đã tới đó đặc biệt để tìm anh ta. Cô đã nhảy thẳng vào nguy hiểm chứ không hề nhắc điện thoại lên và gọi cho anh, hay thậm chí là Hodge. Tất cả chuyện này có thể được ngăn chặn nếu cô chỉ đơn giản là thực hiện cuộc gọi đó thay vì cố gắng tự mình làm mọi thứ.

Ngay khi cô thức dậy đó sẽ là chuyện đầu tiên anh nói thẳng ra giữa bọn họ. Tại sao cô lại không tin tưởng anh? Nếu anh phải trói cô vào giường mỗi lần cô vụt khỏi tầm mắt anh để giữ cho cô khỏi đắm đầu vào những tình huống nguy hiểm, anh cũng sẽ làm. Anh nhớ lại nỗi kinh hoàng đầy đen tối anh đã cảm thấy, khi nhìn cô phóng vào văn phòng để bắt quả tang tên phá hoại, và anh muốn lắc cô cho tới khi rằng cô kêu lạch cạch.

Thay vì làm vậy anh ôm cô chặt hơn, vuốt mái tóc nhạt màu của cô ra sau gương mặt. Anh có thể cảm thấy trái tim cô đang đập tựa vào anh, và ngay lúc này đó là tất cả những gì anh cần. Anh ngủ cũng dễ dàng như cô, đơn giản là nhắm mắt lại và để cho sự mệt mỏi cuốn anh đi.

Chương XIII

Hơi nóng đánh thức cô dậy. Cô cảm thấy thư thái, cơn đau đầu đã giảm xuống thành một sự nhức nhối xa xôi và dễ chịu hơn rất nhiều. Cô chậm chạp ngồi dậy, nhìn chăm chăm ra cảnh vật nóng rực chói lòa trải dài phía trước, lung linh trong hơi nóng: màu đỏ dưới mọi sắc độ, màu vàng, màu nâu, màu cát. Những đốm màu lục hiếm hoi của thực vật sống. Đẹp. Nguyên thủy. Cal có lẽ đã chết đâu đó ngoài kia, và bất chấp những gì anh ta đã làm, những gì anh ta đã cố làm, cô không thể không tiếc thương anh ta. Anh ta đã không muốn giết cô và Joe, đã tranh cãi về việc làm tổn hại họ. Cal đáng thương. Anh ta đã là một kẻ phản bội, nhưng không phải một tên giết người, mặc dù những gì anh ta đã làm có thể dễ dàng dẫn đến cái chết của người khác. Cal đáng thương. Nhưng nếu Joe đã bị hại bởi vì anh ta, cô sẽ tự tay mình giết chết anh ta. Mồ hôi làm mắt cô cay xè, và cô lau mặt bằng cánh tay áo. Nếu không nhờ bóng của mòm đá, cái nóng đã là không thể chịu nổi. Cô vớ tay ra và chạm vào mặt đá, thấy nó mát lạnh. Những nơi ánh mặt trời chiếu trực tiếp xuống, cô có thể rán trứng trên đó.

Joe không có ở đây, nhưng cô không cảm thấy báo động. Cô có một cảm nhận mơ hồ rằng anh đã nằm bên cạnh cô, và dấu hiệu trên mặt đất chứng thực cảm nhận đó. Có lẽ anh đã khuấy động cô khi anh thức dậy, và điều đó đã cho phép cơn nóng thâm nhập vào ý thức của cô.

Cô cảm thấy vô cùng nhếch nhác, và nhìn xuống mình, cô nhìn thấy mình thực sự vô cùng nhếch nhác. Cô không nghĩ mình đã từng bẩn thỉu thế này kể từ khi... nghĩ lại thì, cô chưa từng bẩn thỉu như thế này trước đây. Cô đã là một đứa trẻ khó tính, tránh xa niềm vui từ những vũng bùn và đất sét và thay vào đó bằng máy tính và sách.

Cô đứng dậy một cách cứng nhắc, nhăn mặt khi hàng loạt những cơn đau khác nhau lên tiếng. Đau hay không, thiên nhiên vẫn vậy gọi.

Khi cô quay lại chỗ hốc đá, cô thấy Joe dựa vào vách đá, trông vô cùng gan góc mạnh mẽ đến mức đáng ghét. Đôi mắt anh đầy sự cảnh giác dữ dội, và mặc dù quần áo của anh cũng bẩn thỉu như của cô, chúng được làm từ chất liệu để mà lăn lê vấy bẩn. Quần jean và áo sơ mi kaki tiện lợi hơn rất nhiều so với quần vải bông trắng và áo phông trắng rộng quá khổ. Ngay cả đôi boot đã sờn của anh cũng phù hợp với sa mạc hơn đôi giày lười của cô; cô cần phải cẩn thận khi bước đi, tránh để cát lọt vào trong giày, nơi chúng sẽ nhanh chóng cọ xát khiến bàn chân cô xước xát.

Sau một cái nhìn vòng quanh tránh né ánh mắt anh, cô bước qua anh và ngồi xuống lại dưới bóng hốc đá.

Hai hàm răng Joe nghiến lại với nhau. Anh đã nghĩ anh đặt được mình vững chắc trong vòng kiểm soát một lần nữa, nhưng đột ngột anh lại quay lại chính nơi bắt đầu, gần bờ vực một cách nguy hiểm. Cô đang cố tình lừa anh đi và mẹ kiếp, anh thấy việc đó là không thể tha thứ được.

Một cách dứt khoát anh điều hòa lại nhịp thở, bắt hai bàn tay phải thư giãn, hai hàm răng giãn ra. Cô vẫn còn yếu ớt từ sự đối xử thô bạo cô phải nhận hôm qua; giờ không phải lúc cho

một cuộc đối đầu, ngay cả khi anh có thể chắc chắn về khả năng kiểm soát của mình, cái mà anh không có. Sau này. Anh tự hứa với mình một sự thỏa mãn hoàn toàn – sau này.

- Cả hai chúng ta đều cần thứ gì để uống - Cuối cùng anh nói - Đi nào.

Không lưỡng lự, cô đứng lên mà không hề có chút dấu hiệu nào của tính ưa tranh luận thường ngày, có nghĩa là cô phải đang rất khát.

Họ không phải đi xa; Joe đã đi thăm dò khu vực xung quanh và đánh dấu địa điểm hứa hẹn nhất trong một con lạch nhỏ, nơi những bụi cây mọc một cách rậm rạp. Anh quỳ xuống trên nền rãnh đầy cát và bắt đầu bới cát lên bằng hai bàn tay. Mặt đất nhanh chóng trở nên ẩm ướt. Anh rút ra con dao găm từ trong ủng và đào sâu hơn nữa, cho đến khi nước bùn bắt đầu đổ về trong hố.

Miếng giẻ nhét trong miệng anh vốn là một chiếc khăn tay, và giờ đây nó trở nên hữu dụng. Anh trái miếng vải hình vuông trên mặt nước để lọc, rồi ra hiệu cho cô.

- Uống đi.

Caroline không để bụng giọng điệu cụt ngủn của anh; anh đã làm ra nước, và đó là điều quan trọng. Cô không cãi vạ với anh về điều kiện thiếu vệ sinh hay sự bất tiện vì phải bò xuống trên tứ chi và liếm chất lỏng như một con chó. Đó là nước. Cô sẽ vui vẻ trông chuối để uống nó nếu cần thiết. Cô có thể cảm thấy những lớp màng trong miệng và họng mình hấp thu chất lỏng ấm áp, và điều đó thật tuyệt vời.

Tuy vậy, cô bắt mình phải dừng lại khi cơn khát của cô còn lâu mới được thỏa mãn và dịch chuyển ra khỏi cái hố nước tí hon. Cô ra hiệu cho anh. “Đến lượt anh.” Cô không biết ở đó có bao nhiêu nước; có thể chỉ có đủ cho hai người bọn họ mỗi người vài ngụm.

Anh nằm dài ra trên cát để uống, tư thế mà cô cân nhắc và quyết định là thoải mái hơn rất nhiều. Đáng lẽ cô đã có thể nghĩ đến việc nằm ra như thế, nhưng rồi, cô chưa bao giờ liếm nước từ một cái hố như thế này trước đây. Lần sau cô sẽ biết. Cô lơ đãng quan sát hình dáng nằm sấp của anh. Theo logic, một người to lớn như anh sẽ có nhiều máu trong cơ thể hơn cô, vậy nên anh có lẽ sẽ cần nhiều nước hơn. Sinh học chưa bao giờ là một trong những sở thích của cô, nhưng cô có thể cá rằng anh có ít nhất nhiều hơn cô một decilit (1/10 lít) máu, có thể hai. Một mẫu thông tin thú vị cô cần phải điều tra...

Cô chớp mắt và nhận thấy anh đã đứng dậy và đang đợi, rõ ràng vừa hỏi cô điều gì đó.

- Em có muốn uống thêm nước nữa hay không? - Anh nhắc lại một cách sốt ruột.

- À. Có, cảm ơn.

Lần này cô nằm thẳng ra như anh đã làm, cho phép cô tiếp cận tốt hơn đến cái hố nước nhỏ. Cô mút một cách nhiệt tình cho đến khi bắt đầu cảm thấy có lẽ đã đủ. Cô dừng lại để hỏi.

- Anh đã uống đủ chưa, hay anh còn muốn nữa?

- Anh đủ rồi - Anh nói.

Cô thấm ướt chiếc khăn tay tốt nhất có thể, rồi thận trọng lau mặt và tay, nhắm mắt khi nước làm xót những vết xước. Khi đã xong, cô đưa chiếc khăn cho Joe, và anh xoa miếng vải ẩm lên khắp mặt và hai bàn tay, và xung quanh phía sau cổ. Hơi ẩm có tác dụng làm mát, thứ anh cần ngay lúc đó.

- Chúng ta sẽ đợi trong hốc đá cho đến khi mặt trời lặn - Anh nói, và cô gật đầu. Không nói thêm câu nào, cô quay trở lại chỗ vòm đá bảo vệ.

Mẹ kiếp, cô đang đối xử với anh như với một kẻ xa lạ mà cô bị mắc kẹt cùng. Không, thậm chí còn tệ hơn thế. Với một người lạ cô sẽ nói nhiều hơn. Cô chưa nhìn thẳng vào mắt anh lấy một lần. Ánh mắt cô sẽ trượt qua anh mà không hề tiếp xúc, như thể anh là người nào đó cô đi lướt qua trên phố. Hai bàn tay anh cuộn thành hai nắm chặt cứng khi anh sai bước đi theo cô. Đã đến lúc làm cho ra nhẽ, mẹ kiếp.

Cô đang ngồi trên mặt đất trong hõm đá khi anh đến, hai cánh tay vòng lỏng lẻo quanh hai đầu gối co lên. Joe cố ý bước thật gần đến nỗi đôi ủng của anh thúc vào bàn chân cô, bắt buộc cô hoặc là phải đứng dậy và đối mặt với anh hoặc là phải ngửa cổ ra sau hết cỡ. Cô vẫn ngồi.

- Tại cái quái gì mà em không gọi cho anh tối qua thay vì tự mình đi giải quyết Gilchrist hả?
- Anh hỏi dụi dằng, dụi dằng đến nỗi phải cần mọi đôi tai hết sức tinh tế mới có thể nhận ra cơn cuồng nộ lặng lẽ ẩn dưới những từ ngữ.

Caroline nghe thấy nhưng không mấy để tâm. Cô nhún vai.

- Tôi đã không nghĩ đến chuyện đó và đằng nào thì tôi cũng sẽ không. Tại sao tôi lại nên làm thế?

- Để anh có thể lo việc đó. Để em không phải bị giết hụt.

- Và cả anh nữa - Cô chỉ ra - Làm thế nào mà anh lại dính vào chuyện này?

- Anh đã đi theo em.

- À - Cô cười với anh nụ cười làm anh phát cáu - Nghĩ anh sẽ bắt quả tang tôi hả? Thật là một sự ngạc nhiên khi bắt quả tang được một người khác.

- Và em biết điều đó khi em đi đến đó. Mẹ kiếp, Caroline, sao một người thông minh như em lại làm một việc ngu ngốc như thế? Đáng nhẽ em nên gọi cho anh ngay khi em bắt đầu nghi ngờ hấn.

- Yeah, chắc chắn rồi. Phí hơi mà làm gì? - Cô hỏi một cách khinh miệt - Tôi đã thấy lòng tin của anh dành cho tôi nhiều thế nào rồi. Tôi thà gọi cho Adrian Pendley còn hơn, và anh ta ghét

tôi đến tận xương tủy.

Hơi thở của anh rít lên giữa hai hàm răng khi anh cúi xuống và tóm lấy cánh tay cô, giật đứng dậy cô một cách thô bạo.

- Nếu em có bao giờ cần bất cứ thứ gì - Anh nói, các từ cách nhau một cách cố ý khi anh nhả chúng ra - em gọi anh. Người đàn bà của anh không đi đến chỗ người khác.

Cô kiên quyết giật tay ra, cô gắng thoát khỏi sự kiềm tỏa của bàn tay anh trên cánh tay mình, nhưng anh chỉ đơn giản siết chặt hai bàn tay.

- Thú vị đấy, tôi cam đoan là thế- Cô gắt - Khi anh tìm thấy cô ấy, hãy chắc chắn nói với thế cô ấy, nhưng tôi không có hứng.

Một màn sương màu đỏ bơi trước mắt anh.

- Đừng có ép anh - Anh nghe thấy mình nói khàn khàn - Em là của anh, mẹ kiếp. Thừa nhận đi.

Một lần nữa cô cố sức giằng ra. Đôi mắt màu lục-thanh thiên của cô bắn những tia lửa vào anh. Nếu anh nghĩ anh chỉ cần tiếp tục tại nơi họ đã dừng lại, khi giờ đây cô đã được chứng minh trước sự thỏa mãn của anh là đáng giá, anh sẽ nhận một sự bất ngờ cay đắng. Cô muốn hét vào anh, nhưng thay vào đó tự giới hạn mình trong một câu đáp trả cay độc.

- Chúng ta đã có một kỳ cuối tuần nóng bỏng trên giường, nhưng đó chẳng phải chiến tích lớn lao gì của anh đâu. Cậu bé, tôi có mắt cơ mà. Tôi đã biết anh không phải là yêu tôi điên cuồng hay gì gì nữa, nhưng thực sự thì anh cũng không thể có ý gì với một người nếu anh nghĩ người đó có thể phản bội tổ quốc của chính mình. Đấy chắc chắn là một kinh nghiệm đáng học hỏi-

- Im đi - Giọng anh giờ đã khàn đục.

- Đừng có bảo tôi im đi - Cô quát lại - Lần sau khi tôi lên giường với một thằng đàn ông khác tôi sẽ phải đảm bảo hẳn-

- Em sẽ không lên giường với bất cứ người đàn ông nào khác ngoài tôi - Anh bắt đầu lắc cô mạnh đến nỗi khiến đầu cô lắc về sau rồi ra trước. Ý nghĩ cô quay sang một người đàn ông nào khác là không thể chịu đựng nổi, đập tan từng mảnh nhỏ nhất còn lại của sự tự chủ trong anh và để cho cơn giận dữ tràn ra như dung nham, nóng-đỏ và sôi sục. Cô là của anh, và anh sẽ không bao giờ để cô đi.

Bằng cách nào đó miệng anh đã ở trên miệng cô, bàn tay anh khóa trong mái tóc phía sau đầu cô, giữ cô đứng yên. Anh nếm thấy máu, của anh hay của cô anh không biết, nhưng mùi vị của kim loại gợi lên một bản năng nguyên sơ dữ dội muốn đóng dấu cô là của anh, đóng dấu da thịt anh vào da thịt cô để cô sẽ không bao giờ được tự do thoát khỏi anh. Da anh như đang cháy lên và quá chặt căng, như thể nó sẽ nổ bung ra vì sức ép của dòng máu đang chảy rần rật bên

dưới. Bộ phận đàn ông của anh cứng như thép vì thèm khát, làm phía trước chiếc quần jean của anh căng ra.

Anh đặt cô xuống đất, mù quáng bởi sự cần thiết phải cảm thấy cơ thể mềm mại của cô ở dưới mình. Anh bắt đầu giật chiếc quần của cô ra, kéo nó xuống và ra khỏi cô. Quần lót của cô rách tan khi chịu cùng sự đối xử như thế.

Caroline nằm im, nhìn chăm chú với sự vui sướng câm lặng khi nhìn lên khuôn mặt anh. Cô đã luôn luôn cảm nhận thấy sự tự chủ và kiềm chế của anh trên đó, nhưng đột nhiên nó vỡ tan, và sự dữ dội trần trụi trên gương mặt anh gần như là đáng sợ. Gần như, bởi vì ở nơi sâu thẳm và bản năng nhất của mình, cô tin anh không làm đau cô. Cô nhìn thấy sự mạnh bạo điên cuồng trong mắt anh, cảm thấy sức mạnh hầu như không bị kiềm chế trên đôi tay anh khi anh cởi bỏ quần áo cô, và sự hoang dại của anh gọi linh hồn cuồng nhiệt dữ dội của cô bùng dậy để gặp anh.

Cô nghe thấy mình thét lên một cách hoang dại, rồi hai bàn tay cô chôn vùi trong mái tóc đen dày của anh, kéo anh xuống với cô.

Anh giằng mạnh khóa quần, gấn trong hòng khi chiều dài căng cứng của anh bật thoát ra. Anh đi vào cô với một cú đâm mạnh mẽ, khiến cô hét lên lần nữa bởi sức mạnh của sự xâm nhập; rồi đôi chân cô nâng lên ôm anh ở chỗ hõm nơi hông anh cùng lúc với chiều sâu nóng bỏng êm ái như lụa của cô bao bọc quanh anh, khuất phục, ve vuốt, đòi hỏi. Nhục cảm khiến anh cảm thấy như thể xương sọ mình sắp sửa nổ tung.

Anh thúc vào cô mạnh mẽ, nghiêng cô xuống nền đất cứng phía dưới họ trong cơn đói khát điên cuồng để vĩnh viễn hòa trộn da thịt họ làm một. Anh chưa bao giờ cảm thấy hoang dại, thấy thống trị tuyệt đối và nguyên sơ đến vậy; anh không còn chút tự chủ nào nữa, hành động thuần túy như một con đực đang cần con cái của nó hơn bất cứ thứ gì khác trên đời.

Caroline uốn cong hông lên, đón những cú thúc mạnh của anh. Cô bị cuốn vào tâm của một cơn bão lớn, và cô yêu nó, tái sinh từ đó, ôm ấp nó và muốn nhiều hơn nữa. Những khoái cảm nổ tung trong cô, mạnh mẽ và sâu thẳm. Cô nắm tóc anh, gót chân ghim sâu vào phía sau cặp đùi cơ bắp của anh khi cơ thể mảnh mai của cô cong lên mãnh liệt, nâng anh lên cùng cô. Sự dâng trào nhịp nhàng của cảm xúc cuộn xoáy qua cô như sấm chớp, và cô dâng hiến bản thân mình trong một tiếng thét.

Sự giải phóng của cô vẫy gọi anh, và cảm giác co thắt vất kiệt tuyệt diệu trên chiều dài căng cứng của anh đẩy anh vượt qua giới hạn. Anh run rẩy với sự phun trào mãnh liệt khiến anh trống rỗng mà vẫn tưởng chừng như kéo dài mãi mãi, lâu hơn, mạnh mẽ hơn và sâu thẳm hơn anh từng biết tới trước kia. Anh gần như ngất đi khi nó kết thúc, hầu như không thể nhúc nhích. Anh không có đủ sức để lăn xuống khỏi người cô, hay thậm chí nâng đỡ cơ thể mình trên đôi cánh tay. Anh ngã ập xuống cô trong một mong muốn mơ hồ rằng mình sẽ không bao giờ phải di chuyển, rằng họ có thể nằm đó cuốn lấy nhau cho đến hết đời.

Anh cần cô đến hết đời. Anh đã luôn yêu được bay trên bầu trời với một niềm đam mê đã

làm mờ nhạt cảm xúc của anh với những người phụ nữ khác, nhưng ngay từ đầu anh đã nhận thấy ngay cả khi ở trong buồng lái anh cũng không thể xua đuổi Caroline ra khỏi tâm trí như anh vẫn thường làm được. Cô sẽ không bao giờ là một người vợ dễ bảo, nhưng chết tiệt, nếu thoả mái và nhẹ nhàng là những gì anh muốn, anh đã không bao giờ trở thành một phi công chiến đấu. Chưa bao giờ anh ở trong một trận đấu mà đối thủ, ngay cả những Cô Nàng, bắt anh phải nhấp nhồm trên đầu ngón chân như Caroline. Cô vừa làm anh vui sướng vừa thách thức anh, và cô đón nhận sức mạnh bản năng tình dục của anh với sự nồng nhiệt không thua kém. Anh là một chiến binh, và cô cũng mạnh mẽ dữ dội y hệt anh, với sự dũng cảm đặt trên lý trí, và điều đó nói lên rất nhiều. Trong những thời kì xa xưa, cô sẽ chiến đấu bên cạnh anh, với một thanh kiếm trong tay. Nữ thần Valkyrie của anh. Anh cúi mình trước tinh thần của cô.

- Anh yêu em - Anh nói. Anh đã không biết những từ ngữ có ở đó cho đến khi chúng được thốt ra, nhưng chúng không làm anh ngạc nhiên. Bằng cách nào đó anh tìm thấy đủ sức mạnh để nâng người dậy trên hai khuỷu tay, nhìn xuống cô với đôi mắt nheo lại sáng lấp lánh và hoang dại - Em là người phụ nữ của anh. Đừng bao giờ quên điều đó.

Đôi mắt Caroline lóe sáng, đôi đồng tử dần ra thành hai vòng tròn to đen, gần như lấn át hết màu sắc rực rỡ của mắt cô.

- Anh vừa nói gì cơ? - Cô hỏi.

Anh ấn hông mình vào cô, đẩy phần cơ thể nam tính vẫn còn cứng cáp vào sâu thêm trong cô. Chúa ơi, làm sao mà anh vẫn còn có thể bị kích thích thể này? Anh đã gần như chết vì kiệt sức, nhưng sự thèm muốn, sự cần thiết vẫn còn đó.

- Anh nói anh yêu em. Và em là của anh, Caroline Evans. Mãi mãi và vĩnh hằng. Lúc sống cũng như lúc chết.*

- Khi khỏe mạnh cũng như lúc ốm đau** - Cô nhắc; rồi đột nhiên nước mắt dâng đầy và trào ra, lăn xuống hai bên thái dương cô.

Anh ôm đầu cô trong hai bàn tay và bắt những giọt nước nước bằng lưỡi mình, dịu dàng ấp ủ cô. Ngực anh như thắt chặt lại. Anh chưa bao giờ hình dung ra nữ chiến binh nhỏ bé dũng cảm của mình lại khóc, và nó gần như là quá sức chịu đựng.

- Tại sao em khóc? - Anh lẩm nhẩm, rải những nụ hôn nhỏ khắp trên khuôn mặt và trên cổ cô - Anh đã làm đau em à?

- Anh gần như đã giết chết em - Cô trả lời - Khi anh không tin em.

Và cô nắm bàn tay thành nắm đấm và đấm vào một bên đầu anh, vì đây là chỗ duy nhất cô có thể với tới. Cú đấm ngưng đọng, vì sự gần gũi của họ và tư thế của cô, và không kèm theo đủ sức mạnh như cô muốn, nhưng gây cho anh một tiếng gằn hết sức thỏa mãn.

- Đừng để chuyện đó xảy ra lần nữa.

Anh giật đầu lên và lườm cô.

- Vì cái quái gì mà em làm thế hả?

- Bởi vì anh đáng bị thế - Cô nói, chớp mắt để ngăn lại một giọt nước mắt khác.

Miệng Joe giật giật, và cái lườm chuyển thành cái gì đó dịu dàng.

- Anh xin lỗi - Anh thở ra, đặt lên mỗi bên khoe miệng cô một nụ hôn nhẹ như lông hồng -

Anh xin lỗi. Anh đã là một thằng ngu đầu óc bả đậu và mù quáng. Chỉ ý tưởng rằng em có thể phản bội anh đã khiến anh như ở trong một cơn lốc xoáy, và anh không thể thoát ra được. Anh đang trên đường đến gặp em khi em hiên ngang đi về phía anh, ngay chính giữa khu căn cứ cứ như một bà chủ, trong khi em đáng nhẽ phải bị canh gác.

Một cái cau mày thoáng qua là hai chân mày anh nhíu lại, và anh ngẩng đầu cao lên chút nữa để quắc mắt với cô.

- Làm thế nào mà em đã ra ngoài được?

- Em tháo những tấm kính trên cửa sổ phòng ngủ và trèo ra.

Anh trông sững sốt.

- Em không thể chui lọt được. Nó quá nhỏ.

- Ha. Em lãnh vài vết xước và bị đau vai khi ngã xuống, bởi vì em phải chui đầu ra trước, nhưng em đã làm được - Rồi cô khôn ngoan thêm vào - Tuy nhiên em không nghĩ anh có thể chui lọt ngay cả nếu anh được bôi trơn từ đầu đến chân.

- Hay bất cứ người đàn ông nào khác trong căn cứ - Anh nói khô khan.

- Thời thế đang thay đổi rồi - Cô chỉ ra - Cảnh sát an ninh nên nhận ra rằng phụ nữ là một phần không thể tách rời trong lực lượng Không Quân, thậm chí giờ đây phụ nữ còn lái máy bay tham gia chiến đấu, vậy nên họ nên thay đổi cách suy nghĩ đi.

Thật là điển hình của Caroline khi chỉ ra ngay sai sót của lực lượng cảnh sát an ninh trong việc để cô thoát ra. Anh chắc chắn sẽ nói lại với Hodge.

Cô ngáp một cái nhìn ngon như một chú mèo, và đôi mắt màu đại dương của cô trông buồn ngủ. Tuy thế, Joe vẫn không muốn tách hai cơ thể ra, mặc dù cô đang nằm trần truồng trên nền đất cứng. Anh giải quyết vấn đề bằng cách giữ chặt hông cô trong cánh tay cứng cáp và lăn người để cô nằm trên anh. Cô thốt ra một âm thanh nhỏ của sự thỏa mãn, rất giống tiếng gừ của một chú mèo, và nép đầu vào chỗ hõm giữ cổ và vai anh.

Anh nhàn nhã vuốt ve bờ lưng mảnh mai của cô trong một phút, rồi đột ngột hai bàn tay anh cứng lại, và anh nâng cô lên khỏi ngực anh để nhìn cô dữ dội.

- Còn em thì sao? - Anh hỏi sắc nhọn - Em có yêu anh không, Caroline? Nói ra đi.

- Có, thưa Ngài Đại tá - Cô lẩm nhẩm đáp lại giọng điệu ra lệnh của anh. Cô cho rằng đó là điều anh không thể thay đổi được - Em yêu anh, thưa Đại tá. Em thật ngu ngốc, đúng không, yêu anh trong khi anh nhất quyết giữ lại, không cho em bất cứ thứ gì nhiều hơn tình dục?

Căng thẳng làm làn da anh căng ra trên hai gò má, để lộ ra rõ ràng cấu trúc xương như tạc. Anh cảm thấy cơn sợ hãi cuộn lên trong dạ dày đến mức buồn nôn, bởi vì anh chợt nhận ra rằng Caroline sẽ không bao giờ tha thứ cho sự kiểm soát cứng nhắc và chấp nhận thứ tình yêu và đam mê chỉ được cho đi một cách nhỏ giọt có tính toán. Cô muốn tất cả của anh. Vách đá đứng vững sâu hút dưới chân anh, và nếu anh bước ra khỏi ranh giới, cuộc sống của anh sẽ không bao giờ còn được như cũ. Nhưng nếu anh không bước bước chân đó, anh sẽ mất cô. Anh biết điều đó từ tận trong xương cốt mình, và chỉ mỗi ý nghĩ đó cũng như một nhát búa đập vào ngực nói với anh rằng anh sẽ không bao giờ có thể sống sót nếu điều đó thành hiện thực. Bản năng của anh quá sắc sảo, quá nguyên thủy nên anh không thể nhún vai cho qua được. Cô là nửa còn lại của anh, và đối với anh không có người nào khác nữa.

Bằng cách nào đó anh buộc đôi môi mình phải mấp máy, mặc dù chúng tê dại.

- Anh... anh cần phải giữ tự chủ.

Anh cảm thấy bàn tay cô trên tóc mình, nhẹ nhàng ve vuốt, những ngón tay mềm mại của cô trượt xuống má anh, rồi đến môi anh.

- Em có nhận thấy - Cô nói hơi gượng gạo.

Thật khó mà giải thích, không thể với cô nằm trên người anh thế này, gần gũi đến mức cô không thể bỏ lỡ dù chỉ một sự thay đổi nhỏ nhất trên gương mặt anh. Anh nâng cô dậy khỏi anh, mặc dù cơ thể anh cảm thấy sự mất mát đột ngột khi không còn những kết nối với cơ thể cô. Cô trông mất phương hướng vì bất thành linh bị thay đổi vị trí, tự động bắt chéo hai tay trước bộ ngực trần trong phản ứng tự vệ trước sự không chắc chắn bên trong. Hành động đó tự nhiên nữ tính đến mức anh kéo cô vào anh, ôm cô thật chặt và tận hưởng cảm giác từ làn da lụa là của cô, thu gom sức lực của chính mình. Anh phủ bụi đất khỏi lưng cô, nhặt áo của anh lên vào khoác vào cho cô. Anh nhìn thấy quần áo của cô là một mớ lộn xộn.

Anh hôn cô, nhanh và mạnh, trước khi căng thẳng khiến anh đứng dậy. Anh đứng quay lưng lại cô, nhìn chăm chú ra khắp sa mạc hoang vu, đẹp đẽ.

- Cha bị bắt vào tù khi anh được sáu tuổi - Anh nói. Giọng anh khản đặc và thô ráp - Cha vô tội. Thủ phạm thực sự cuối cùng cũng bị bắt vì một tội khác, và hãnh thú nhận tất cả. Nhưng cha đã phải ngồi tù hai năm, và trong hai năm đó anh ở trong những trại tể bần.

Phía sau anh là im lặng tuyệt đối, nhưng anh cảm nhận được sự tập trung cao độ của cô.

“ Có lẽ có cái gì đó ở anh mà người quản lý ở trại đầu tiên ghét. Có lẽ bởi vì anh là con lai. Họ cũng nhận những đứa trẻ khác, nhưng ông ta để ý tới anh. Anh mới chỉ là một đứa trẻ. Anh làm

vỡ đồ, anh đã nổi nóng khi chơi cùng những đứa trẻ khác, như trẻ con vẫn làm. Anh to hơn và khỏe hơn hầu hết những đứa cùng tuổi, nhưng anh không biết cách kiểm soát sức mạnh đó. Nếu có bất cứ ai trong số chúng nói điều gì về việc Cha là một tên tù khổ sai lai da đỏ, anh tìm chúng và gây ra nhiều đau đớn nhất có thể. Chúa chứng giám, anh thật sự rất nóng tính.”

“Và người đàn ông đó sẽ đánh anh bất cứ khi nào anh làm điều gì đó, thậm chí cả khi vấp phải một cái thùng rác ông ta để trên sàn nhà. Lúc đầu ông ta dùng thắt lưng, nhưng không kéo dài lâu trước khi ông ta dùng đến nắm đấm. Anh đánh trả, và ông ta còn đánh anh thậm tệ hơn nữa. Anh bỏ lỡ các lớp học nhiều hơn thời gian đến trường, bởi vì ông ta sẽ không để anh đến lớp với gương mặt sưng húp.”

Những kí ức càng đen tối hơn khi anh khơi chúng lên, càng khó để nói ra, và phần tồi tệ nhất bây giờ mới đến. Anh bắt mình phải tiếp tục.

“Ông ta đá anh lăn cuống cầu thang một lần, làm anh gãy mấy cái xương sườn, nhưng cơn giận của anh lóe lên như thuốc súng, và anh không thể kiểm soát nó được. Ông ta bắt đầu dí thuốc lá đang cháy vào anh nếu anh hỗn hào với ông ta, hay vịn ngón tay anh, chỉ để xem liệu ông ta có thể khiến anh phải khóc.”

“Anh ở trong một cơn ác mộng và không thể tỉnh dậy,” anh nói nhẹ nhàng. “Không ai thêm quan tâm đến những gì xảy ra với anh. Anh chỉ là một thằng con lai, không đáng giá bằng một con chó hoang bên đường. Rồi một ngày ông ta tát anh, và anh thật sự mất tự chủ. Anh lồng lộn lên. Anh đá cái TV, ném tất cả những đồ trang trí lật vật vào tường, anh lao vào bếp và bắt đầu đập vỡ chén đĩa, và ông ta đuổi theo sát gót, đánh anh bằng nắm đấm, cố gắng đá vào mạng sườn anh. Anh thua, dĩ nhiên. Anh mới chỉ sáu tuổi đầu, thậm chí anh có cao lớn hơn tuổi đi nữa. Ông ta lôi anh xuống tầng hầm, lột anh trần truồng và đánh anh chết đi sống lại.”

Đến đây tim anh đập thành thịch, y như cách nó đã đập cái ngày cách đây gần ba mươi năm đó. Anh chưa kể với ai trước đây, nhưng giờ anh phải nói.

“Rồi ông ta hiếp anh.”

Anh có thể nghe thấy một chuyển động nhanh sau lưng, cảm thấy không khí xáo động khi Caroline đứng dậy. Anh vẫn quay lưng lại cô.

“Nhìn lại, anh nghĩ ông ta đã bị sốc vì việc đó. Ông ta không bao giờ chạm vào anh nữa, thậm chí chỉ là sượt qua. Và anh không bao giờ mất tự chủ nữa,” anh nói xa vắng. “Ông ta hẳn đã gọi những người làm từ thiện, hoặc vợ ông ta đã gọi. Anh rời khỏi chỗ đó sau hai tuần. Anh đã dành hai tuần đó dưới căn hầm, một mình, lặng lẽ. Anh ngừng nói chuyện. Những trại mồ côi khác tương đối ổn, anh đoán thế, nhưng anh không liều lĩnh lần nữa. Anh làm chính xác những gì được bảo, không bao giờ mất tự chủ, không bao giờ nói. Rồi một ngày, khi anh tám tuổi, cha xuất hiện. Cha được ra tù và đi tìm anh. Anh không biết liệu cha có thẩm quyền mang anh đi hay là không ai đủ dũng cảm để nói không với cha, nhưng cha bế anh lên và ôm anh chặt đến nỗi làm anh đau, và đó là cơn đau tuyệt nhất trên thế giới. Anh lại được an toàn.”

- Anh có nói với ông không? - Cô hỏi, nói lần đầu tiên. Anh hơi bất ngờ vì sự chối tai trong giọng cô.

- Không. Anh chưa bao giờ kể với bất kì ai, cho đến hôm nay. Nếu em biết cha anh, em sẽ hiểu tại sao. Cha sẽ đuổi theo người đàn ông đó và giết ông ta với đôi bàn tay trần, theo nghĩa đen, và anh không thể chịu được việc mất cha một lần nữa - Anh trấn tĩnh lại và quay lại đối diện với cô, chuẩn bị cho sự thương hại anh sẽ nhìn thấy trong mắt cô, nhưng điều anh nhìn thấy cách thương hại cả một quãng đường dài.

Cô đứng đó với đôi bàn tay nắm chặt, gương mặt man dại vì giận dữ. Nếu người đàn ông từ thừa xa xưa đó đang đứng đây ngay lúc này, Caroline Evans cũng sẽ giết ông ta. Cô không phải một chiến binh lai Comanche, nhưng tinh thần của cô cũng nhanh nhẹn và dữ dội như y như thế, và đôi mắt màu đại dương của cô rực cháy. Sững người, anh bắt đầu cười.

- Không được cười, sao anh dám cười! - Cô gào lên - Em sẽ giết hẳn-

- Em không cần làm thế đâu cưng - Anh vỗ về, kéo cô vào vòng tay khi cô phản kháng lại một nỗ lực nhẹ nhàng hơn để ôm cô của anh - Ông ta chết rồi. Ông ta chết hai năm sau khi những người làm từ thiện mang anh đi. Sau khi tốt nghiệp Học viện anh quyết định kiểm tra, chỉ để biết. Chết tiệt, anh đang lừa dối ai cơ chứ? Không thể nói trước anh sẽ làm gì nếu ông ta vẫn còn sống.

Anh vén tóc cô ra khỏi khuôn mặt cô và hôn cô.

- Có thể anh đã cứng rắn hơn hầu hết những đứa trẻ khác, nhưng ông ta đã không làm anh tổn thương vĩnh viễn, ngoại trừ việc luôn luôn muốn duy trì sự tự chủ. Ông ta đã không làm anh lệch lạc về tình dục. Ở với cha có lẽ là liệu pháp chữa trị tốt nhất anh có thể có, ít nhất là về tình dục. Cha luôn hoàn toàn cởi mở về chuyện đó, đối xử với nó như là một phần tự nhiên của cuộc sống. Và bọn anh có một trại ngựa. Một đứa trẻ học hỏi những điều căn bản nhanh như quỷ trong một trang trại. Anh trở lại bình thường chỉ trong sáu tháng sau khi trở lại với cha. Ở đó có một bức tường tình yêu vững chãi như đá tảng luôn nâng đỡ anh.

- Ngoại trừ anh vẫn làm một tên cuồng tự chủ - Cô cau có.

Anh buộc phải cười nữa.

- Em không thể đổ tất cả tội lỗi lên những gì đã xảy ra. Anh là một phi công chiến đấu. Cuộc sống của anh phụ thuộc vào việc duy trì tự chủ. Đó là một phần trong chương trình huấn luyện cũng như trong nhân cách của anh.

Cô dụi mặt vào vầng ngực ấm mồi hôi của anh.

- Được rồi, anh có lí do để biện hộ, nhưng không có nghĩa là em thích điều đó.

- Không, anh không nghĩ em thích - Anh nói thích thú - Đó là lý do em liên tục thúc ép anh, cố gắng làm anh mất tự chủ. Và, thưa Tiểu thư, cô đã thành công. Em vừa lòng chưa? - giọng

anh trở nên trầm và nghiêm trang - Anh có thể đã làm em đau, cưng à.

Cô trông như một chú mèo vừa có được cả một tấn kem chứ không phải chỉ một đĩa vơi.

- Điều đó thật tuyệt - Cô gừ gừ - Và em không sợ. Anh không thể làm em đau bằng việc yêu em. Cách duy nhất anh có thể làm tổn thương em là nếu anh thôi không yêu em nữa.

Vòng tay anh siết chặt quanh cô.

- Vậy thì em an toàn cho đến hết cuộc đời này - Anh ôm cô vào gần hơn lâu thật lâu, và cảm thấy có cái gì đó trong anh thư giãn, cái gì đó đã bị tổn thương sâu sắc mà anh không hề biết. Giờ cô đã ở bên trong bức tường bảo vệ của anh, và anh không còn phải cảnh giác nữa. Thất bại chưa bao giờ ngọt ngào hơn thế, bởi vì anh đã trở về với giải thưởng đặc biệt.

Và lúc này đây giải thưởng đặc biệt của anh đang thâm tím và bán khóa thân, nhưng vẫn rất dũng cảm. Anh thả cô ra với một cú đập nhẹ vào hông.

- Mặc quần áo vào, cô gái. Mặt trời lặn rồi, và chúng ta phải quay lại căn cứ.

(* "Forever and a day. Til death and beyond"

** "In sickness and in health."

Hai câu này đều nằm trong lời thề mà cô dâu và chú rể phải nói trước bàn thờ Chúa, hứa sẽ trân trọng và yêu thương nhau mãi mãi.)

Chương XIV

Chuyện xảy ra gần như trong một giấc mơ. Sự hiểm nguy đêm hôm trước đã là rất thật, nhưng nó không kéo dài lâu sau lúc trời nhá nhem tối khi họ đổi hướng quay gần lại con đường và một chiếc ô tô ngang qua, lướt đi rất chậm chạp, một bên đèn pha quét dọc theo ven đường. Caroline thở dốc và bắt đầu nằm xuống mặt đất, nhưng Joe đã giữ cô đứng thẳng với bàn tay giữ chặt trên cánh tay cô. Đôi mắt như chim ưng của anh đã phát hiện được điều gì đó cô không thể nhìn ra trong bóng đêm: dãy đèn phía trên chiếc xe. Anh kéo lê cô theo sau mình theo đúng nghĩa đen, và sải chân bước ra con đường.

Chiếc xe dừng lại. Đèn pha nhấp nháy, rồi chiếu vào anh.

- Tôi là Đại tá Joe Mackenzie, từ căn cứ không quân Nellis- Anh nói chất giọng trầm sâu mang giọng điệu ra lệnh không thể nào lầm lẫn - Tôi cần quay lại căn cứ sớm hết mức có

thể.

Người cảnh sát tiểu bang tắt đèn và ra khỏi chiếc xe:

- Chúng tôi đang tìm kiếm ngài, thưa ngài – Anh ta nói với giọng lễ phép. Dù có phải sĩ quan hay không, ở Joe Mackenzie vẫn có điều gì đó khiến cho người khác đáp lại như vậy – Ngài ổn chứ, có bị thương bất kỳ chỗ nào không? Một chiếc xe tải đã được tìm-

- Chúng tôi biết về chiếc xe tải. Chúng tôi đã ở trên nó – Joe trả lời một cách khô khan.

- Chúng tôi được chính phủ ra lệnh trợ giúp quân đội trong bất kỳ tình huống nào để tìm kiếm ngài. Một cuộc tìm kiếm quy mô toàn bang đã bắt đầu vào sáng nay.

Joe đặt tay anh vòng quanh Caroline và thúc giục cô ngồi vào ghế sau; còn anh đi vòng lại và ngồi phía trước. Caroline thấy mình đang nhìn chăm chăm vào sau đầu anh xuyên qua tấm lưới thép.

- Đây – Cô nói một cách đầy cảm phẫn.

Joe liếc ra sau và bắt đầu phá ra cười.

- Cuối cùng – Anh nói – Anh cũng đã tìm ra một cách để kiểm soát em.

- Còi báo động của bộ cảm biến kêu ầm ỹ - Đại úy Hodge nói – Một lần khi cô Evans bước vào khu vực làm việc sau khi cô ấy được ghi nhận là đã ở bên trong, và một lần nữa khi ngài bước vào mà không mang thẻ nhận dạng của mình, Đại tá. Người cảnh vệ đầu tiên tới đó trong vòng hai phút, nhưng tòa nhà không có ai. Bọn chúng chắc hẳn là đã kéo cả hai người ra ngoài ngay và rồi hoang mang. Chúng khiêng hai người vào xe của ông Gilchrist và trói lại.

- Nơi ở của Cô Evans đã được kiểm tra và cô được phát hiện là đã biến mất. Đáng ngạc nhiên. Tôi không biết ai đó lại có thể lọt qua một cái cửa sổ bé đến vậy – Anh ta nói, liếc nhìn cô.

- Tôi cũng không béo lắm – Cô đáp lời một cách bình thản.

Anh ta hắng giọng trước ánh nhìn trong đôi mắt cô:

- Tôi cố gắng thông báo cho ngài, Đại tá, và phát hiện rằng ngài cũng biến mất, cho dù không có ghi nhận nào cho thấy ngài đã rời căn cứ hay nỗ lực rời đi của cô Evans. Không phải là Cô Evans cố gắng rời đi. Tuy nhiên, có một ghi nhận cho thấy Ông Gilchrist rời đi ngay lập tức sau khi chuông báo động kêu lên.

- Tên còn lại hẳn là trốn đằng sau với chúng tôi – Joe nói.

- Hắn là ai? – Cô hỏi – Trông hắn rất quen, nhưng lúc đó thì tôi không biết hắn.

Hodge nhìn vào cái bìa kẹp hồ sơ lúc–nào–cũng–hiện–diện của mình:

- Tên hắn ta là Carl Mabry. Có thể cô đã thấy hắn ở phòng điều khiển. Hắn là một nhân viên dân sự làm việc với bộ phận radar.

- Làm sao mà Gilchrist lại có liên quan tới hắn? – Joe hỏi – Và có những kẻ khác nữa. Anh đã tìm thấy gì về bọn chúng chưa?

Họ đang ngồi trong văn phòng anh. Cả anh và Caroline đã được kiểm tra sơ bộ bởi nhân viên y tế và được tuyên bố là ổn về cơ bản. Đầu đó trong quá trình, quần áo của Caroline đã biến mất và những y tá đầy thiện ý đã cố gắng nhét cô vào một trong những cái váy cắt thấp về sau chẳng mang hình dạng gì mà lại quá lộ liễu được dùng trong bệnh viện. Quan niệm về phong cách ăn mặc của Caroline bị xúc phạm, nhưng những nhân viên phẫu thuật mặc đồ xanh đã khẩn cầu cô. Hiện giờ cô đang mặc một bộ và làm thế nào đó mà trông vẫn rất tuyệt.

- Rõ ràng là, Gilchrist đã được tuyển dụng lại sau khi đã vào làm việc ở đây – Hodge nói – Mabry thuộc về một nhóm chính trị cực đoan phản đối chi tiêu cho việc phòng thủ. Ngài biết kiểu đó rồi đấy. Chúng muốn tiền được dành cho những mục đích nhân đạo, cho dù là chúng phải giết người để đạt được điều đó.

- Rồi làm thế nào – Caroline hỏi với giọng nói nghiêm nghị - mà anh ta có được giấy thông hành an ninh?

Hodge nhăn mặt:

- Tôi – ah, chúng tôi vẫn đang kiểm tra chuyện đó. Nhưng anh ta không có giấy thông hành vào trong tòa nhà nhóm laser.

- Vậy sao hắn lại vào được mà không khiến chuông báo động reo lên? – Joe hỏi một cách thiếu kiên nhẫn.

Caroline khịt mũi:

- Chương trình có điểm yếu chính. Chuông báo được cài đặt khi một cơ thể đi vào hoặc rời đi mà không có đeo thẻ - nhưng không kêu lên khi một tấm thẻ đi vào hoặc đi ra mà không gắn với một người nào.

Tóc của Hodge quá ngắn để mà bết, cho nên anh ta lùa cả hai tay qua mái đầu húi cua của mình.

- Gì cơ? – Anh ta gần như la lên.

- Ừm, rõ ràng là vậy. Tôi chắc chắn đã không bước vào tòa nhà cùng với Cal khi anh ta được cho là đang tìm kiếm thẻ nhận dạng của tôi, nhưng máy tính đã nói rằng tôi có, điều đó có nghĩa anh ta chắc hẳn đã mang tấm thẻ theo bên mình và quét nó qua bộ cảm biến, do đó

hủy đi bất cứ ghi nhận nào về việc anh ta đã bước vào tòa nhà một mình và làm câu chuyện về việc tôi để mất tấm thẻ trở nên không đáng tin. Chẳng có gì Cal lại không biết về máy tính. Anh ta có thể đã phát hiện ra điều đó không lâu sau khi bắt đầu làm việc tại căn cứ, thử nghiệm nó bằng việc vung vẩy cái thẻ giữa tôi và cánh cửa trên một sợi dây, hay điều gì đại loại thế. Nếu anh ta bị bắt gặp, anh ta cũng chẳng làm điều gì để mà bị buộc tội, chỉ là đùa giỡn với máy tính giống như bất cứ hacker nào cũng sẽ làm. Rõ ràng anh ta đã nhặt được thẻ của tôi khi tôi đánh rơi, nhưng rời đi cùng lúc với tôi ngày hôm đó để bộ cảm biến không ghi nhận được. Anh ta mang nó ra khỏi căn cứ và sao chép lại nó, rồi đưa lại cái ban đầu cho tôi ngày hôm sau để không có báo cáo nào về việc nó bị mất. Cái đêm chúng ta bắt quả tang bọn họ - Cô ngừng lại, trông bối rối – Khi nào nhỉ? Chỉ mới đêm qua ư?

- Đường như lâu hơn thế, đúng không? – Joe bình luận, cười toe với cô.

- Dù sao thì, anh ta hẳn đã đi vào với tấm thẻ sao chép, rồi quăng nó qua cửa cho Marby, người cũng đã dùng nó để đi vào. Nếu anh kiểm tra những biên bản, anh sẽ có thể tìm thấy việc đi vào, đi ra, rồi đi vào lại mà chỉ cách nhau có vài giây. Nếu anh đã có cảnh giác, Đại úy Hodge, anh đáng ra đã có thể chắc chắn rằng mã số của tôi đã ngay lập tức bị xóa khỏi máy tính thay vì đợi tới sáng, bởi nghĩ rằng tôi đã được canh chừng chu đáo.

Mặt Hodge đỏ thắm với sự xấu hổ.

- Vâng, thưa cô – Anh ta lầm bầm.

- Tương tự thế, thay vì đình ninh rằng anh đã bao quát được hết vấn đề, toàn bộ nhóm laser đáng ra nên bị hạn chế trong căn cứ cho tới khi mấy anh đảm bảo chắc chắn.

- Vâng, thưa cô.

- Chương trình của bộ cảm biến cần được viết lại. Thật đáng nhục nhã khi nghĩ về chuyện một hệ thống an ninh tinh vi như thế bị qua mặt bởi hai kẻ ném thẻ nhận dạng qua cánh cửa giống trẻ nít chơi rượt bắt.

- Vâng, thưa cô.

Joe đã phải lấy tay che miệng để giấu đi nụ cười nhăn nhó, nhưng đôi mắt pha lê xanh của anh đang lấp lánh. Hodge khốn khổ, với một con người nguyên tắc cứng nhắc như anh ta, không hợp chút nào với Caroline khi cô đang ở lúc kiêu kỳ nhất, và con nhím nhỏ của anh ta chắc chắn là đang cảm thấy thu mình lại. Anh quyết định can thiệp trước khi người đại úy bị sụt giảm tới mức độ hoàn toàn không tương xứng.

- Anh sử dụng thì quá khứ để nói về Mabry. Hẳn chết rồi sao?

- Tự sát. Mặt khác, Gilchrist thực hiện chuyện này vì tiền, không phải vì lý do về ý thức nào, nhưng Mabry thì tin tưởng chắc chắn rằng chương trình Night Wing nên bị gạt bỏ. Bọn chúng dự định gây ra nhiều vấn đề với các cuộc thử nghiệm để việc hỗ trợ ngân sách sẽ

không được đáp ứng. Kế hoạch hay, nếu cân nhắc tới tình hình kinh tế và chính trị. Áp lực ở Washington quá lớn để chỉ dành tiền cho những việc có hiệu quả. Chúng ta đã phát hiện ra Mabry thuộc một nhóm tên gọi Help Americans First (Ưu tiên trợ giúp người Mỹ) tôi không biết liệu chúng ta có thể nào biết đến chúng mà không có lời khai của hắn ta hay không, nhưng chúng ta có thể lật lại một dấu vết trên giấy tờ dẫn chúng ta tới chỗ chúng. Chúng ta biết chúng sẵn sàng giết cả ngài và cô Evans để hoàn toàn việc phá hoại dự án laser, cho nên chúng ta đang không nói đến những nhà cải cách thơ vô tội ở đây.

- Tôi muốn bọn chúng bị tóm, Hodge – Joe nói một cách từ tốn.

- Vâng, thưa ngài. FBI đang xử lý chuyện này.

Caroline ngáp. Bất chấp việc đã ngủ cả ngày, cô vẫn thấy mệt; hai mươi tư giờ vừa qua đã đầy biến cố. Joe ngả người ra sau ghế của mình và vòng hai bàn tay ra sau đầu, nhìn cô. Chỉ nhìn ngắm cô thôi cũng mang lại cho anh sự hài lòng từ tận sâu thẳm bên trong.

- Anh là người đầu tiên được biết đấy, Hodge – Anh nói một cách lười biếng – Cô Evans và tôi sẽ kết hôn.

Với sự thích thú của anh, một ánh nhìn hoài nghi lướt qua gương mặt người đại úy. Hodge nhìn Caroline theo cái cách anh ta sẽ nhìn một con vật hoang dã bất chợt xổng chuồng, như thể anh ta không biết nên đứng yên hay bỏ chạy. Cô đáp lại cái nhìn với sự lãnh đạm đầy cảnh cáo.

- À, ừm....chúc may mắn, Đại tá – Hodge thốt ra – Tôi muốn nói – chúc mừng.

- Cảm ơn. Và có thể tôi sẽ cần tới cả chút may mắn đó.

Hai tuần sau đó Caroline xoay trong vòng tay đầy sức mạnh của chồng cô trong một điệu valse. Giới quan chức Washington tụ tập xung quanh họ. Căn phòng khiêu vũ khổng lồ rực rỡ cùng với lụa và sa tanh, đá quý nhân tạo và tự nhiên, những lời tán gẫu nhẹ nhàng cùng cả những cuộc đối thoại nghiêm túc. Hòa lẫn cùng với những bộ dạ phục trang trọng màu đen, xám hay xanh lam thẫm của cánh dân sự là những bộ đồng phục hào nhoáng của những binh chủng khác nhau trong quân đội. Joe nhìn tuyệt diệu trong bộ đồng phục của anh. Caroline thấy có hơn một đôi mắt phụ nữ cứ dõi theo bất cứ chỗ nào anh tới, và cô đã bắt mình phải lờm một vài chủ nhân của những đôi mắt ấy.

- Chúng ta đáng ra nên đợi – Cô nói.

- Đợi gì? – Cánh tay anh siết chặt quanh cô khi anh xoay cô vòng quanh.

- Đợi để kết hôn.

- Vì Chúa, tại sao chứ?

- Vì gia đình anh.

Anh cười lớn tiếng.

- Cha anh hiểu mà. Khi ông quyết định cưới Mary, ông làm chuyện đó chỉ trong có hai ngày. Anh còn mất tới ba.
- Tướng Ramsey có vẻ vui – Cô nhận xét.
- Ông ấy vui. Không quân thích các sĩ quan của mình kết hôn. Nó làm cho bọn anh ổn định hơn.
- Chắc chắn rồi – Cô trả lời đầy ngờ vực – Nếu tăng lên Mach 3 được coi là ổn định.

Việc rút quỹ cho Night Wing đã nhận được sự ủng hộ lớn lao từ Quốc hội ngày hôm trước. Joe đã đứng ra trả lời chất vấn trước the committee – Hạ viện, bởi sự có mặt của anh được yêu cầu ở Washington, và anh đã dứt khoát từ chối rời xa vợ mình, cho nên sự hiện diện của Caroline cũng được yêu cầu.

Tiến trình điều tra liên bang về Help Americans First vẫn đang tiến hành, cũng như bước cuối cùng trong việc thử nghiệm dự án Night Wing, nhưng cả chiếc máy bay cùng những hệ thống laser đều vận hành hoàn hảo. Những thiệt hại Cal đã gây ra với chương trình máy tình đã được sửa chữa. Và Caroline đang từ từ nhận ra việc cưới một sĩ quan quân đội có nghĩa thế nào với cuộc sống của cô. Khi việc thử nghiệm cuối cùng được hoàn thành anh sẽ đảm nhận vị trí sĩ quan chỉ huy của Phi đội chiến đấu chiến lược thứ nhất tại Langley AFB ở Virginia. Cô đã học được rất nhiều về quân đội trong mười ngày kết hôn của bọn họ và biết rằng Joe đã được thăng lên hàm một sao – hàm tướng sau việc đảm nhận vị trí đó. Anh đã ba mươi lăm tuổi và có thể sẽ được thăng tướng trước khi anh ba mươi bảy. Cô sẽ không bao giờ công nhận điều đó với anh, bởi cô cảm thấy anh cần có ai đó không nhảy dựng lên mỗi khi anh ra lệnh, nhưng thì thoảng cô thấy có chút e sợ với những khả năng nơi anh.

Anh kéo cô vào gần hơn, và chuyển động của điệu valse khiến phần dưới cơ thể cô tiếp xúc mạnh mẽ với cơ thể anh. Ánh mắt cô nhìn lên bắt gặp đôi mắt anh, và cô thấy sự khuấy động phản chiếu trong đáy sâu màu xanh lấp lánh của đôi mắt anh.

- Anh thích em mặc màu trắng – anh thì thầm.
- Tốt thật. Em hay mặc màu đó.

Hiện giờ cô cũng đang mặc màu trắng. Chiếc váy dạ hội của cô là một màu trắng tuyết tinh khôi.

- Em trông xinh đẹp trong màu trắng hơn bất cứ ai mà anh biết.
- Humm. Em sẽ bắt đầu học bay, nên có lẽ em cần một vài bộ đồ bay màu trắng.

Một cách lạ thường, cô cảm thấy vai anh cứng lại dưới bàn tay mình.

- Học bay? Tại sao? Nếu em muốn bay, anh sẽ dạy em.

Cô dành cho anh một nụ cười bình thản:

- Không. Em sẽ biến anh thành một tên suy nhược run lẩy bẩy nếu anh cố gắng dạy em bay, và em sẽ sẵn sàng giết anh. Nhưng em cần phải biết, nên em sẽ biết được cảm giác như thế nào khi anh bay trên nơi cao vời đó.

Cô cho rằng đó là cách tốt nhất để vượt qua được nỗi sợ hãi cô cảm thấy mỗi lần anh bay. Thà là thế còn hơn là cắt đi đôi cánh của anh, bất chấp sự lo lắng của anh, cô sẽ trưởng thành với chính đôi cánh của mình.

Trông anh vẫn còn khó chịu:

- Caroline...

- Joe – Cô trả lời cương quyết – Em giỏi với bất cứ điều gì em quyết định làm. Vật lý học, máy tính, tình dục. Em cũng sẽ bay giỏi. Và cả sinh con nữa.

Anh chết đứng ngay giữa sàn nhảy.

- Caroline!

Cô nhướn mày, lơ đi những cái liếc tươi cười hướng về phía họ.

- Gì cơ?

- Em có thai ư?

- Có thể thế – Cô nói một cách thành thực – Thời gian không đúng lắm trong chuyến đi cuối tuần của chúng ta ở Vegas, nhưng từ đó thì sao nhỉ? Kể tên một lần anh dùng bất kỳ biện pháp bảo vệ nào xem. Nếu hiện giờ em không có, vẫn có khả năng lớn là em sẽ mang thai vào cuối năm.

Dường như anh còn chẳng thể thở. Quý thật, cô có thể đã mang thai. Như cô đã nói, cô giỏi bất kỳ điều gì quyết định làm, anh cũng vậy.

- Sẽ thú vị lắm đây – cô nói – để xem xem anh sinh được con trai hay con gái.

Một nụ cười toe toét làm khuôn miệng cứng rắn đẹp đẽ của anh lay động.

- Miễn là anh có em, vậy là anh hạnh phúc.

- Ồ, anh có em mà, Đại tá Mackenzie. Thực sự là thế. Khi nào chúng ta quay lại Wyoming vậy?

Anh thích ứng với sự thay đổi chủ đề đột ngột của cô mà chẳng khựng lại và tiếp tục điệu nhảy.

- Tháng tới. Anh sẽ chỉ được nghỉ một tuần, nhưng chúng ta sẽ quay về đúng dịp Giáng sinh.
- Tốt. Em đã nói chuyện với Boling-Wahl, và họ sẽ cố giữ em lại với những dự án nằm trong phạm vi chung của anh, cho dù dĩ nhiên em sẽ không làm việc với dự án nào của Không quân nữa. Em có thể làm việc ở Baltimore trong khi anh ở tại Langley, nhưng việc đi lại cũng không tệ lắm.
- Không tệ - Anh nói đầy ngờ vực – Nhưng anh thực sự không thích ý tưởng em phải chiến đấu với giao thông.

Cô giật lại sau một chút và đôi mày của cô từ từ nhướn lên.

- Em á? – Cô hỏi lại sau một nhịp ngừng tinh tế.

Anh kiểm chế một tràng cười lớn:

- Anh phải ở gần căn cứ hơn thế - Anh giải thích, nỗ lực giữ cho giọng anh bình thường.
- Ồ - Cô cân nhắc tình thế một chút, rồi nói – Được rồi, lần này em sẽ nhượng bộ. Nhưng anh nợ em đấy, một món lớn lần này, bởi em thích được thoải mái, và chiến đấu với giao thông thì phá vỡ niềm tin ấy. Em sẽ cho anh biết khi em nghĩ ra cách khiến anh có thể bồi thường cho em.

Anh kéo cô sát hơn, vẫn còn đấu tranh với cơn buồn cười khi anh thưởng thức cảm giác có cô trong vòng tay.

- Mary sẽ yêu quý em – anh nói dưới hơi thở của mình.

Mary thực sự yêu quý cô.

Hai người phụ nữ trở thành bạn ngay lập tức, cảm thấy sự yêu mến căn bản đối với người kia. Caroline yêu quý không chỉ gia đình anh mà còn với Ruth, Wyoming, và trang trại ngựa thịnh vượng nằm trên đỉnh ngọn núi Mackenzie. Nơi đây tuyệt đẹp, và ngôi nhà trên trang trại là một trong những nơi vui vẻ nhất cô từng tới trong cuộc đời mình.

Mary Mackenzie là một người phụ nữ mảnh mai, dáng người thanh tú với đôi mắt xanh xám dịu dàng, mái tóc nâu nhạt và làn da thanh nhã nhất trên thế giới. Ngay cái nhìn đầu tiên bà đã làm Caroline khá là ấn tượng với sự giản dị, nhưng vào cuối ngày ánh mắt của cô đã quen với việc nhìn thấy sự thuần khiết sáng lấp lánh trong những đường nét nơi Mary và cô nghĩ mẹ chồng mình cực kỳ xinh đẹp. Chắc chắn Wolf Mackenzie cũng nghĩ vợ mình xinh đẹp,

tình yêu và nỗi đam mê rõ ràng trong đôi mắt đen của ông mỗi lần chúng nhìn bà là điều gì đó không thể bỏ qua.

Cô chưa bao giờ thấy hai người đàn ông nào giống nhau hơn Joe và cha anh, sự khác biệt duy nhất là đôi mắt của Wolf có màu đen như màn đêm trong khi mắt Joe lại là màu xanh biển lấp lánh như kim cương. Và nhìn vào Wolf, cô có thể dễ dàng hiểu được tại sao Joe đã nghĩ cha anh sẽ giết người đàn ông đã ngược đãi anh, nếu ông biết về chuyện đó. Wolf Mackenzie bảo vệ những gì của mình. Giống con trai mình, ông thuần túy là một chiến binh.

Mary như một chú lùn khi so với những đứa con trai của bà, thậm chí khi so với Zane mười ba tuổi, người có tính cách mạnh mẽ nhất. Micheal còn ở lại trường đại học, cô sẽ được gặp cậu trước Giáng sinh. Nhưng Joshua, mười sáu tuổi, đã to lớn như Wolf và Joe. Josh thì cởi mở và tươi sáng trong khi Zane trầm và lạnh lẽo, ánh nhìn đầy cảnh giác. Sự căng thẳng đầy nguy hiểm tương tự thiêu đốt bên trong cả Joe lẫn Wolf cũng rõ ràng có trong cậu bé.

Và còn có Maris. Ở độ tuổi mười một, cô bé thật bé nhỏ so với tuổi mình, có cùng khung người thanh nhã như Mary và làn da trong mờ tuyệt đẹp như vậy. Tóc cô nhạt màu, đôi mắt có màu đen như mắt Wolf. Cô là chiếc bóng của cha mình, đôi bàn tay nhỏ bé của cô dịu dàng và âu yếm những con ngựa cứng đầu cứng cổ cũng giỏi như đôi bàn tay mạnh mẽ của ông vậy.

Lần đầu tiên Caroline nhìn thấy Joe cùng những con ngựa, một nét khác trong tính cách của anh lại được tiết lộ. Anh có sự kiên nhẫn vô hạn với chúng và cười chúng như thể anh được sinh ra trên yên ngựa, mà cũng gần như là vậy.

Cô đứng bên cửa sổ phòng bếp nhìn anh và Wolf cùng Maris ở trong bãi quây với một con ngựa giống cao màu đen rõ ràng là người bạn yêu thích của Maris. Mary tới đứng bên cạnh cô, bằng bản năng biết được cô đang ngắm nhìn ai.

- Nó thật kỳ diệu, đúng không? – Mary thở dài – Mẹ đã yêu thương Joe ngay lần đầu tiên thấy nó, khi nó mới mười sáu tuổi. Chẳng có người nào trên thế giới này giống như Joe. Thậm chí khi nó đã trở thành một người đàn ông, và mẹ muốn nói về điều đó với ý nghĩa thuần túy nhất của ngôn từ. Dĩ nhiên, mẹ vốn đã có thành kiến trước, nhưng con cũng vậy, đúng không?

- Chỉ nhìn anh ấy thôi cũng khiến cho con run rẩy – Caroline thừa nhận một cách mơ màng, rồi tự mình phá lên cười – Nhưng đừng nói với anh ấy nhé. Đôi lúc anh ấy quá ư là một ông đại tá. Con cố gắng khiến cho anh ấy khỏi trở nên quá chuyên quyền.

- Ồ, nó biết mà. Vấn đề là, con cũng khiến nó run rẩy. Khiến cho mọi thứ bình đẳng và tốt đẹp. mẹ nên biết thế. Cha nó cũng đã khiến cho mẹ run rẩy trong gần hai mươi năm cho tới tận bây giờ. Con có cho rằng điều này có di truyền không?

- Có thể thế đấy ạ. Hãy nhìn Joshua và Zane xem.

- Mẹ biết – Mary thở dài – Mẹ cảm thấy tiếc cho tất cả những cô bé ở trường học. Và tất cả

những cô gái đáng thương cùng trường đại học với Micheal còn chẳng có thời gian mà làm quen với nó, theo cái cách nó lớn lên cùng con gái. Không phải điều đó tốt hơn cho bọn chúng.

- Maris sẽ khiến nó cân bằng với những cậu bé.

Xuyên qua cửa sổ cô nhìn thấy Joe nhẹ nhàng phóng qua hàng rào và bắt đầu đi về phía ngôi nhà. Wolf vò tóc Maris rồi cũng đi theo con trai, trong khi Maris vẫn còn ở lại với con ngựa giống.

Cả hai người đàn ông bước vào căn nhà, khổ người cao, vai rộng của bọn họ bất chợt làm căn bếp như nhỏ lại. Họ mang theo bên mình hương vị đất đai ngoài trời, mùi của ngựa và cỏ khô cùng không khí tươi mát quện lẫn với mùi mồ hôi nam giới đặc trưng của chính họ.

- Hai người trông đầy tội lỗi – Joe quan sát – Hai người đã nói về chuyện gì vậy?

- Di truyền học – Caroline trả lời.

Lông mày của anh nhướn lên vẫn theo cái cách đặc trưng đó. Cô nhún vai.

- Vâng, em không thể chịu được chuyện mình có thể trở nên hứng thú với di truyền học trong tám tháng rưỡi nữa. Anh có muốn cá cược xem đó là con trai hay con gái không?

- Ồ, là con trai – Mary nói, toàn bộ gương mặt của bà sáng lên cùng niềm sung sướng.

Joe thấy đầu gối mình yếu hắt đi, và Wolf vừa cười phá lên vừa giúp con trai mình ngồi vào ghế.

- Joe là một người nhà Mackenzie, khó mà tìm thấy được một tinh trùng nữ giới nào ở nó. Những người nhà Mackenzie phải rất khó khăn với có được con gái. Đó là lý do tại sao những cô con gái đối với họ đáng trân trọng đến vậy.

Kết thúc

Mary đã hoàn toàn đúng. John Mackenzie, cân nặng 4kg, ra mắt vừa đúng thời điểm. Tài sản thừa kế của cậu nhóc thể hiện ngay qua mái tóc đen dày, đôi mắt xanh dương với đôi chân mày đen thẳng tắp của bố. Sau khi sinh, Caroline ngủ thiếp đi còn Joe gà gật trên chiếc ghế bên cạnh giường cô, con trai anh nằm trên ngực anh và phát ra những âm thanh nhỏ ríu rít. Caroline tỉnh dậy, đôi mắt còn ngái ngủ của cô nhìn quanh phòng cho đến khi ánh mắt cô bắt gặp bộ đôi bên cạnh. Cô với tay ra, đầu tiên chạm vào bàn tay chồng cô rồi đến bàn tay tí hon nắm lại trên ngực anh.

Đôi mắt Joe mở ra.

- Chào em - Anh nói dịu dàng.

- Chào, anh yêu.

Anh trông thật tuyệt, cô nghĩ. Theo kiểu bụi bặm và nhàu nhĩ. Anh vẫn đang mặc quân phục, bị gọi đến đây thẳng từ căn cứ. Những cô y tá chắc là đổ như rạ dưới chân anh. Cô tóm lấy cà vạt của anh và kéo anh lại gần.

- Tặng em một cái hôn nào.

Anh tuân lệnh, miệng anh nấn ná đói khát trên miệng cô.

- Vài tuần nữa thôi và anh sẽ tặng em nhiều thật nhiều nữa.

- Umm. Em khó mà đợi được - Anh hứa với cô một số thứ đầy đủ đến mức khiến tim cô đập thình thịch, và cô cười khi bế lấy đứa bé đang ngủ từ anh - Anh không nên nói năng như thế trước mặt con. Nó còn quá nhỏ.

- Có phải điều gì mới mẻ với con dâu, em yêu. Con đã rất thân với anh ngay từ đầu rồi.

Cô nhìn xuống khuôn mặt nhỏ xíu nghiêm trang, và lần này trái tim cô căng phồng lên cho đến khi gần như lấp đầy cả lồng ngực cô. Điều này thật phi thường. Tạo vật nhỏ bé tuyệt

đẹp này thật phi thường. Cha mẹ cô, sau khi quyết định ở lại Hy Lạp thêm một hai năm nữa, đang trên đường về, nhưng chuyến bay quá dài và các trạm chuyển tiếp kinh khủng đến nỗi phải thêm 10 tiếng nữa họ mới đến được đây. Tuy nhiên ông bà khác của John đã thu xếp để đến đây trước khi cậu nhóc ra đời, và cậu bé đã được nâng niu trong vòng tay họ.

- Wolf và Mary đâu rồi? - Cô hỏi gái ngủ.

- Ở dưới căng tin. Cha mẹ bảo họ đói, nhưng anh nghĩ họ muốn cho chúng ta thời gian riêng tư ở cùng nhau.

- Em ước gì cha mẹ mang theo cả Maris và mấy cậu nhóc nữa.

- Chúng đều đang thi cuối kì ở trường. Chúng sẽ gặp con sớm thôi.

Cô nhìn lại xuống đứa bé, vuốt ve một bên má bầu bĩnh bằng đầu ngón tay. Trước sự ngạc nhiên của cô, cậu nhóc đột ngột quay đầu về phía sự vuốt ve, cái miệng tí hon mở ra tìm kiếm.

Joe cười vang và nói:

- Không đúng mục tiêu rồi, con trai. Con cần phải nhắm mục tiêu kĩ hơn mới được.

Cậu nhóc bắt đầu ngọ nguậy. Caroline mở áo ra và dịu dàng hướng dẫn cái miệng thèm thuồng đến bầu ngực mình. Cậu bé ngậm ngay lấy nó với một tiếng gừ gừ.

- Một Mackenzie điển hình - Cô lẩm nhẩm - Điều đó có nghĩa là nó chẳng bình thường chút nào cả.

Cô nhìn lên và gặp mắt Joe, sáng rực rỡ và ngập đầy ham muốn và yêu thương hơn cô nghĩ mình từng thấy trong đời. Không, chẳng có gì là bình thường ở người đàn ông này cả. Anh đang lao vút đến với những vì sao, và anh đang mang cô theo cùng.

THE END

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>